

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

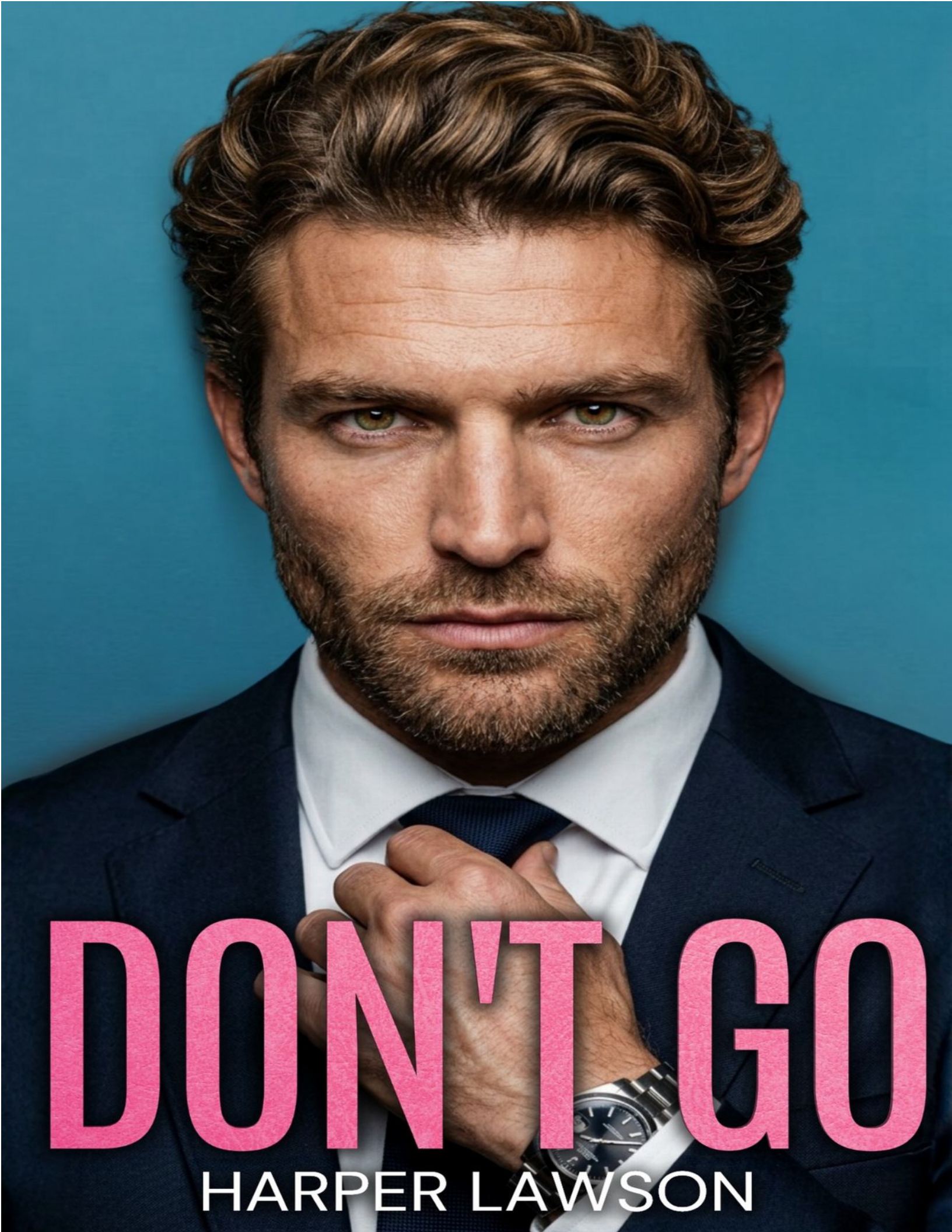
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DON'T GO

HARPER LAWSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Gitme

Küçük Sırrımız

İkinci Kitap

Harper Lawson

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır.

Gerçekte yaşayan veya ölmüş kişilerle ya da olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2026 Harper Lawson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntemle çoğaltılamaz; kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Küçük Sırrımız

Okuma Sırası

1. Sakın Söyleme

2. Gitme

İçindekiler

1. [Sabrina](#)
2. [Beau](#)
3. [Sabrina](#)
4. [Sabrina](#)
5. [Beau](#)
6. [Sabrina](#)
7. [Beau](#)
8. [Sabrina](#)
9. [Beau](#)
10. [Sabrina](#)
11. [Beau](#)
12. [Sabrina](#)
13. [Beau](#)
14. [Sabrina](#)
15. [Beau](#)
16. [Beau](#)
17. [Sabrina](#)
18. [Beau](#)
19. [Sabrina](#)
20. [Sabrina](#)
21. [Beau](#)
22. [Sabrina](#)
- [Epilog](#)
- [Yazar Hakkında](#)

1. Sabrina

Tıbbi inceleme komitesinin üç aylık incelemesinin ardından, Bonnie Vela'nın ameliyat tarihi değiştirildi. Şu anda ameliyatın sonbaharın sonlarında gerçekleştirilmesini öngörüyoruz. Beklemenin zor olduğunu biliyoruz ve sabrınız için teşekkür ederiz.

Bunu üç kez okudum.

Bir otelin balo salonunun arka koridorunda duruyordum, satın alamayacağım pahalı 7,5 cm topuklu ayakkabılar giymiş, çünkü öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemediğim için kayışları bana uzun gelen, belime iki kez bağladığım ödünç alınmış siyah bir önlük giymiştim. Saçlarımı topuz yapmaya çalışmışım ama yarıda vazgeçmişim. Sol kulağımın arkasına bir kalem sıkıştırmışım. Şarap müzayedesinde neden ihtiyacım olacağını bilmesem de, oraya her zaman bir kalem sıkıştırırdım.

Onu çıkarır ve el hareketleri yapardım. Sonra geri koyar ve tekrar ederdim.

Sonbaharın sonu. Bu iki kelimeyi düşünmek bile, sanki kızımın göğsünü kesip açmışlar, sonra da altı ay daha beklemesi için dikmişler gibi hissettiriyordu bana.

Koridor mutfak gibi kokuyordu: sarımsak, sıcak ekmek ve köşede birinin çatal bıçak takımını parlatmasından gelen hafif metalik bir koku. Omzumu duvara yaslamaya başladım, sonra hemen doğruldum. Duvar kağıdı kadifeden yapılmıştı. Elbette öyleydi. Bu binadaki her şey kadife, mermer ya da dokunulmaması gereken ahşaptan yapılmıştı.

Sabrınız için teşekkür ederiz.

Sabır. Tabii. Hayatım boyunca sabırlı olmuştum.

Sarhoş bir adam aileme vurduğunda sabırlı olmuştum. On dokuz yaşındayken hamilelik testinde iki çizgi gördüğümde ve bir

defter kapağına yazdığım her şey paramparça olduğunda sabırlı olmuştum. Bonnie'nin babası — ona öyle demekten nefret ediyorum, "*sorumsuz pislik*" daha uygun — teste baktığında, bana baktığında ve "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Bu dünyada sadece sen ve ben varız, bebeğim" dediğinde sabırlı olmuştum.

Ertesi hafta, ben bir parça tostı midemde tutamadan o Phoenix'e giden uçağa binmişti.

Cross Vakfı'nın ameliyat bekleme listesinde bir yıldan fazla sabırla bekledim.

Ve şimdi benden altı ay daha beklememi istiyorlardı.

Parmaklarım titremeye başlamıştı. Telefonu yumruğumla sıkıca kavradım ve titremeleri durana kadar kalçama bastırdım.

Sabrina, Sabrina, arka koridorda ağlama. Ağlarsan, göz kalemin akacak ve Janelle görecek. Mutfaktaki herkese anlatacak. O zaman Cross Vakfı müzayedesinde ağlayan barmen olacaksın ve bu, bu gece kapıdan çıkarken sahip olmak isteyeceğin bir ün değil.

Başımı geriye eğdim ve tavandaki avizeye baktım.

Bonnie'ye nasıl söyleyecektim?

Çünkü Bonnie kesinlikle soracaktı. Her zaman sorardı. Bir elinde su şişesi, diğer elinde Pickles peluş oyuncakıyla kanepeden inecek, iki elini kalçalarına koyup, "Anne, ameliyatım ne zaman?" diyecekti.

Yalan olmayan bir cevabım yoktu.

"Yakında, bebeğim." *Yalan.*

"Üzerinde çalışıyorlar." *Yalan.*

"Endişelenme." En kötü yalandı bu, çünkü Bonnie her zaman endişelenirdi. Bonnie hava durumu tahmini gibi endişelenirdi.

Telefonu önlüğümün cebine tıktırdım ve kendimi toparladım.

Yapmam gereken bir iş vardı.

Koridora çıktım ve catering şefi'nin tepsiye tartları dizdiği servis penceresinin önünden geçtim. Bana başını salladı. Ben de başımı salladım. Janelle hazırlık masasından başını kaldırdı. Ona başparmağımı kaldırdım, çünkü bu, "*şu anda bana hiçbir şey sorma*" anlamına gelen evrensel bir misafirperverlik işaretidir.

Salıncak kapıdan içeri girdiğimde, balo salonu tüm kokusuyla üzerime çöktü: kolonya, savaş suçu gibi üst üste yığılmış farklı parfümler ve her beş masada bir bulunan beyaz zambakların mumsu tatlılığı.

Barın arkasındaki yerime geçtim.

Burası abartılı bir yerdi.

Bar, odanın arkasındaki uzun bir çinko levhaydı ve altından yumuşak mavi bir ışıkla aydınlatılıyordu; bu ışık, her şeyi gerçek olamayacak kadar parlak gösteriyordu. Arkamda, kademeli bir rafta, vakfın kendilerini şaraptan anlayan insanlar gibi göstereceğini düşündüğü her şişe duruyordu. Sadece gösterişli şarap şişeleri — bir yılı, bir bölgesi ve bir görüşü olan şaraplar. İçmek bir yana, sahip olmaya bile gücüm yetmeyecek kadehlere şarap dolduracaktım.

Oda hareket ediyordu. Güvercin grisi takım elbiseli bir adam elindeki küreği defalarca çeviriyordu ama kaldırmıyordu. Önde oturan iki kadın, içlerinden birinin az önce söylediği bir şeye çok yüksek sesle gülüyordu. Bir garson masaların arasında dolaşüyor, sanki selden bir kedi yavrusu sürüsünü kurtarıyormuş gibi başının üzerinde bir tepsi kanepede dengeliyordu.

Karşı tarafta, pencerelerin yanında, yumuşak yeşil bir elbise giymiş bir kadın, gözünü kırpmadan ona bakan uzun boylu, siyah saçlı bir adama bakıyordu. Hiç kıpırdamıyorlardı. Odanın geri kalanı, bir kayanın etrafındaki su gibi onların etrafında hareket ediyordu.

Onlar için ne güzel. Bazı insanlar bir dayanak noktası bulmuş. "Beyaz şarap, lütfen."

Döndüm. Bu kadın, inciler ve lacivert bir elbise giymişti, ellili yaşların ortalarında ve alıştırılmış bir gülümsemesi vardı. Chardonnay'i doldurdum. Bardağı kaydurdum. *Kaydırmak* biraz abartılı bir ifade. Bardağın tabanı masa örtüsünün kenarına çarptı ve bardak bir ses çıkardı. Kadın irkildi. Gözleri yüzüme kaydı.

Ona en parlak gülümsememi gösterdim. "Afiyet olsun."

Kadehi aldı ve geldiğinden daha hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Sabrina. Normal davran. On dakika daha normal davran. Sonra on dakika daha normal davran. Yapman gereken tek şey bu. Eve giden taksiye binene kadar on dakikalık aralıklarla.

Bir sonraki misafire şarap döküldü. Ondan sonrakine de. Dördüncü misafire geldiğinde, bardağın kenarına vurup

ve barın kayganlığını yanlış hesapladığımı iddia edebileceğim küçük bir rutin geliştirmiştim. *Oops. Mermer bu gece kaygan. Çok üzgünüm.* Dördüncü misafir burnundan rahatsız edici bir ses çıkardı ve bana teşekkür etmeden uzaklaştı.

Güzel.

Saçımdan kalemi çıkardım, parmağımda çevirdim ve yerine geri koydum. Gözlerimi pencerelerin yanındaki aile grubuna çevirdim.

Artık beş kişiydiler. Yeşil giysili bir kadın, yanında koyu saçlı bir adamla duruyordu. Krem rengi giysili, gümüş sarısı saçları düzgünce toplanmış, boynunu inciler süsleyen yaşlı bir kadın, hiç kıpırdamadan dururken, diğerleri hiç düşünmeden onun etrafında yerlerini alıyor gibiydiler. Açık kahverengi saçlı uzun boylu bir adam, elinde bir birayı rahatça tutuyordu; bu tür odalarda her zaman bulunmaktan gelen bir rahatlık vardı onda. Bir sütunun yanında, kumral saçlı ve sahil bölgesine pek uymayan Kaliforniya bronzluğuna sahip yaşlı bir adam, sırtını yaslayıp açık saçlı adamın söylediği bir şeye gülüyordu.

Birlikte çok yaklaşıyorlardı. Eski bir servete sahip ailelerden gelmiş gibi görünüyorlardı.

Bir anlığına kendimi, yumuşak yeşil bir elbise giymiş, saçlarım yetkin birine yapılmış, yanımda fiyonklu güzel pembe bir elbise giymiş küçük Bonnie'mle birlikte hayal ettim. Ama Bonnie fiyonktan nefret ederdi. Bana fiyonkun bir saman adam olduğunu söylerdi. Ben de Bonnie'ye saman adamın anlamının bu olmadığını söyledim, o da "Anne, anne, kelimenin tam anlamıyla bu demek. "Bak kelime anlamına. Şu anda sen bir saman adam gibisin," derdi ve ben güler, ona bir kanepa ikram ederdim.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Benim gibi insanlar o kadar lüks hayallere paraları yetmezdi.

Bunu hayal etmenin bana hiçbir maliyeti olmayacağını, ama ona tutunmanın her şeyimi alacağını biliyordum.

Ucuz bir takım elbise giymiş bir adam bara doğru kaydı.

Omuzları öne doğru eğik, kimseye doğrudan bakmadan geldi. Takımı kömür grisi ve omuzları ona uymuyordu. Ayakkabıları fena değildi. Menüü sanki sınavda çıkacakmış gibi okuyordu.

"Viskiyi," dedi. "Sadece viski. Aşırı pahalı olmayan herhangi bir şey."

Bu, kırk dakikadır ilk kez gülümsememi sağladı. "Dostum, hepsi aptalca pahalı."

"O zaman en ucuz olanı verin."

Ona cömert bir çift Glenfiddich doldurdum. Bardağı masaya kaydurdum — gerçekten kaydurdum, sertçe vurmadım — ve o bardağı alıp nefes almadan bir dikişte içti.

Bardağı masaya koydu ve bana baktı. "Bir tane daha."

"İyi misin?"

"Bunu yapmadan önce bir içkiye ihtiyacım var." Sesi alçaktı. Bunu söylerken kahverengi gözleri tam olarak bana odaklanmamıştı. "Bu gece vakfın sahibiyle konuşmayı umuyorum."

Ona ikinci bir duble daha doldurdum.

Hiçbir şey sormadım. Hiçbir şey söylemedim. Kahverengi gözleri gergin görünüyordu ve kambur duruyordu. Belki bir çocuğu vardı. Ya da bir yerlerde onu bekleyen sevdiği biri. Ya da belki de çok uzun süredir karşı koymaya çalıştığı bir engel vardı; aslında kendisine ait olmayan bir takım elbiseyle, ait olmadığı bir binada, yine de denemeye devam ediyordu.

İkinci bardağı ona uzattım.

"Müesseseden."

Başını salladı. "Ben ödeyeceğim." Cüzdanını çıkardı — köşeleri yıpranmış deri bir cüzdan — ve paraları sayarak bar tezgahına koydu. Yavaşça saydı. Otuz dolarlık içki için kırk dolar bıraktı.

"Bu çok fazla," dedim. "Al şunu."

"Beyefendi..."

"Lütfen. Eğer almazsan

."

Konuşmayı uzatmadım ve içkiyi aldım.

Bir kez başını salladı ve ikinci bardağı aldı. Bu sefer daha yavaş içti. Boş bardağı bir bardak altlığına koyduktan sonra, arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

İyi şanslar. Kiminle konuşmaya çalışıyorsan, iyi şanslar.

Şansa inanmazdım. Kırk doları önlüğümün içine sıkıştırdım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Müzayede başlıyordu.

Önde bir podyumda duran bir kadın karttan okuyordu. "On dördüncü lot, Opus One'ın 2012'den 2018'e kadar uzanan bağbozumu şaraplarından oluşan bir dikey set, açık artırma beş bin dolardan başlıyor." Bir levha kalktı. "Beş bin. Yedi var mı? Arkadaki beyefendiden yedi bin. Sekiz var mı? Sekiz bin... dokuz, on, on bir. On iki var mı? On iki bin, on beş..."

Rakamlar yükselmeye devam ediyordu. Bir yıllık kiramın üzerine çıktılar. Sonbaharın sonlarına kadar randevu alamadığım ameliyatın muafiyet tutarını aştılar ve smokinli bir adam elini kaldırdı ve küçük bir araba fiyatına altı şişe şarap satın aldı, salon da nazikçe alkışladı.

Barın arkasında durup dudaklarımı dişlerimden geri çektim. Dikkat etmeyenler için muhtemelen bir gülümseme gibi görünmüştür.

Telefonum önlüğümün cebinde titredi.

BAYAN PARK

Akşam yemeği yendi, ilaçlar alındı. Pickles'la birlikte programı izliyor. Selam söylüyor ve zenginlere paylaşımlarını söyle.

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. *Sabrina. Sabrina. Şarap müzayedesinde bir barın arkasında telefonuna gülme. Bu normal değil.* Hızlıca bir cevap yazdım.

SABRINA

Ona onu sevdiğimi söyle.

Telefonu cebime koydum.

O sırada o oturdu.

Göz teması kurmadan önce onu süzdüm. Takım elbisesi tek başına yeterliydi — kömür grisi, pahalı olduğu belli olmayan, omuzlarına tam oturan bir kesim. Saçları açık kahverengiydi ve sanki bilerek elini saçlarının arasından geçirmiş gibi görünüyordu. Tıraşlıydı, güzel kokuyordu ve açıkçası, kapıların açıldığı türden bir adama benziyordu.

Bana bakmadan bir parmağını kaldırdı. "Negroni. Campari az olsun, Carpano yerine yarım ons Punt e Mes, portakal kabuğu sıkılmış ve içine atılmış, kiraz olmasın."

Ona baktım ve başımı eğdim. *Kim böyle bir içki sipariş eder ki?*

Hazırladım.

Profesyonel olduğum için tam istediği gibi hazırladım, çünkü kasten yanlış yaparsan, müşterinin konuşacak daha fazla şeyi olur. Kokteyli masaya kaydardım.

O da kadehi aldı, kokladı ve bir yudum aldı. Sonra bir saniye durakladı.

Bakışları yana kaydı, dudakları hafifçe aralandı ve yavaşça nefes verdi.

"Üzgünüm. Sanırım... bunu bir daha yapabilir misiniz? Yarım ons demiştim. Sanırım Punt e Mes'i biraz fazla koymuşsunuz. Ve portakal kabuğu

—sıkmışsınız, ama sanırım ben... Aslında kenarına koymanızı tercih ederim. İçine değil."

Bir saniye gözlerimi kapattım, sonra açtım. Tekrar hazırladım.

Bunu yaparken tüm zaman boyunca yüzüne baktım, ki bu benim için hiç de akıllıca değildi çünkü yüzüne bakmak sinir bozucu derecede hoştu. Portakal kabuğunu, gereksiz bir saldırganlıkla diyebileceğim bir hareketle bardağın kenarına doğru çevirdim. Yeni bardağı ona doğru kaydardım.

Bir yudum aldı. Başını salladı. "Mükemmel. Teşekkürler."

Rica ederim, seni baş belası.

Gitmedi. Bunun yerine, barda kalarak, odaya bakarken mükemmel içkisini yavaşça yudumladı. Sonra bana döndü.

"Sonrası için sert bir şey önerir misin?

İçinde..."

"Barı kapatacağım," dedim sakın bir sesle. Gözlerini kırptı. "Ne?"

"Beyefendi, bir daha içkiyi belirli bir şekilde sipariş ederseniz, barı kapatacağım. Burada dört yüz kişi olması umurumda değil. Kapatacağım, eve gideceğim ve yarın patronuma bunu bir şarkıyla açıklayacağım."

Bana yarım saniye baktı. Sonra güldü.

Yüksek sesle güldü — zenginlerin partilerde yaptığı gibi nazikçe burnundan nefes alıp verme değil, gerçek bir kahkaha — ve omuzları yarım santim kadar düştü. Mükemmel Negroni'sini eline aldı, bana doğru kaldırdı ve tabureden kayarak indi.

"Anlaşıldı. Uslu duracağım."

Uzaklaştı ve odayı geçerek pencerelerin yanındaki ailenin yanına gitti. Krem rengi giysili kadın dönüp ona gülümsedi. Daha açık saçlı adam omzuna bir şaplak attı. Koyu saçlı adam yeşil giysili kadından başını kaldırıp bir kez başını salladı.

Oh.

O da *onlardan* biriydi.

Elbette öyle, Sabrina. Güzel kokuyordu. Elmacık kemikleri vardı. Yedi sıfatla bir Negroni sipariş etti. Yedek öğretmen çıkmayacaktı.

Kendime bir bardak soda doldurdum ve ayakta içtim.

Bir dakika sonra bir adam bara geldi. Pencereden gördüğüm esmer adam. Merhaba demedi. Gülümsemedi.

"Bir bardak beyaz şarap. Açılmış olan herhangi bir şey."

Otuz saniyeden az bir sürede hazırladım ve başımı kaldırmadan masaya kaydardım.

Bardağı aldı ve uzaklaştı.

Bütün aile, sanki insanları darağacına gönderiyormuş gibi içkilerini sipariş ediyor olmalı. Ne hoş.

Birkaç dakika sonra, Negroni içen adam odanın önündeki yükseltilmiş platformda mikrofonu elinde tutuyordu. Neredeyse fark etmedim — Toskana'daki sommelier kursundan bahsetmeye çalışan bir kadına pinot şarabı doldurmanın yarısına gelmişim — ama oda sessizleşti. Önde biri boğazını temizledi. Kafamı kaldırdım.

Mikrofonun başında, son derece rahat bir şekilde, müşterilere teşekkür eden, gecenin en yüksek tekliflerini açıklayan, bir sunucunun yapması gereken işleri titizlikle yerine getiren oydu. Bu işte iyiydi, kendinden emindi ve o kadar rahat konuşuyordu ki, bir metin olduğunu unutuyordunuz.

Hımm. Belki de yönetim kurulu üyesiydi. Ya da aileden biri, aile işlerini yapıyordu.

Durakladı ve gülümsedi. "Şimdi kardeşim söylemek istediği bir şey var."

Pencerelerin önündeki siyah saçlı adam sahneye çıktı. Yeşil giysili kadın onun ardından sahneye çıktı, yüzünde iki saniye içinde üç farklı ifade belirdi: tanıma, sonra panik, sonra o anı içinde tutmaya çalışır gibi elini ağzına götürdü. Siyah saçlı adam mikrofonu aldı.

Fazla bir şey söylemedi. Bir aydır bunu yapmak için doğru yeri bulmaya çalıştığını söyledi. Doğru yerin, kadının olduğu yer olduğunu fark ettiğini söyledi. Onu sevdiğini ve hayatının geri kalanında sonsuza kadar seveceğini söyledi.

Sonra tek dizinin üzerine çöktü.

Oda bir ah çekişiyse doldu; bu ses hem duygusal hem de dolaylı bir paniğin karışımıydı. Yeşil elbiseli kadın, adam kadının adını bitirmeden ağlamaya başlamıştı.

Onun evet dediğini izledim. Adamın yüzüğü parmağına takmasını izledim.

Bütün salon sevinç çılgınlıklarıyla doldu. Açık saçlı adam platformun yan tarafına doğru bir şeyler bağırdı. Krem rengi giysili yaşlı kadın elini ağzına bastırırken, kumral saçlı adam sanki bir futbol maçındaymış gibi sevinç çılgınlıkları attı. Yaylı dörtlüsü neşeli bir parça çalmaya başladı.

Gözlerimi başka yöne çevirdim.

Ona şans diledim. Gerçekten diledim. İyi bir insana benziyordu. Bu tür evliliklerin genellikle olduğu gibi, evliliğinin bir yıl içinde çökmesini hak etmiyordu. *Belki de* bu evlilik onun için uzun süreli olacaktı. *Belki. Elbette. Muhtemelen.*

Toskana'dan gelen kadına pinot şarabı doldurmaya geri döndüm.

Sabrina, davet edilmediğin bir düğünde acı çekmiş bir dul gibi davranmayı bırak. Şarabı doldur. Kadına gülümse. Zenginlerin anlarını yaşamasına izin ver.

Sonraki bir saat bulanık geçti — şarap girip çıktı. Bahşiş kavanozu ağırlaşıyordu. Elli dolarlık banknotlarla ödeme yapmaya çalışan bir adam, bozuk parayı almamamı söyledi. Bir kadın ayakkabılarımı nereden aldığımı sordu. *Discount Shoe Warehouse'dan, hanımefendi, mart ayında ikiye bir kampanyasından.* Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. Bıraktım.

Oda boşalmaya başladı. İnsanlar paltolarını kollarına asarak kapılara doğru yönelmeye başladı. Yaylı dörtlüsü daha yorgun

repertuarına geçti — daha yavaş şarkılar, daha az dikkat gerektiren. Bu gece bir daha kullanmayacağım şişeleri silmeye başladım.

O kadar yorgundum ki, göz kapaklarımda hissedebiliyordum.

Eve taksiyle dönüş yolunu düşünüyordum, Bayan Park'ın ocakta folyo kaplı bir tabak bırakıp bırakmadığını, Bonnie'nin gerçekten uyuyor mu yoksa karanlıkta Pickles'ı göğsüne yatırıp kapıyı dinliyor mu olduğunu. Sabahleyin ameliyatı sorarsa ona ne diyeceğimi merak ediyordum ve "sonbaharın sonu" bir çocuğun kabul edebileceği bir cümleye nasıl sığdıracağımı bilmediğim bir cevaptı.

Sonra tekrar oturdu.

Negroni içen adam bara geri dönmüştü.

Gözlerinin çevresi yorgun görünüyordu. Ceketini bir yerlerde kaybetmişti —kollarını dirseğine kadar sıvamıştı, üst düğmesi açıktı, saçları bir saat öncesine göre daha dağınıktı. Sipariş vermedi. Sadece oturdu.

"Ne gece ama, değil mi?"

"Ne gece ama," diye onayladım.

"Açıkçası," dedi ve yarı gülerek, "bu tür etkinliklerden nefret ediyorum."

Şişeyi silmeyi bıraktım. Şişeyi yere koyup kalçamı arka tezgaha dayadım. "Evet?"

"Fazla. Boğucu. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum." Ensesini ovuşturdu. Ön kolundaki kıllar bardan gelen mavi ışığı yansıtıyordu. "Ve vakıf... Vakıf da başlı başına bir cehennem. Tek iyi yanı, insanlara gerçekten yardım ediyor olması."

O kesinlikle bir yönetim kurulu üyesi, bir kardeş, bir kayınbirader ya da aile bağları neyse oydu. Her halükarda, onlardan biri karşımda oturmuş, bundan nefret ettiğini söylüyordu. *Onlardan biri* benimle aynı fikirdeydi.

Bara doğru eğildim.

Sesimi alçaltarak, "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Ama aramızda kalması lazım," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. Bana doğru eğildi. "Sır tutabilirim."

"Bu vakfın sahibinin sadece bir mirasçı olduğunu duydum. Babası ona tüm parayı vermiş. Her şey bir gösteriş projesi."

O güldü.

Yüksek sesle güldü — ilk seferkinden daha yüksek sesle, en yakın masadaki çiftin kırıgın yüzlerle buraya bakacak kadar yüksek sesle. Başını geriye attı, elini göğsüne koydu ve en yakın masadaki çift iki kez arkasına dönecek kadar uzun süre güldü.

Ben de kendimden alçak bir kıkırdama çıkardım. *Tamam, peki. O kadar da kötü değil. Onu gecenin en sinir bozucu adamı listesinden...*

Gülmeyi kesti. Elinin tersiyle bir gözünü sildi ve diğer elini barın üzerinden uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Bay Cross." Bar ayaklarımın altından kayıp gitti.

2. Beau

Elimi barın üzerinden uzattım ve yüzüne baktım.

Ağız bir santim kadar açıldı ve derin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yarım saniye boyunca, merdiven basamağına yanlış basmış biri gibi göründü, sonra kendini topladı. Silmekte olduğu bardağı eline aldı, geri koydu, başka bir bardağı aldı, onu da geri koydu ve bana bakmadan havluyu yeni bardağın kenarında gezdirdi.

Havlu üç yavaş daire çizdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum,

Bay Cross."

Kibar, duygusuz ve profesyoneldi. Bu, kurtulmak istediğiniz müşterilere karşı kullandığınız ses tonudur.

Elimi indirdim.

O anda başımın gerçekten belada olduğunu anladım. Sözlerini geri almayacaktı.

Kim olduğumu anladığını görmüştüm. *Bana şaka yapan barmen, az önce patronunun yüzüne karşı onu aşağılayan barmen* haline gelmişti. Geri adım atmayacak, gergin bir kahkaha atmayacak ya da özür dilemeyecekti.

Sadece silinmesi gerekmeyen bir bardağı sildi ve onun hakkında öğrendiklerimle baş başa kalmamı sağladı.

Ondan hoşlandım.

Hoşlanmamalıydım çünkü henüz adını bile bilmiyordum.

Etiketini gördüm — catering şirketinin kullandığı siyah büyük harflerle yazılmış SABRINA.

Sabrina...

Sabrina, babamın adı duvarda yazan ve yan odada dört yüz misafiri olan bir mirasçı çocuğuna benzetmişti beni, ama ondan hoşlanmıştım.

Tanrım.

O çok güzeldi.

Bu müzayededeki kadınların sahip olduğu yumuşak güzelliğe sahip değildi. Onda yumuşak bir yan yoktu. Kıvrıkcık siyah saçları tepesinde toplanmıştı, sol kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı. Sinirlendiğinde hareket eden bir çene. Önlüğün saklamaya çalışıp başaramadığı bir vücut. Barın arkasında hızlı hareket ediyordu. Elleri durmadan hareket ediyordu. Kimsenin dinlemediğini sandığında kendi kendine konuşuyordu — daha önce onu izlemiştim, rafta döndürdüğü bir şişeye bir şeyler mırıldanıyordu.

O, birden fazla erkeği mahvetmiş türden bir kadındı ve arkasında her zaman bir komite vardı.

Yıllardır başka birine karşı hissetmediğim sessiz, kalıcı bir merakla, acaba ben de o listeye girecek miydim diye düşündüm.

"Sabrina." Adını mırıldandım, dilimde tadına baktım. Gözünü kırpmadan bana baktı. "Bay Cross."

Gülümsedim. Kendimi tutamadım. "Bir dakika önce suç ortağı olduğumuzu sanıyordum. Benden sırrını saklamamı istemiştin."

Cevap vermedi.

Bana sırtını döndü ve rafta şişeleri düzenlemeye başladı, yavaş ve titiz bir şekilde, sanki benim bakmam için bir duvar örüyormuş gibi.

Boğazımı temizledim. "O içkiyi alacağım. Hadi, bir şey öner."

Arkasını döndü ve raftan bir şişe aldı—yeşil camlı, oturduğum yerden okunamayacak kadar küçük etiketli. Karıştırma bardağına bir şey döktü, ölçmeden başka bir şişeden ikinci bir ölçü ekledi, iki buz küpü attı ve karıştırdı. Karıştırırken içkiye bakmadı. Bunun yerine, bileği işini yaparken arka duvara bakakaldı. Sonra hepsini bir kupaya süzüp, kenarına bir parça portakal kabuğu sürdü, bunu kararlı bir önyargıyla yaptığını söyleyebilirim, ve bardağı önüme koydu.

Aslında, teknik olarak öyle değildi. Bardak masaya *çarptı*, *koyulmadı*.

"Ne kadar zarif," dedim.

O alaycı bir şekilde güldü.

Bardağı aldım, kokladım, ağızma yaklaştırdım ve durakladım.

O, ellerini beline koymuş, kaşlarını kaldırmış, gözünü kırpmadan beni izliyordu.

Bardağı bir santim aşağı indirdim. "Sabrina."

"Mmm..."

"Buna tükürmedin, değil mi?"

Ellerini belinde tuttu. "Hadi, öğren bakalım."

Göz teması kurduk. On yıldır hibe yetkilileriyle, yönetim kurulu üyeleriyle ve federal kurumlarla pazarlık yapıyordum. Ama o odaların hiçbirinde, Sabrina'nın şu anda bana yönelttiği gibi bir bakışla karşılaşmamıştım. O bakışta hiçbir çekinme, hiçbir özür yoktu, ama — eğer doğru anladıysam— bir davet vardı.

Bardağı ittim.

O bir kaşını kaldırdı. "Biraz tükürükten mi korkuyorsun?"

"İçkimin içindeki tükürükten değil, hayır."

Gözünü kırpmadı. "Sapık."

"Anlamadım?" Kaşımı kaldırdım.

Gülümsedi. Üzerinde uyarı etiketi olması gerekirdi. "Hiçbir şey."

Ona baktım.

Kimse benimle böyle konuşmazdı.

Bunu, darbeye dayanamayan bir erkeğin şımarık bir gözlemi olarak söylemiyorum. Tam anlamıyla söylüyorum. Son on yıldır içinde bulunduğum odada, her etkileşimin başında para, babamın adı ya da bir gün finanse edebileceğim bir şey vardı. Buna alışmıştım, fark etmeyi bırakmıştım ve bunun, kurduğum her neyse ona giriş ücreti olduğunu varsaymıştım.

Sabrina uyum sağlamıyordu.

Bana, dikkat etmesi gereken biri olmadığımı çoktan kararlaştırmış gibi bakıyordu ve bu karar, bir yıldır kimsenin bana sunmadığı en çekici şeydi.

Beni sapık sanıyor. Tanrı yardımcım olsun, buna bayılıyorum.

Başka bir bardak aldı ve silmeye başladı. "Hadi ama," dedim. "İyi anlaşıyorduk."

"O eskiden öyleydi."

"Sonrası da olabilir. Böyle bir kural yok."

"İşimi yapmak istiyorum, Bay Cross. Gidebilirsiniz."

Dirseklerimi bara dayadım ve yarım saniye boyunca, onu şahsen işe alacağımı söylemeyi düşündüm — etkinlik koordinatörümün bana Sabrina'nın şehirdeki en iyi barmen olduğunu söylediği için onu programa aldığımı ve benim de "Onu ayarla. Ne pahasına olursa olsun." dediğimi. Ama sonra adımı söylediğimde yüzündeki ifadeyi düşündüm ve yaşamayı tercih etmeye karar verdim.

"Ne zor bir geceydi," dedim bunun yerine.

Kadehinden başını kaldırmadı. "Daha kötüsünü de gördüm." "Eminim ben de daha kötüsünü yaşamışımdır."

Gözlerini kaldırdı. "Bu bir yarışma mı, Bay Cross?" "Belki."

Bardağını masaya koydu, ellerini barın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Mmm... peki kazanan ne kazanacak?"

Ben de ona doğru eğildim. "Övünme hakkı.

Ve..." Tam o sırada yumuşak, derin bir gümbürtü duydum.

Ardından bir çığlık. Tiz ve kırık bir çığlıktı, sevdiğiniz birinden ilk kez duyduğunuzda asla unutamayacağınız türden bir ses. Ses pencerelerden geliyordu.

Sabrina ve ben bir an birbirimize baktık. Döndüm.

Oda pencerelere doğru çekilmişti — bedenler, takım elbiseler, yerde gördüğüm bir şeklin etrafında oluşan bir sırtlar çemberi. İnsanlar içeri giriyordu. Diğerleri geri çekiliyordu. Bir garson bir bardak suyla koşuyordu. Önde duran bir kadın, serbest elini göğüs kafesine dayamış, telefonla konuşuyordu.

Ayakkabıyı gördüm.

İki elimle bardan itildim. Ayaklarımın altındaki halı bir dakika öncesine göre daha kalın geliyordu. Önde duran kadın, ben sormadan yolumdan çekildi.

Sırtların oluşturduğu çemberin içinden geçtim. O yerde yatıyordu.

Annem de onunla birlikte yerdeydi. Başını kucağına almıştı. Elleri yüzünün iki yanındaydı. Adını tekrar tekrar söylüyordu. Gözleri kapalıydı ve ağzı açıktı.

Kardeşim Cade çoktan telefonda konuşuyordu. Diz çökmüştü. Alçak ve sert bir sesle adresi verdi — şu anda balo salonu — acil, durdurulamaz bir şekilde, sanki kaybedecek zaman kalmamış gibi.

Suzanne annemin yanında yerdeydi. Eli annemin dirseğindeydi.

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

"Baba." Dört yüz kişinin bulunduğu bir odada bunu yüksek sesle söyledim ve bunu bir çocuk gibi söyledim.

Hareket etmedi.

Ağız açıktı ve ağzının daha önce hiç görmediğim bir şekli vardı. Hayatım boyunca ona bakmıştım. Ağzını tanıyordum. Ağız böyle olmazdı.

Oda çok uzaklara kayboldu.

Sesleri duyuyordum — telefonda Cade, annemin "Henry, Henry, bebeğim, Henry" dediği ses — ama sanki camın arkasındaymış gibiydiler. Kulaklarımdaki çınlama hepsinden daha yüksek sesliydi. Biri omzuma dokundu. Sanırım Suzanne'di. Bilmiyorum.

Muhtemelen stres, oda ya da klimadan kaynaklanıyordur. Çok fazla çalışıyor. Geçen hafta bana yeni uzman doktorun ona sersemletici bir ilaç verdiğini söylemişti. İlaçtan ya da ilacın üzerine içtiği alkolden kaynaklanıyor. Önemli bir şey değil.

Muhtemelen önemsiz bir şeydir.

Avuçlarımı pantolonuma sildim. Silaçana kadar avuçlarımın ıslak olduğunu fark etmemiştim.

O geceye kadar hiç görmediğim bir hızla sağlık görevlileri kapıdan içeri girdi. İki kişi bir tahtayı taşıyordu. Annemden kenara çekilmesini istediler ama o çekilmedi. Cade elini annemin omzuna koydu ve adını söyledi. Sonra annem kenara çekildi. Onu tahtaya yatırdılar, tahtayı sedyeye yerleştirdiler, sonra sedyeyi kaldırdılar.

İçlerinden biri bana baktı. "Ailen mi?"

Başımı salladım ama tek kelime edemedim.

"Siz de gelebilirsiniz. Biriniz."

Cade bizi götüreceğini söylemişti bile. Zaten harekete geçmişti. Elini dirseğime koydu ve beni odanın içinden servis kapısına doğru yönlendirdi — en yakın çıkış, benim aklıma gelmeyecek olan kapı.

Onu takip ettim.

Bara, sedyenin geçmesi için kenara çekilen konukların oluşturduğu çembere ya da bir elini ağzına bastırarak yanımdan geçen annemin yüzüne

Hastane on iki dakika uzaklıktaydı. Cade oraya sekiz dakikada gitti.

Annemle birlikte arka koltukta oturdum. Eli elimdeydi. Avucunun içi kuru, sıcaktı ve titriyordu. Onu iki elimle sımsıkı tuttum. Arabada söylenen hiçbir şey kafama girmedi. Sokak lambaları her iki saniyede bir yüzünde parıldıyor, sonra duruyor, sonra tekrar parıldıyordu.

Suzanne ön koltukta oturuyordu, eli Cade'in uyluğunun üzerindeydi.

Bekleme odası bej rengiydi.

Bej sandalyelere oturduk.

Annem Suzanne'in omzuna yaslanıp ağladı. Suzanne onu kucakladı. Kardeşim masanın başında durdu, doğru soruları doğru sırayla sordu ve kağıt almadığı için bir makbuzun arkasına notlar aldı. Ben bir sandalyeye oturdum, dirseklerimi tuttum ve kıpırdamadım.

Kendime her şeyin yoluna gireceğini defalarca söyledim.

Babamın bir şeyi yok. Altmış üç yaşında. Yaşlı bile değil. Her hafta sonu üç mil koşuyor. Bir şeyi yok. İnsanlar stresten bayılır. Bu stresli bir olaydı. Olay boğucuydu — barmene boğucu olduğunu söyledim, ona söyledim ve o güldü, gülmedi mi, gülmedi mi —

Gözlerimi kapattım.

Doktor kırk dakika sonra çıktı.

Küçük, yorgun bir kadındı, gözlükleri saçlarının üzerine kaymıştı ve göğsüne bir not defteri tutuyordu. İsimlerimizi yanlış sırayla söyledi: "Cade Nightingale, Vivienne Cross, Beau Cross, Suzanne Cross." Cade, bunu önemsizmiş gibi sessizce düzeltti: "Jenkins," ve kadın özür dilemeden başını salladı çünkü zaman yoktu.

"Aile odasına geçebilir miyiz?" diye sordu. Onu takip ettik.

Aile odası bekleme odasından daha küçüktü ve daha bej renkteydi.

O oturmadı. Hiçbirimiz oturmadık.

"Bay Cross bir nöbet geçirdi," dedi. "Durumunu stabilize ettik. Uyanık. Kafası karışık ama bilinci açık. Geldiğinde tomografi çektik ve radyolog bir kitle tespit etti."

Oda birden küçüldü.

"Sağ frontal lobda. Önemli bir şey. Daha net bir görüntü elde etmek için bu gece MR çekmemiz ve kesin teşhis için biyopsi yapmamız gerekecek, ancak radyologun ön değerlendirmesi..." Klipsli dosyasına bir göz attı. Üzerindekileri okumak istemiyordu, ama yine de okudu. "Yüksek dereceli glioma ile uyumlu. Büyük olasılıkla glioblastoma."

Glioblastoma kelimesini duyduğum anda, zihnimden önce bedenim bu kelimeyi tanıdı.

Bu konuda araştırmalara fon sağlamış ve özetlerini okumuştum. Bir hastanede sahneye çıkmış, iki milyon dolar bağışladığımız bir araştırmacının elini sıkarken teleprompterden bu kelimeyi okumuştum. Yüksek dereceli glioblastomun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu, babamın *öleceği* anlamına geliyordu. Oda yine küçüldü.

Nefesim sığılaştı ve kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. Ensemden soğukluk yayılmaya başladı.

Annem bir ses çıkardı.

Halı üzerinde çıkardığı sese benziyordu, sadece daha küçüktü, çünkü ses çıkarmak için daha az havası vardı. Bana uzandı. Eli uzandı, parmakları açıldı ve Suzanne onun dirseğini tuttu. Cade elini annemin beline koydu ve ikisi onu ayakta tuttular.

Bana uzandı.

Yapamadım.

Elini tutamadım ve ona doğru hareket edemedim. Oturma odasının köşesinden camdaki yansımamı izledim. Bacaklarım kilitlenmişti.

Ama kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve dışarı çıktım. "Beau."

Cade adımı seslendi.

Ben yürümeye devam ettim.

"Beau."

O annemdi.

Yürümeye devam ettim. Bekleme salonundan geçtim, çift kapıdan çıktım ve herkesi hasta gibi gösteren floresan ışıkların altındaki koridordan ilerledim. Ellerim titriyordu ve nefesim hızlanıp duruyordu.

Asansörlere vardım ve duvara yaslandım.

Başımı geriye eğdim ve aşağıya inerken nefes almaya çalıştım. Biri köşeye yakın duvara küçük bir gülen yüz çizmişti. Muhtemelen ebeveyninin kapıdan çıkmasını bekleyen sıkılmış bir çocuktü.

Babam ölecek.

Bu düşünce, kendi sesimle tam olarak şekillenmiş bir şekilde aklıma geldi ve ondan kurtulamıyordum. Üzerine başka bir düşünce koymaya çalıştım. Üzerine bir temel koymaya çalıştım: *Glioblastoma araştırmalarına fon sağladık. Ofisimdeki bir klasörde ülkedeki en iyi dört cerrahın isimleri var. Onları bu gece ya da sabah arayacağım. Alınması gereken ne varsa alacağım*—ama bu düşünce tüm bunların altında duruyordu ve yerinden kıpırdamıyordu.

Babam ölecekti.

Bunu düşünmeme gerek yoktu.

On dakika boyunca bunu düşünmeme gerek yoktu. Şehirdeki bu koridor, aile odası, balo salonu ya da iki saat önce babamın annemle ayakkabısı hakkında şakalaştığı daire dışında bir yere ihtiyacım vardı.

Sabrina.

İsim, tıpkı daha önce olduğu gibi aklıma geldi, sadece *Sabrina*, ve bunu düşündüğüm anda panik azaldı.

Onu işe almıştım.

Onu etkinlik ekibi aracılığıyla işe almıştım. Çalıştığı bar — her zamanki bar, bu gece onu oradan aldığım bar — dosyada vardı. Onu bulabilirdim.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Belki de Sabrina, bu yıkıcı haberin ağırlığının bana tam olarak ulaşamadığı şehirdeki tek yerdi.

3. Sabrina

"Miyav."

Gözlerimi kapalı
tuttum. "Miyav."

Yan dönerek yattım. Yorganı kulağımın üzerine çektim. Kendimle bir anlaşma yaptım: Eğer hiç kıpırdamadan hiçbir şeye tepki vermezsem, her şey kendiliğinden çözülecek ve dünya bana beş dakika daha zaman tanıyacaktı.

Bir pençe alnıma kondu.

"Pickles. Pickles, bebeğim, lütfen. Beş dakika. Beş. Sana ne istersen veririm."

Islak bir burun şakağıma değdi, göz kapağıma çok yakındı. "Sen bir zorbasın, bir faşistsin. Mektup yazacağım."

Mırıldandı.

Bir gözümü araladım. Yüzümden bir santim uzaktaydı, mavi gözleri sabırlı ve hareketsizdi. Yanağıma bir kez burnunu sürttü, hakkını aldı ve yataktan atladı.

Sırt üstü yattım. Komodinin üzerindeki dijital saat 06:29'u gösteriyordu.

Alarmım bir dakika sonra çalacaktı.

Bonnie'yi uyandırmasın diye alarmı kapattım. Oturdum ve Pickles çoktan yatak odasının kapısına gelmiş, atını çağırmış ve hemen gelmesini bekleyen bir kralın sabrıyla bana bakıyordu.

Onu takip ettim.

Mutfak, dairenin en sevdiğim kısmıydı, çünkü küçüktü. Kahve almak için çok uzağa yürümem gerekmiyordu. Pickles'ın mamasını kasesine döktüm. Kedi kumunu kontrol ettim ve bakmadan kepçeyle karıştırdım. Hayatınızla ilgili

ve yarı uykulu halde kumdan kedi pisliğini çıkarmak, aydınlanma yolunda bir adımdır. Kahveyi hazırladım. Tezgaha yaslandım ve kahvenin demlenmesini bekledim.

Pickles ayak bileklerimin etrafına dolandı. Sonra beni bırakıp kasesine gitti, çünkü o böyle yapar. Bu evde aşk şartlıdır ve şartı da mama.

Buzdolabı her şeyle doluydu, ama en önemlisi takvimdi. İki hafta sonrasına ait bir tarih mürekkeple daire içine alınmıştı — pediatrik kardiyoloji kontrolü, Dr. Reyes. Onu işaretleyen bendim. Sonra üzerine tekrar keçeli kalemle çizdim. Sonra yine kırmızıyla. Randevu sürekli değişiyordu — bir kez ertelendi, iki kez yeniden planlandı, başka bir uzmana değiştirildi, sonra tekrar geri alındı — ve artık daire artık bir daire değildi, sadece üç ay boyunca endişelenerek kağıda bıraktığım kırmızı bir lekeydi.

Takvimin yanında bir parça karton kağıt vardı.

Bonnie bunu ikinci sınıfta çizmişti. Üstüne yeşil keçeli kalemle *MY FAMILY (AİLEM)* yazmıştı. Altında, soldan sağa doğru, kıvrıkcık saçlı ve elinde kahve fincanı olan ben, at kuyruğu saçlı Bonnie, tüy boa gibi görünen ama muhtemelen güzel bir fular olan Bayan Park ve resimdeki diğer insanlardan iki kat daha büyük çizilmiş Pickles vardı.

Resimde babam yoktu.

Onun bunu çizdiği yıl, o soruyu beklemiştim. Cevabı prova etmiştim. "*Baban, senin varlığını öğrendiğinde uçağa atlayan bir korkaktı*" cümlesinin yaşına uygun bir versiyonunu prova etmiştim; kapısı kapalı banyo aynasında, asla söyleyemeyeceğim bir kapanış konuşması gibi prova etmiştim. Ama Bonnie sormamıştı.

Hâlâ sormamıştı.

Fark etmemesi için fazla akıllıydı. Sınıfındaki diğer tüm ailelerin yapısını biliyordu — Mira'nın iki babası, Owen'ın üvey babası ve annesi, Jamie'nin annesi ve büyükannesi. Her şeyi görüyordu. Diğer herkesin hayatı hakkında fikirleri vardı. Sadece kendininki hariç.

Bunu kabullenemiyordu. Kabullenemediğini biliyordum. Ona sormasına izin vermedikçe, sonunda sorduğunda durumun daha da kötüye gideceğini biliyordum. Soğukkanlı, bilinçli ve net bir şekilde, onu oturup babası hakkında ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum.

Ve bunu yapmaya her yaklaştığımda, bunun yerine bir kadeh şarap dolduruyordum.

Ben iyi bir anneyim. Bu unvan için mücadele etmek zorunda kalmıştım ve hak etmiştim. Ama bu konuda bir korkak olduğumu ve henüz bunun üstesinden gelemediğimi biliyordum.

Kahve hazırды. Bir fincan doldurdum ve sade içtim. Tezgahın önünde durup, kendime Bay Cross'u düşünmeye izin vermeden önce yarısını içtim. Bunu yaptığım anda, hiçbir şey yerinde kalmadı.

Gümbürtü

Ayakkabı.

Göremediğim bir şeyin etrafında duvar oluşturan sırtlar. Bir bardak suyla barın önünden koşarak geçen garson. İki elini ağzına götüren krem rengi giysili kadın. Cross, bana bir kez bile bakmadan sırtların arasından geçip gitti.

Müzayedeyi kaosun ortasında terk etmiştim. Catering şefi bize toparlanıp eve gitmemizi söylemişti. Taksiyle geri dönmüştüm. Eve girip uyuyan Bonnie'nin başının üstüne bir öpücük kondurmuş ve panjurların arasından sızan sokak lambasının ışığı tavanda çizgiler oluştururken bir saat boyunca uyanık kalmıştım.

Babası olmalıydı. Gümüş sarısı saçlı karısı olan yaşlı adam. Cross'un peşinden koştuğu adam.

Umarım iyidir. Gerçekten umuyorum. Ebeveynini kaybetmek kolay bir şey değil, bunu iyi bilirim, çünkü ben de aynı gece ikisini birden kaybettim. Cenazede bir sürü akraba vardı, ama hiçbiri on dokuz yaşındaki çocuğa elini uzatmadı. Her birinin bir sebebi vardı. Sebeplerinin hepsi çok mantıklıydı. O günden beri hiçbiriyle konuşmadım.

Ondan sonra, kendimi yere yakın tutmaya hazır olduğum sürece, sonsuza kadar tek başıma idare edebileceğime karar vermiştim. Neredeyse bir yıl boyunca bunu başardım. Bir işim, bir stüdyom, beni seven iki arkadaşım ve benim de sevmeye başladığım bir arkadaşım vardı.

Sonra yoruludum.

İşte o zaman o beceriksiz pislik ortaya çıktı. Zamanlaması o kadar iyiydi ki; bu bir işaret olmalıydı — sanki telefonunda, *Sabrina Vela'nın taşıyıcı duvarında ince çatlaklar var*

. O, bir uyarı olacak kadar çekici, güzel ve yakışıklıydı. Ama ben testi geçemedim.

Kahvenin kalanını içtim, kaseyi, yumurtaları ve sütü çıkardım. Bir yabancının, başka bir yabancının babası için dileği... Kısa, gerçek, ilk yumurtayı kırmadan çoktan uçup gitmişti. Altın kalpli sekiz yaşında bir çocuğun annesiydim, tezgâhın üzerinde olmaması gereken bir kedim vardı ve yapmam gereken bir krep vardı.

"Pickles. İn aşağı."

Bana baktı.

"İndir."

Bana daha uzun süre

baktı. "Pickles."

Zaten gitmekte olan bir adamın yavaş ve aşağılanmış tavrıyla aşağı atladı.

Yaban mersinli krepler. Bonnie'nin en sevdiği. Üç tane üst üste koyup en üstteki krepin üzerine yaban mersiniyle gülün bir yüz yaptım — iki tanesi göz, bir yay ağız, ortadaki ise ya burun ya da cömert bir günde ruh — ve tabağı masaya koyduğum anda kapısının açıldığını duydum.

Küçük ayak sesleri. Küçük ayak sesleri koridorun ortasında durdu ve geri döndü — Pickles de duymuştu ve o da geliyordu. Bir şeyden atladığında çıkan yumuşak bir ses, geri dönen ayak sesleri, Bonnie'nin sadece kediyle konuştuğu dilde onu selamlarken mırıldanmasını duydum.

Onu kollarında tutarak köşeyi döndü.

Elinin tersiyle bir gözünü ovuşturuyordu. At kuyruğu yana doğru sarkmıştı. Pickles, başını onun köprücük kemiğine dayamış, göğsüne sıkıca sarılmıştı. Bana, "Aslında sevdiğim kişi sensin, sen değilsin" der gibi bir bakış attı.

Ona gözlerimi devirdim.

O zamanlar ben bir köpek istiyordum, Bonnie ise bir kedi. *Altı yaşındaki bir çocuğa karşı tartışmayı kaybettiğime inanamıyorum*, demiştim Bayan Park'a, telefonda, kedi taşıma çantasını tutarken.

İnsanlar Bonnie'nin benim küçük bir kopyam olduğunu söyler. Daha haklı olamazlardı. Onunla tartışmak, kendimle tartışmak gibidir ve hayatımda kendimle yaptığım hiçbir tartışmayı kazanamadım.

"Günaydın, bebeğim. Nasıl uyudun?" "İyi."

Esnedi. "Anne."

"Evet?"

"Bir rüya gördüm."

"Ne tür bir rüya?"

Sandalyesine tırmandı. Pickles bir kral gibi kucağına oturdu. Çatalını alıp bana doğrulttu.

"Rüyamda bana yeni bir telefon aldığını gördüm." "Mmm..."

"Ekranı daha büyük olan." "Mm-hmm."

"Ve daha iyi kamerası olan."

"Krepini ye, canım."

"Ama ekranım çok küçük anne. Karınca büyüklüğünde. Karınca telefonum var."

"Sen karınca değilsin."

"O zaman neden karınca telefonum var?" "Çünkü sekiz yaşındasın."

"Bu bir saman adam."

"Krepini ye."

"Anne. Anne, bu tam anlamıyla bir saman adam, öylece yapamazsın..." "Krepler."

Çatalını gülen yüzün sol gözüne sapladı ve yedi. Sonra ikinci gözü, ki bu bana yanlış geldi, ve sonra ağzını. Kendime yarım fincan daha kahve doldurdum ve ona huzur içinde yemesini sağladım, kendime on iki yaşına geldiğinde ona yeni bir telefon alacağımı söyledim. Sonra yirmi yaşına geldiğinde. Sonra babası bana çocuk nafakası olarak tek bir dolar bile gönderdiği gün. Üçüncüsü beni fincana gülmeme neden oldu.

Kız başını kaldırdı. "Ne komik?" "Hiçbir şey, bebeğim."

"Gülüyordun."

"Gülmedim."

"Gülüyordun."

"Pankekini ye."

Kızım krepini yedi.

Tabağı bitirince ilaçlarını verdik. Hapları plastik kutudan kendisi saydı. Bunu ona altı yaşındayken öğretmiştim ve şimdi benden daha iyi yapıyordu. Hapları tezgahın üzerine dizdi: iki pembe, bir beyaz, bir sarı oval. Anlaşmamız gereği, her birini eline alırken adını söyledi. *Beta bloker. İdrar söktürücü. Aspirin bebeğim. Nefret ettiğim sarı olan.* Ona, ilaçlarını alacağı tek bardak olan küçük mor bardakta elma suyunu uzattım.

"Tadı kötü." Yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum."

"Pil gibi."

"Biliyorum."

"Neden pil gibi tadı var?"

"Çünkü tadı güzel olmaktan daha önemli bir iş yapıyor."

Bana ters ters baktı ve suyu içti. Sonra göz teması kurmaya devam ederek boş bardağı geri uzattı; bu, haksızlığa uğradığını bana belli etmek istediğinde yaptığı bir şeydi. Ben okul çantasını hazırlarken o banyoya gitti.

Öğle yemeği, kare şeklinde kesilmiş bir hindi sandviçiydi çünkü saat altıda bana üçgenleri sevmediğini söylemişti ve ben de sandviçi çapraz kesme hakkımı bir daha geri kazanamamıştım. Elma dilimleri. Sevdiği meyve suyu kutusu. Birini yiyip diğerini başkasının cipsiyle takas edeceği iki granola bar. Yan cepteki yedek inhaler. Kapıda eline verdiğim ana inhaler.

Üniformasıyla tuvaletten çıktı, saçları taranmış ve at kuyruğu daha düzgündü. Pickles onu takip etti. Koridordaki aynada at kuyruğunu düzeltti çünkü bugün bir konuda tavrını ortaya koyacaktı ve bunun için hazırlanıyordu. Rutini biliyordum. Kapı tıkırdayarak açıldı ve Bayan Park içeri girdi.

"Günaydın anne, günaydın kızım... Aman Tanrım, bugün saçlarına bakın."

Bayan Park aslında harika biriydi. İnsanlar hakkında bunu pek sık söylemezdim. Altmış bir yaşındaydı ve ben onunla tanışmadan iki yıl önce kocasını kaybetmişti.

Acil durumlar için dairemin anahtarı vardı ve Bonnie için bir büyükanneye en yakın kişiydi. Ayrıca, benim için de barda benimle birlikte olmayan en yakın arkadaşım. Kendi düşüncelerimin çoğundan daha çok ona güveniyordum.

Bonnie onun beline sarıldı. Sonra Bonnie yanıma gelip bana sarıldı. Eğildim, ağzımı saçlarının ayırma çizgisine dayadım ve her zamankinden bir saniye daha uzun süre onun kokusunu içime çektim.

"Hoşça kal, bebeğim."

"Hoşça kal, anne."

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, anne."

"Uslu dur. Akıllı ol. Emin olmadıkça kimseyle sahte argümanlar üzerine tartışma."

"Anne."

Kapı, annem ve Bayan Park'ın arkasında kapandı ve Pickles ayak bileğime dolanıp bana suçlayıcı bir bakış attı.

"Biliyorum," dedim ona. "Ben de gidiyorum."

Mutfağın kapısına oturdu ve protesto etmek için hazırlanışımı izledi. Giyindim, saçımı topladım ve kulağımın arkasına bir kalem taktım, çünkü o artık benim bir parçam olmuştu. Sonra daireden çıktım.

Half Past, dairemden üç blok ötedeydi; daireyi bu yüzden seçmiştim — üç yıl önce bir kalem ve bir listeyle oturmuş, hayatımda kontrol edebileceğim tek şeyin işe gidip gelme süresi olduğunu hesaplamıştım. Yürüyerek gittim. Kartımı çektim. Önlüğümü bağladım. Saçımdan kalemi çıkardım, onunla bir hareket yaptım, sonra tekrar yerine koydum. Beynim yetişmeden ellerim barı tanıyordu. Bar tezgahı. Hızlı servis rayı. Buz. Karıştırıcılar. Dökülenleri silmek için çöp kutusunun kenarına astığım bez.

Barın köşesindeki müşteri üçüncü kadeh kırmızı şarabını içiyordu ve ben vardiyama başlayana kadar gerçekten başlamamış gibi bekliyordu.

"Mesajlarıma cevap vermedi," dedi. "Mmm..."

"Üç tane. Üç mesaj. Dün."

"Mm-hmm." İki tabure ötedeki adama bira doldurdum. Hesabı geçirdim. Adama bozuk paralarını uzattım. Geri döndüm.

"Sence başka biriyle mi görüşüyor?"

Yedi yıldır barmenlik yapıyordum. Soruyu soran kişi zaten kararını vermiş olduğu için artık iyi niyetle cevap vermediğim bir tür soru vardı. Ona dördüncü kadeh kırmızı şarabı doldurdum ve cömertçe doldurmadım.

"Sence?" Soruyu ona geri attım. "Bence... Bence ona mesaj atmalıyım."

"Bence bunu yapmamalısın."

"Neden yapmamalıyım?" O zaten zaten uzanıyordu
elini telefonuna telefonuna "Sen az önce
resmen—"

"Onu terk et."

Eli telefonun üzerinde durdu. "Ne?"

"Onu terk et. O buna değmez. Sen daha değerlisin. Daha iyisini hak ediyorsun."

Bana, başkaları kendilerine söylemeyi reddettikleri gerçeği nihayet bir başkası söylediğinde insanların attığı bakışı attı.

"Haklısın." Gözleri doldu. "Çok haklısın. Bunu hak etmiyorum, değil mi?"

"Hak etmiyorsun."

"Onun numarasını sileceğim." "İyi."

"Hemen

şimdi."

"Evet."

"Sileceğim." Telefonu eline aldı. Ekranı dokundu. Telefon, kozmik bir komedinin çarpıcı bir sahnesi gibi, elinde bip sesi çıkardı.

Mesajı okudu. Yüzü bir anda yumuşadı. "Bana mesaj attı. Beni görmek istiyor."

"Hanımefendi..."

Kadın çoktan ayağa kalkmıştı. "Gitmem gerek. Gitmem gerek... üzgünüm. Üstü kalsın."

Bara kırk dolar ve dörtte üçü dolu bir bardak bıraktı. Paltosu omzuna yarı asılıydı ve kapı arkasından kapandı.

Kapıya baktım. Omuz silktim.

Kit yanıma geldi. Kapının kapanışını izledi. "Geri dönecek," dedi.

"Mmm..."

"Yarın geri dönecek." "Kesinlikle."

Omzuma omzuyla hafifçe vurdu. "Zenginler partisi nasıldı?"

"İyiydi." Kredi kartını geçirdim. Kartı geri verdim. Az önce tezgahın başına oturan yaşlı bir çift için arka raftan iki şişe aldım. "Cabernet, lütfen. İki tane."

"Hemen geliyor."

Kit beni izlemeye devam ediyordu. Yirmi altı yaşında. Yüzümü okuyabilen üç kişiden biri, ki bu can sıkıcı bir durum, çünkü diğer ikisi benimle aynı soyadını paylaşıyor.

"Sabrina." "Ne?"

"Bir yere gittin."

"Gitmedim."

"Gittin. Az önce gördüm. Göz hareketini yaptın." "Göz hareketi falan yok."

"Kesinlikle bir göz hareketi var."

Cabernet şaraplarını doldurdum, süslemeyi atladım ve siparişi aldım. Geri döndüm ve limonları kesmeye başladım çünkü biri margarita isteyecekti. Hazırlıksız kalmayı reddettim.

O bekledi. Kit'in tüm tekniği beklemektir. Bu konuda mükemmeldir. Bir buzulun erimesini bile bekleyebilir.

"Peki," omuz silktim.

"Evet."

"Bir adam vardı."

"Biliyordum!" diye

kıkırdadı. "Yapma."

"Biliyordum! İçeri girdiğin anda anladım. Yürüyüşün belliydi."

"Yürüyüş falan yok ki."

"Daha fazla anlat. Hadi."

"O bir misafirdi. Kariyerim boyunca içtiğim en iğrenç Negroni'yi sipariş etti. Vakfı nefret ettiğini söyledi. Ben de ona vakfın sahibinin

"Kit durdu. Limon bıçağı da onunla birlikte durdu. Bıçağı yavaşça kesme tahtasına indirdi, çünkü o bir profesyoneldi ve bıçağa saygı duyuyordu.

Kit durdu. Limon bıçağı da onunla birlikte durdu. Bıçağı yavaşça kesme tahtasına indirdi, çünkü o bir profesyoneldi ve bıçağa saygı duyuyordu.

"Sabrina." "Ne?"

"Cross Vakfı." "Evet."

"On dört aydır seni ve Bonnie'yi ameliyat konusunda oyalayan vakıf."

"Evet."

"Şu anda haber beklediğin yer." "Evet."

Gülmeye başladı. Nazik bir gülüş değildi. Çok güvenli bir mesafeden yavaş çekim bir araba kazasını izleyen bir arkadaşın gülüşüydü.

"Ve bunu söylediğin adam."

"Mmm..."

"Eski."

"Mmm..."

"Sabrina."

"Onun adı Bay Cross, Kit."

Daha da çok güldü. Bara yaslandı. Ben elinden limon bıçağını alıp lavaboya koymak zorunda kalana kadar güldü. Barın ucundaki bir müdavim, "Orada ne komik?" diye bağırdı ve Kit başını kaldırmadan ona el salladı.

"Tamam," dedi, kendine geldiğinde. "Tamam, tamam. Adil olmak gerekirse. Çok adil olmak gerekirse. Bunu kesinlikle hak ediyor."

"Teşekkür ederim."

"Bir yıldan fazladır çocuğunu listesinde tutuyor."

"Teşekkür ederim."

"Muhtemelen ona daha sert hakaret etmeliydin."

"Hırlardım, ama babası on dakika sonra odanın ortasında bayıldı, o yüzden."

Kit'in kahkahası

kesildi. "Babası..."

"Evet."

"Yani, bayıldı mı?"

"Sedye, ambulans, her şey." "Tanrım."

"Evet."

"O..."

"Bilmiyorum, Kit."

Bana bir an baktı. "İyi misin?"

"İyiyim. Adamı tanıımıyordum. Oradaki hiç kimseyi tanıımıyorum."

"Tamam."

Lavabodan limon bıçağını aldı, yıkadı ve tekrar kesmeye başladı. Israr etmedi. Kit, Kit olmasının sebebi budur.

İkinci tabureden bana el sallayan kadına votka soda doldurdum. Hesabı geçirdim. Limonların yanına döndüm, kaseyi bitirdim ve tezgaha indirdim.

Sonuçta, yeterince iyi bir insan gibi görünüyordu. O kadar şok olmasaydım ona daha fazla içki verirdim, ama olduğu gibi, kibar davrandım. *Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Cross*. O geçmişte kalmıştı. O da geçmişte kalmıştı. Vakfı, kızımı gelecek Mart'a, gelecek Mayıs'a ya da hiç bir zamana erteleyebilirdi ve ben her şeyi hallettiğim gibi hallederdim, yani yüksek sesle, saçımda bir kalemle, artık dayanamayana kadar.

O gece geç saatlerde kapı açıldı.

Başımı kaldırmadım. Kapı gecede dört yüz kez açılır. Kapının açılması, istatistiksel olarak, bir olay değildir.

Kit başını kaldırdı.

Yanımda bir an durdu ve başını çevirdi. Ben de baktım.

Bay Cross kapının içinde duruyordu.

Gözleri odayı taradı, tek bir şeyi arıyordu ve başka hiçbir şeye dikkatini dağıtmıyordu, sonra gözleri bana takıldı.

Gülümsedi.

Çoğunlukla müzayede gülümsemesiydi, ama gözlerinin çevresi yorgundu ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Tıraş da olmamıştı.

Gömleği önceki gece giydiği gömleğin aynısıydı, üst düğmeleri hala açıktı, kravatı yoktu, ceketini bir koluna asmıştı.

Bara doğru yürüdü. Tam önümdeki boş tabureye oturdu.

Kit bana baktı ve sordu, "Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

Kit bana bir saniye daha baktı. Sonra bir tepsi aldı ve tek kelime etmeden tezgahın önünden geçti.

Bay Cross iki elini de barın üzerine düz bir şekilde koydu.

Konuşmadım. Ona bakmadım. Zaten silinmiş olan bir bardağı sildim ve başka bir tane aldım.

Sonunda ona baktım.

Yorgun görünüyordu. "*Ne oldu sana?*" diye düşündüm. Ama bu düşünceyi, bakmak zorunda kalmayacağım bir yere itip attım.

"Burada olmamalısın," dedim sessizce.

"Biliyorum." Ellerini bardan çekmedi. "Ama buradayım."

4. Sabrina

Biliyorum. Ama buradayım.

Ona baktım. O da bana baktı.

Gözlerinde merak vardı. O bakışı tanıyordum. Phoenix'e uçmadan bir hafta önce bana beni sevdiğini söyleyen o serseri pisliğin gözleri de dahil olmak üzere, pek çok erkeğin gözlerinde görmüştüm o bakışı. O bakış bana ait değildi. O bakış, benim iznim olmadan başka birinin oynadığı bir bahisti ve ben bu yarışta bir at olmakla ilgilenmiyordum.

"Ne oyun oynuyorsun? Burada ne işin var? Bundan ne kazanmayı umuyorsun?"

İki elini de bardan kaldırdı. "Hey. Hepsini birden mi? Sakin ol tatlım."

Kaşlarımı çattım. "Bana öyle deme."

"Peki. Çağırmayacağım." Ellerini tekrar bara koydu. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, hiçbir şey yapmıyorum. Sadece şehirdeki en iyi barmenden bir içki alayım dedim."

Şimdi endişelenmeye başlamıştım.

Bana iltifat ediyordu. *İltifatlar. Bu adam ne istiyor? Kızımı listesine alan bu adam, babası şarap içmenin ortasında kollarında bayıldıktan sonra benden ne istiyor?*

İkinci taburedeki bir müşteri elini kaldırdı.

Döndüm. "Ne alırsınız?"

"Bourbon, sek."

"Markası?"

"Elinizde ne varsa."

Bourbon'u doldurdum. Bardak altlığına koydum. Kartı aldım. Kasadan geçirdim. Geri döndüm.

Beau başından beri beni izliyordu. Kıpırdamamıştı. Dirseği hâlâ barda, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

gözünün köşesi yukarı kalktı. Fark etmemeye çalıştım. "Ben önce geldim," dedi. "Siparişimi almayacak mısınız?"

Dirseklerimi onun karşısındaki bara dayadım ve ona en tatlı gülümsememi gösterdim. "Sadece ciddi müşterilerle ilgileniyorum, tatlım."

Ağzı seğirdi. "Touché."

"Siparişinizi vermeye hazır mısınız, Bay Cross?"

"Ben bir..."

Ona sertçe baktım.

Sözünün ortasında durdu. Bana baktı—doğrudan bana, aramızdaki bara değil, omzumun üzerinden değil, bana—ve güldü. Başını geriye attı. Boğazı hareket etti. Kahkahası o kadar yüksek sesliydi ki, iki tabure ötedeki kadın, şarabını huzur içinde içmeye çalışan birinin kırıntı bakışlarıyla başını çevirdi. Bir elini aramıza kaldırdı, avucunu bana doğru çevirerek teslim oldu. Diğer elini ise sanki kahkaha oraya çarpmış gibi göğsüne bastırdı.

Başını bir kez salladı ve iki elini de bara indirdi. "Ne önerirsen."

"Akıllı adamsın."

Ona bir Old Fashioned hazırladım. İyi hazırladım, çünkü profesyonel olmak, müşteriyi gıda zehirlenmesiyle eve göndermek istesen bile içkiyi doğru şekilde hazırlamak anlamına gelir. İçkiyi masaya kaydardım.

Kadehi aldı, yavaşça bir yudum aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu harika."

Yorum yapmadım.

İkinci yudumu almasını izledim. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Çenesinde hafif bir sakal izi vardı. Aynı gömlek, aynı gevşek üst düğmeler, kravat yoktu. Eve gitmemişti.

"Baban nasıl?"

Soruyu sormaya karar vermeden önce ağzımdan çıkıvermişti.

Yudumunu yarıda bıraktı.

Bardağı çok dikkatli bir şekilde masaya koydu. Yarım saniye boyunca olduğu yerde kıpırdamadan kaldı. Sonra kendine geldi.

"Hâlâ hastanede." "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Başını salladı.

"Evet. Teşekkürler." Bardağı tekrar eline aldı. Elinde tuttu. "Ama benden bu kadar bahsetmek yeter. Söylesene, ne zamandır barmenlik yapıyorsun?"

"Burada olan bu değil, Bay Cross. Biz sohbet etmiyoruz."

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum."

"Peki." Yavaşça bir yudum aldı. "Ben istiyorum. Bütün gece seninle konuşmak istiyorum."

Ellerimi bar havlusuna sildim. Ona bakmadım. Ona bakmamak için bahanelerim tükeniyordu.

"Sana bir içki daha yaparsam susar mısın?" O başını salladı.

Ona ikinci bir Old Fashioned hazırladım. Masaya doğru kaydırdım. Üç tabure ötedeki bir kadından Manhattan siparişini almak için barın diğer ucuna gittim. Hesabı çektim. Hızlı servise geri döndüm ve içki raflarını yeniden doldurmaya başladım ve yarım dakika boyunca ikinci içkinin bana huzur getirdiğine inanmaya izin verdim.

"Bir tahminde bulunayım."

Bir saniye gözlerimi kapattım. "Beş yıl."

"Ne?"

"Barmenlik. Beş yıl." "Bay Cross..."

"O zaman sekiz."

Gözüm seğirdi. Hissettim. *Bu adam neden beni rahat bırakmıyor?*

"Susacağı söylemiştin."

"Barmenlerin müşterilerinin dertlerini dinlemesi gelenek değil mi? Benimkini dinlemenizi ısrarla istiyorum. Belki benim için bir çözümünüz vardır."

Barın ucunda Kit'in gözüne baktım. Zaten silmiş olduğu bir bardak altlığını silip duruyordu, beni izliyordu ve pek de iyi rol yapamıyordu. *Buraya gelme, Kit. Yemin ederim, buraya gelersen ikimizin de unutamayacağı bir konuşma yaparız.*

Arkamı döndüm ve sordum, "Tamam, peki. Çözülmesi gereken sorun nedir?"

"Önce bir içki daha alabilir miyim?"

"Bay Cross."

"Sadece... gerçekten çok iyi. İçki. Hatta bağımlılık yapıyor." Ona üçüncü bir içki hazırladım. Masaya doğru kaydardım.

Bardağı aldı. Yavaşça bir yudum aldı. Bardağı masaya koydu. Bar tezgahından bir parmağını kaldırdı ve kendine doğru kıvırdı.

Bir an için hareketsiz kaldım. Yapmayacaktım. Kesinlikle yapmayacaktım. Barın bu bölümünü silip uzaklaşacaktım ve o sorusunu havaya sorsun, umurumda bile değildi.

Eğildim.

Yaklaşık bir inç eğildim. Yüzünün geri kalanını hareket ettirmeden gözlerini gözlerime dikti. Viski ve müzayedede kullandığı pahalı tıraş losyonu kokuyordu. Annemin beni uyardığı, babamın ise seveceği türden bir erkek gibi kokuyordu. Aramızda bir fitlik çinko bar vardı ve o bir fitlik çinko yeterli değildi.

Konuşmadı.

Bekledi.

Daha da yaklaştım.

"Birinin senden nefret etmesini nasıl engellersin?" diye fısıldadı.

Dik durdum ve ona baktım.

Ağzı yarım santim kadar açıktı. Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve kıpırdamıyordu.

"Senden nefret etmiyorum," dedim, düz bir sesle.

Barın arka tarafındaki bir müşteri bana kadehini kaldırdı. Siparişi almak için oraya gittim. Giderken Beau'nun gözlerinin beni bar boyunca takip ettiğini hissettim.

"Gerçekten mi?" Bar taburesinden, ne yüksek ne de alçak bir sesle, sesini yükseltmeden barın diğer ucuna kadar duyulacak şekilde konuştu. "Çünkü kesinlikle öyle davranıyorsun."

Siparişi aldım. İçkiyi hazırladım ve masaya götürdüm.

Geri döndüğümde hâlâ aynı taburede oturuyordu. Elleri hâlâ barın üzerinde duruyordu. Bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Senden nefret etmiyorum," dedim, bu sefer daha sessiz ve ona daha yakın bir sesle. "Sana söyledim. Etmiyorum."

"İyi." Gülümsedi. Gülümsemesi küçüktü, ama oradaydı. "Peki arkadaş olabilir miyiz?"

Cevap vermedim.

İçimde bir his vardı: *Sabrina, sakın yapma. Ona bakmaya bile kalkışma, Sabrina.* Arkadaşlıktan daha fazlasını isteyeceğini hissediyordum ve bu his bir sorundu, çünkü bu, benim de bunu düşündüğümü ima ediyordu.

Cebimdeki telefon çaldı.

Çıkardım. *Bonnie'ydi.*

Ona bir parmağımı kaldırdım. "İzinle."

Arkaya giderken Kit'i yakaladım. "Beni idare et. Bu aramayı cevaplamam lazım."

"Tamam."

Salıncak kapıdan geçip arka koridora girdim ve telefonu kulağıma dayadım. "Bonnie? Bebeğim, ne oluyor? İyi misin?"

"Anne."

"İyi misin? Ne oldu?" "Tavuk nugget istiyorum."

Koridorda durdum. Alnımı duvara dayadım. "Bonnie."

"Anne, ben..." "Akşam yemeğini yedin mi?"

"Yedim."

"O zaman neden tavuk nugget istiyorsun?"

"Çünkü tavuk nugget istiyorum."

"Bebeğim. Bebeğim, Bayan Park'a sor. Saat birde evde olacağım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Bayan Park evet derse tavuk nuggetlarını ye. Hayır derse yeme. İyi geceler."

"Ben de seni seviyorum anne." "Seni seviyorum bebeğim."

Telefonu kapattım. Sırtımı duvara dayadım ve yarım santim aşağı kaydurdum. *O çocuk, kalbi durmadan*

. Bir madalya hak ediyorum. Bir geçit töreni hak ediyorum. Ben de bir tavuk nugget hak ediyorum.

Salıncak kapıdan geri döndüm.

İlk fark ettiğim Şey Beau'ydu. İkinci fark ettiğim Şey ise Beau'nun artık bıraktığım adam olmadığıydı.

Fiziğın kurallarını çiğniyor gibi görünen garip bir açıyla bara yaslanmıştı.  n nde benim hazırlamadığım bir içki vardı.  n nde yine benim hazırlamadığım dört boş bardak sıralanmıştı. Gözleri neredeyse kapalıydı. Bara gülümsüyordu.

Kit'e döndüm.

Kit, sırtı bana dönük olarak bar tezgahının önünde duruyordu ve olabildiğince açık bir Şekilde hiçbir Şey yapmıyordu.

Omzuna vurdum. "Kit."

"Evet."

"Ne yaptın?" "Kibarca sordu."

"Kit."

"Sormaya devam etti." "Kit."

"Savunmam gerekirse, beŐinci seferden sonra onu durdurdum." "BeŐinci sefer mi?"

"Kibarca sordu, Sabrina."

Beau'ya döndüm.

Başını çok yavaşça kaldırıyordu, sanki başı tahmin ettiğinden daha ağırmış gibi. Bana gözlerini kısarak baktı.

"Sabrina."

"Mmm..."

"Sabrina."

"Buradayım."

"Telefonda." "Ne?"

"Bebeğim dedin. Telefonda." "Bay Cross — "

"Sen. Dedin ki. Bebeğim."

"Bay Cross, biraz su için."

"O... Sabrina, o senin erkek arkadaşın mı?" Güldüm.

Karar veremeden ağızımdan çıkıverdi. Sarhoş gözlerini kısarak bana baktı, ağız hafifçe açık, '*Bebeğim*'in kim olduğu sorusunun cevabını bekliyordu.

"Erkek arkadaş mı?" dedim. "Neden bahsediyorsunuz?" "Telefonda 'bebeğim' dedin. Duydum."

"Bay Cross..." "Adı ne?" "Kimin adı?"

"Erkek arkadaşın."

"Bay Cross."

"Ne iş yapıyor?"

Başımı salladım ve cevap vermedim. Çok sarhoştı ve cevap vermem ona bir fırsat vermiş olacaktı.

Durmadı.

"Nerede... yaşıyor?"

Ona bir bardak su doldurdum ve önüne koydum. Suyun ne işe yaradığını hatırlamaya çalışır gibi bardağa baktı. Bardağı eline aldı. Biraz içti. Bardağı tekrar masaya koydu.

"Adı... ne?"

Kit'in yanına döndüm. "O araba kullanamaz." Kit kollarını kavuşturdu. "Belli ki."

"Ona bir araba bulmalıyız."

"Nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum."

"Ona sor."

Beau'nun yanına döndüm. Önündeki bara yaslandım. Göz teması kurmaya çalıştım. Gözleri pek odaklanamıyordu.

"Bay Cross, nerede yaşıyorsunuz?"

"Ne?"

"Adresiniz?" "Ne?"

"Nerede. Yaşıyorsunuz?"

Düşündü. Ağzını açtı. Kelime olmayan üç ses çıkardı. İngilizce olmayan bir kelime söyledi. Gülümsedi.

Kit'in yanına
döndüm. "Ona
sordum."

"Peki?"

"Bana adresi Klingonca verdi."

"Sabrina."

"Ne yapayım?"

"Ayılmasını bekle. İçkisini kes ve her yirmi dakikada bir ona bir bardak su ver. Kapanışta bir çözüm buluruz."

Ben de öyle yaptım.

Ona su ikram ettim. Biraz içti. Vardiyanın geri kalanında sürekli erkek arkadaşım *Baby'den* bahsetti. Baby'nin uzun boylu olup olmadığını sordu. Baby'nin bana iyi davranıp davranmadığını sordu. Baby'nin köpekleri sevip sevmediğini sordu. *Köpekler*. Baby'nin beni takdir etmesi gerektiğini söyledi. Çok ciddi bir şekilde, Baby beni ağlatırsa onunla şahsen ilgileneceğini söyledi. Kesinlikle onunla ilgilenecekti.

Ona bir bardak daha su doldurdum. Cevap vermedim.

Kapanış saatine kadar ayılmak bir yana, ikinci bir aşamaya geçmişti; uykulu sarhoşluk aşamasına, yanağını bara dayamış, gözleri kapalı. Kit çoktan gitmişti. Arabası tamirde olduğu için kuzeni onu almaya gelmişti. Çıkarken bana el salladı, iyi şanslar diledi ve bunu önceden görmüş gibi gülümsedi.

Beau'nun omzunu
salladım. "Bay Cross."

Başını birden kaldırdı. Uyurken soyulmuş bir adam gibi elini ceketinin cebine soktu ve cüzdanını çıkardı. Büyük bir ciddiyetle banknotları saymaya başladı.

"İçkiler için."

"Çok nazıksınız, Bay Cross."

"Annem... annem... içkilerinizi ödeyin dedi."

"Anneniz harika birine benziyor. Nerede yaşıyorsunuz?"

Birdenbire şaşırtıcı bir ciddiyetle başını kaldırdı; gözleri bütün gece boyunca ilk kez odaklanmıştı.

"İşte geliyor!" diye düşündüm. Sonunda bir adres. Uber çağıracağım. Uber şoförüne bahşiş vereceğim. Eve gidip bu adamın varlığını unutacağım. İşte geliyor!

"Kalbinde."

Gözlerimi

kapattım.

Nefes aldım.

Nefes verdim.

Gözlerimi açtım.

"Bay Cross."

Gülümsedi. Gülümsemesi dağınıktı. Ama garip bir nedenden dolayı bundan nefret etmedim.

Ona bir tokat atmak istedim. Gerçekten istedim. Ona tokat atmaya çok yakındım. Bunun yerine omzuna hafifçe vurdum. Kapanmakta olan bara göz gezdirdim — sandalyeler masaların üzerine kaldırılıyordu, ışıklar yanıyordu — ve tezgahımın önünde uyuyan adama baktım.

Nefesini cama üflüyordu.

Hâlâ barda açık duran cüzdanı aldım; kredi kartları, nakit para vardı, ama loş ışıkta ehliyetini bulamadım. Ceplerini yokladım. Telefonu şarjı bitmişti. Yan düğmeye bastım. Hiçbir şey olmadı.

Başka seçeneğim yoktu.

Sabrina, sakinlik ve berraklık soluyup, endişe ve yorgunluğu dışarı ver. Bunu yapabilirsin.

Kolunu omzuma attım ve onu tabureden kaldırdım. Sallandı. Kıkırdadı — sağlıklı ve yanlış bir şekilde, banyo yapan bir çocuk gibi.

"Yürü," dedim. "Yürü."

"Lütfen düz bir çizgide yürü." "Düz ne demek?"

"Bay Cross. Lütfen."

Kıkırdadı. Eğilip başımın üstüne öpücük kondurmaya çalıştı. Elimle yüzünü ittim.

"Bay Cross, kes şunu."

"Sabrina... güzel Sabrina."

"Yürü."

"Bu yüzden mi beni kol mesafesinde tutuyorsun? Erkek arkadaşım mı?"

"Yürü."

Yürümeye başladı. Kapıdan geçtik. Arkamızdan barın kapısını kilitledim. Onu kaldırıma yönlendirdim ve arabamın yolcu koltuğuna oturttum. Kıkırdadı.

"Lütfen, kemerini tak," dedim. Emniyet kemerine baktı.

"Bay Cross, kemerinizi bağlayın."

Elini emniyet kemerine koydu. Emniyet kemeri tepki vermedi. Üzerine eğildim ve kemeri kendim taktım. Viskiden, tıraş losyonundan ve sabununun çok hafif, temiz kokusundan kokuyordu. Nefesimi tuttum.

Arabaya bindim. Motoru çalıştırdım. Kaldırımdan uzaklaştım. O şarkı söylemeye başladı.

Şarkının ne olduğunu anlayamadım. Onun da şarkının ne olduğunu bildiğinden emin değildim. Bir şarkının ilk üç notasını söyledi, sonra onu bırakıp başka bir şarkıya geçti, onu da bırakıp üçüncü bir şarkıya geçti ve baştan başladı.

Sağ elimi vites kolundan aldı. Ve öptü.

Neredeyse kırmızı

ışıkta geçecektim.

"Bay Cross—"

"Yavaş," diye fısıldadı.

"Ne?" diye tısladım.

"Yumuşak. Elin."

Elimi göğsüne dayadı. Düşük sesle ve melodisiz bir şekilde mırıldandı. Bu ses göğsünden avucuma, oradan da ön kolumun iç kısmına yayıldı

—bu titreşimi üzerimden atamıyordum ve artık atmaya çalıştığım da emin değildim. Gömleğinin altından göğsü sıcaktı. Omuz kemikleri mırıldanmaya eşlik ediyordu.

"Güzel Sabrina."

Elimi geri çekmeye çalıştım. Eli benimkinin üzerinde kaldı, sıkmadan, sadece öylece duruyordu.

"Senden çok
hoşlanıyorum." Bir
atlama oldu.

Kaburgalarımın altında tek bir atlamış kalp atışı vardı, sanki... *Hayır, Sabrina, o cümleyi bitirme, ona isim verme ve ona bakma. Arabayı sür, arabayı sür, arabayı sür.* Elim çekip arabayı sürdüm.

İki elimle direksiyonu kavradım. Sonraki iki sola ve bir sağa dönüşü yaptım ve apartmanımın otoparkına girdim. Dışarıda park ettim ve arabadan indim.

Onun tarafına dolaştım. Sonra kapıyı açtım. Yine uyuyordu.

"Bay Cross."

Gözlerini açtı. "Kalk.

Çık."

Neredeyse çıkmıştı. Bana ağır bir şekilde yaslandı. "Düzgün yürüyebiliyor musun?"

"Yine yürüyorum."

"Lütfen sessiz ol," dedim. "Evet, sessizceee."

Lobiye geçtik. Asansöre vardık. Asansörde şarkı söylemeye başladı, ben de elimi ağzına kapattım.

"Şşş. Bütün binayı uyandıracaksın."

Avucumun içine kıkırdadı.

"Üzgünüm," dedi avucumun içine.

"Sessiz ol."

"Sessiz ol," diye avucuma fısıldadı.

Dairemin kapısını açtım. Kapıyı iterek açtım. Oturma odası karanlıktı. Pickles, kanepenin arkasından bana gözlerini dikti; karanlıkta iki soluk mavi nokta. Kapımın önündeki durumu bir bakışta anladı ve haysiyetini koruyarak arka odadaki Bonnie'nin yatağına doğru yürüdü.

Beau'yu kanepeye yönlendirdim.

"Oturun, Bay Cross."

"Oturuyorum."

Çok sert oturdu. Kanepede darbeyi karşıladı. Vücudu beni aşağı çekti. Dengemi sağlamak için uzandım. İşler ters gitti; kucağına düştüm.

Daha açık

konusmak

gerekirse.

Kucağı.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

O kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktım ki dizim sehpaye çarptı. Acıdan tısladım ve kendimi kontrol ettim.

Ona öfkeyle baktım. Ama o çoktan uykuya dalmıştı.

Başı kanepenin yastığına yaslanmıştı. Ağzı hafifçe aralıktı. Saçları dağınıktı. Muhtemelen birkaç bin dolarlık bir takım elbise giymiş bir adam, ayakkabıları hâlâ ayağında, benim ikinci el kanepemde sızmıştı ve ben az önce, çok kısa bir süreliğine, onun kasıklarına oturmuştum ve o bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Ona battaniye vermemeliydim.

Aslında hayır. O cezayı hak etmişti. Battaniyeyi hak etmemişti. Onu, yalıtımı kötü olan oturma odamın soğuşunda bırakmalı ve sırt ağrısı ve varoluşsal bir krizle uyanmasına izin vermeliydim.

Orada durdum.

Ona baktım.

Sevimli olsun ya da olmasın, kanepemde sızmıştı ve benim sabah işim vardı.

Koridordaki dolaba doğru yürüdüm. Bu dairede geçirdiğim ikinci Noel'de Bayan Park'ın bana yaptığı yedek battaniyeyi çıkardım. Onu kanepeye geri götürdüm. Üzerini silkeledim. Onu, gereksiz bir saldırganlıkla üzerine örttüm. Omuzlarına sıkıca sardım, dik durdum ve kanepemde uyuyan adama —Bonnie yirmi adım ötede olduğu için sessizce— "Bunu kimseye anlatırsan, seni dava ederim" dedim.

Cevap vermedi.

Işığı kapattım.

5. Beau

Gözlerimi açtığımda, yüzümden on santim uzaklıkta bir yüz gördüm.

Bana bakıyordu ve kollarında aynı ciddiyetle bakan bir kedi vardı.

Ona baktığımda kedi hafifçe tısladı. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum.

Gözlerini kırpmadı. "Kimsin sen?"

Sesi tiz ve kendinden emindi. Konuşmaya çalıştım ama ilk seferinde hiçbir ses çıkmadı. Ben konuşmaya çalışırken kafamdaki orkestra tonunu değiştirdi.

"Ben Beau." Ağzım yarı hızda çalışıyordu. "Beau Cross."

Kedi yine tısladı. Kadın kediye bakmadı. "Ben Bonnie.

Neden kanepemde oturuyorsun?"

Bu makul bir soruydu. Benim de kendi sorularım vardı. *Bu kanepede, battaniye ve tavan kimin?*

Pencereden gelen ışık, sanki bana kişisel bir hakaretmiş gibi yüzüme çarptı, ben de ondan kaçmak için yuvarlandım. Çok sert yuvarlandım. Kanepede tahmin ettiğimden daha kısa sürdü. Kenardan düştüm ve zemin acımasızca tüm ağırlığımı üstüne aldı.

"Kahretsin..."

Kız iki kaşını da kaldırdı. Kollarındaki kedi kıpırdamadı.

Elimi gözlerimin üzerine koydum, ışık biraz azaldı ama orkestra sesleri devam etti.

Sesini yükseltmedi. "Soruma cevap vermedin."

Elimi yüzümden aşağı doğru sürükledim. "Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum." Kafasını bir santim kadar eğdi. "Neden kanepemde yatıyorsun?"

Elimi indirdim. Hâlâ oradaydı, okul üniforması gibi bir şey giymişti, saçları ciddi bir şekilde sola doğru eğilmiş bir at kuyruğu şeklindeydi,

bir elinde su şişesi vardı ve kedi kayıp ayaklarının dibine düştü.

Yavaşça, düşündüğümünden daha yavaş bir şekilde oturdum ve baş ağrısı bu hareketimden dolayı beni cezalandırdı.

"Üzgünüm." Gülümsemeye çalıştım. "Sanırım dün gece sadece uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı."

Bunu düşündü. Ayaklarının dibindeki kedi bir kez göz kırptı.

Çenesini arkasındaki kapıya doğru çevirdi. "Adım Bonnie. Kahve mutfakta. Annem duşta."

Cevap beklemeden uzaklaştı, kedi de onunla birlikte gitti

Başımı kaldırıp etrafa baktım.

Daire küçüktü ve yaşanmış bir havası vardı, köşede sarı bir lamba duruyordu . Televizyonun üzerindeki duvar, çocukların çizdiği resimlerle kaplıydı; keçeli kalemle yapılmış çizimler, gelişmeleri gözle görülür şekilde. Kapının yanında pembe bir spor ayakkabı duruyordu. Kapı aralığından mutfakı görebiliyordum; bir tezgah, iki tabure ve etiketlerini okumaya cesaret edemediğim bir sıra turuncu ilaç şişesi vardı. Buzdolabındaki takvimde bir tarih kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Buzdolabındaki bir çizimin üst kısmında yeşil keçeli kalemle "AİLEM" yazıyordu.

Yetişkin hayatımda hiç bu halde bir yabancıнын dairesinde uyanmamıştım.

Bonnie geri geldi, artık çıplak ayaklarıyla parke zeminde yürüyordu ve önümdeki sehpa bir bardak su ve iki hap koydu.

"Başın ağrıdığında anneme benziyorsun. O da bunu sürekli alır."

Onun son derece ciddi ifadesine güvendim ve hapları aldım. Muhtemelen bana ne verdiğini biliyordu. Suyun tadı klorlu ve hafif metalikti, içtiğim en iyi şeydi. Bardağı boşalttım.

Bir kase mısır gevreği ile karşımdaki koltuğa geri oturdu. Mısır gevreği parlak pembeydi. Kedi de onunla birlikte koltuğa tırmandı, bacağına kıvrıldı ve beni izlemeye başladı.

Bir kaşık dolusu aldı. "Dün gece sarhoş muydun?"

Burun köprümü ovuşturdu. "Evet."

Başını salladı, kaşığı ağzına götürdü, çiğnedi ve yuttu, sonra devam etti. "Annem, sarhoş insanlar ayıkken almayacakları kararlar alırlar der."

Buna karşı çıkacak bir şeyim yoktu. "Annen haklı."

Yine başını salladı ve mısır gevreğine geri döndü. Onu yemek yerken izledim.

Bir yanım bu dairenin kimin olduğunu, kimin annesinin sözlerini alıntıladığını, bir gecede sırtımı kıran kanepenin kime ait olduğunu sormak istiyordu, ama sormadım. Aklımda bir teori vardı. Saçları onu ele vermişti — aynı koyu bukleler, aynı çene yapısı.

Mısır gevreğini bitirip kaseyi mutfığa götürdü. Geri geldiğinde turuncu şişelerden birini eline aldı ve avucuna iki hap döktü. Sonra mor bir bardaktan meyve suyu içerek hapları yuttu ve şişeyi tam olarak eski yerine koydu.

Koltuğa geri döndü ve kedi kucağına geri yerleşti.

Onu ön bacaklarından kaldırdı. "Bu Pickles." Ona doğru başımı salladım. "Merhaba, Pickles."

Kedi, tüm bunlara hiç inanmayan bir yaratığın açık ve soğukkanlı küçümsemesiyle bana baktı.

Kadın kedinin başının üstüne bir öpücük kondurdu. "O

dünyadaki en iyi kedi." Buna itirazım yoktu. "Eminim öyledir."

Kedi beni izlerken o da kediye izledi. "Genelde insanları sevmez."

Kedinin gözlerine baktım. "Anlıyorum."

Kedi bana yavaşça göz kırptı, sanki bir şey çalışıyormuş gibi.

Ayağa kalktı, mor bardağını alıp mutfığa gitti ve koridordan kayboldu. Kedi kuyruğunu dik tutarak onun peşinden gitti.

Başımı kanepeye yasladım.

Gecenin parçaları yanlış sırayla geliyordu—Half Past, barda önlüğüyle kulağının arkasına kalem sıkıştırmış Sabrina, içki döken Kit, içtiğim bardaklar, Sabrina'nın Baby adında biriyle telefonda konuşması ve ben—Tanrı yardımcım olsun—bu konuda sorun çıkaran ben, sonra bir araba, onun eli, mırıldanma...

Sonra hiçbir şey.

Cade beni öldürecek.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve Sabrina'nın sesi alçak, yere yakın bir tonda geldi. Bir mırıldanma ve ayak sesleri duyuldu, önce hafif

ağırlaşan ayak sesleri bu tarafa doğru geliyordu.

Bonnie köşeyi ilk geçen oldu, kucağında kedi vardı ve bana bir bakış bile atmadan koltuğa geri oturdu.

Ardından Sabrina geldi.

Saçları ıslaktı, yukarıya toplanmış ve ensesinde toka ile tutturulmuştu. Kot pantolon ve beyaz tişört giymişti; önlüğü yoktu, kalemi yoktu, ayakları çıplaktı. Bana bakmadan oturma odasına girdi, doğrudan mutfak tezgahına gitti, bir kahve fincanını aldı ve başından beri orada duran demlikten fincanı doldurdu.

Kahveyi doldurması gerekenden bir saniye daha uzun süre bana sırtını dönerek tezgahın başında kaldı.

Döndüğünde gülümsemedi. "Bay Cross."

Boğazımı temizledim. "Sabrina."

Anı beni yanlış bir açıdan vurdu.

Avuç içi göğsüme yapışmıştı. Elim onun elinin üstündeydi, onu orada tutuyordum ve hâlâ hatırlayamadığım bir melodiyi mırıldanıyordum.

Güzel Sabrina, senden çok hoşlanıyorum.

Bunu, sanki onun bir eşyasını kırmış ve henüz parasını ödememişmişim gibi bana bakan bir kadına yüksek sesle söylemişim.

Kupayı masaya koydu. "Bonnie. Sırt çantası getir lütfen."

Bonnie kediye daha sıkı kucakladı. "Ona baş ağrısı haplarını verdim anne."

Sabrina kızına bakmadı. "Sırt çantası." Bonnie'nin ağzı

açıldı. "Ben sadece..."

"Sırt çantası."

Bonnie gitti. Kedi de onunla birlikte gitti. Yatak odasının kapısı kapandı.

Sabrina kahvesini tezgahın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu.

Hâlâ bana bakmıyordu. "Gitmeniz gerekiyor Bay Cross. Hemen." Ben çoktan ayağa kalkmışım. "Ben... evet. Evet. Ben..." Ceketimi okşadım.

Telefon orada değildi. Diğer cebi denedim. "Telefonum..." "Şarj oluyor." Çenesini mutfak tezgahına doğru eğdi.

Telefon, tost makinesinin yanında şarj oluyordu. Muhtemelen o duş alırken, ben de kanepede otururken şarj etmişti. Telefona baktım, sonra ona, sonra tekrar telefona.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermedi.

Tezgaha doğru yürüdüm ve telefonu aldım. Ekran hala karanlıktı; açılıyordu, henüz yeterince şarj olmamıştı. Onu tekrar tezgahın üzerine koydum.

Benden bir kol mesafesi uzaktaydı, lavaboya dönük, elleri Bonnie'nin bıraktığı kaseinin iki yanındaki tezgahın üzerinde düz duruyordu.

"Sabrina."

Dönmedi. "Mmm..."

"Umarım dün gece sana çok zahmet vermedim."

Gözlerini lavabodan ayırmadı. "Ne dersin?" Ben izin vermeden kahkaha çıktı ağızımdan. "Eminim çok zahmet vermişimdir."

O da güldü.

Kısa bir ses çıkardı — yarım hece, daha fazlası değil — ve sanki sözünü geri almak istermişçesine elini ağızına götürdü. Ama sözünü geri almadı ve kahkaha odada yankılandı.

Gülümsedim ve kalçamı tezgaha dayadım. Bu beni onun omzuna bir adım uzaklığa getirdi, ama bugün dengem ve sağduyum birbirleriyle tartışmaya girecek gibi değildi.

"Bunu telafi edebilir miyim? Akşam yemeği?"

Musluğu bir saniye açıp tekrar kapattı. "Çalışmam gerek."

Tezgahtan kıpırdamadım. "Sana getireyim."

Tezgahtan telefonumu aldı, ekrana bir göz attı ve yüzüme bakmadan uzattı.

"Bu, yoluna devam etmen için yeterli güç olmalı." Fişi çektim ve telefonu aldım.

Onun cömertliği bu kadarla sınırlıydı. Oradan ayrılmalıyım.

Arkasındaki duvarda bir resim vardı — bir çocuğun keçeli kalemle çizdiği, çerçeveli, güneş ya da çiçek gibi görünen bir şeyin altında üç figür ve bir kedi. Resim eğri asılmıştı. Sağ tarafta yarım santim aşağıda.

Mutfağı geçtim.

Yolum onu omzundan 30 santim uzaklıkta geçiyordu. Başını yavaşça çevirip bana doğru geldiğimi izledi. Elimi çerçevenin köşesine doğru uzattım ve kolum onun kolunu bir santim kadar geçti, daha fazla değil.

Gömleğinden sıcaklık yayıldı. Aramızda otuz santim mesafe vardı.

Onu şimdi öp ve ne olacağını gör.

Çerçevenin köşesini çeyrek inç kaldırdım, sonra tekrar indirdim. Çerçeveli resim düzdü.

Geri adım attım ve o yüzünü tekrar lavaboya çevirdi.

Kanepenin kolundan ceketimi ve telefonumu aldım, sonra kapıya doğru yürüdüm. O arkasını dönmedi. Gömleğinin arkasına veda ettim, ama o cevap vermedi.

Elim kapı kolundayken durdum. "Sabrina."

Dönmedi.

"Numaranı alabilir miyim?"

"Hayır," diye cevapladı, dönmeden, tereddüt etmeden.

Bonnie, sırt çantasını bir omzuna asmış, diğer elinde su şişesiyle köşeden çıktı; at kuyruğu eskisinden daha düzgündü.

Ona döndüm. "Bonnie." O da başını kaldırdı.

"Annenin numarasını alabilir miyim?"

Bonnie'nin gözleri annesine kaydı.

Sabrina hızla döndü, ağzı açık kalmıştı. "Bonnie, yapma..." "Beş-beş-beş..."

"Bonnie..."

"İki-üç-sekiz..."

"Bonnie!"

"Yedi-bir-sıfır-dört."

Sabrina cümlesini bitirmeden numarayı telefona kaydetmiştim. Kaydettim ve telefonu kapattım.

Sabrina bana, sonra da Bonnie'ye baktı.

Bonnie annesine omuz silkti. "Kibar bir şekilde sordu, anne." Kendimi tutamadım. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Sabrina en yakınındaki nesneye uzanmadan önce arkamdan kapıyı kapattım.

Asansörde telefon ekranım aydınlandı ve ekran açılır açılmaz bildirimler birikmeye başladı. On iki cevapsız arama vardı, çoğu Cade ve annemden, biri bilinmeyen bir numaradan, biri de arkadaşım Theo'dan.

Cade'den bir dakika önce gelen bir mesaj.

CADE

Görüntü geri geliyor. Buraya gel.

Altında annemden bir mesaj vardı.

ANNEM

Lütfen gel.

Asansörde durdum ve kafamdaki orkestra sessizleşti.

Arabamı almak için bara gitmedim. Bunun yerine bir taksiye binip doğruca hastaneye gittim.

Oda koridorun sonundaydı. Kapı eşiğinde durdum.

Babam gözleri kapalı oturuyordu; yastığın üzerinde yattığı yerden saçları düzleşmişti. Annem yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, iki eliyle babamın bir elini tutuyordu. Cade kollarını kavuşturmuş pencerenin yanında duruyordu. Suzanne Cade'in yanındaydı, eli onun belinin alt kısmındaydı. Ve pencerenin karşısındaki duvarın yanında, dün gece burada olmayan siyah bir palto giymiş Theo duruyordu.

Beni ilk gören o oldu, odayı geçip beni sertçe kendine çekti, bir elini enseme koydu.

"Beau."

Omzunu sıktım. "Theo."

Bir anlığına beni öylece tuttu, yüzüme bakarak. "Ne zaman geldin?" diye sordum.

Eli omzumda kaldı. "Dün gece. Sana telefonla ulaşamadım."

Yutkundum. "Evet. Ben... evet."

Açıklayacak bir şeyim yoktu. O da sormadı.

Cade pencereden döndü, omzumu sıkıca kavradı ve konuşmadı. Suzanne kolumu sıktı. Annem başını kaldırdı; gözleri kızarmıştı, dün gecedan kalma makyajı hala kirpiklerinde duruyordu. Babamın ellerinden birini bıraktı, yüzümü kendine doğru çekti ve şakaklarıma öptü. Elleri soğuktu, ağzı sıcaktı.

"Oğlum. Senin için endişelendik."

Bir anlığına alnımı onun alnına dayadım. "Merhaba anne. Ben iyiyim. Dün aniden ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

Yatağa gitmedim. Kapı eşiğindeki muşamba üzerinde durdum, yatak ise iki buçuk metre uzaktaydı.

Babam yataktan elini kaldırdı. "Beau."

Hareket edemedim. Sadece başımı salladım.

Doktor arkamdaki köşeden çıktı. Yorgun görünüyordu, gözlükleri saçlarına kaymış, elinde klipboard vardı. Yanında iki hemşire vardı. Yanımdan geçerken bana başını salladı.

"Bay Cross, görüntüleme sonuçları geldi."

Yolundan çekildim. Odaya girdi. Ben kapı eşiğinde kaldım.

Theo'ya, yeni gelen kişiye kendini tanıttı, diğerlerini es geçti. Sonra babama döndü.

"Bay Cross, sağ ön lobdaki kitle yüksek dereceli bir gliomadır. Biyopsi glioblastom olduğunu doğruladı."

Bunu doktordan tekrar duymak, bir an nefes almamı zorlaştırdı.

Annem hareketsiz kaldı. Cade kıpırdamadı. Babam, şirkette birisi ona çeyrek dönemle ilgili kötü haber verdiğinde kullandığı yüz ifadesiyle doktora baktı; bu ifade, haberi çoktan geride bırakıp, bu konuda ne yapacağına odaklanmış bir ifadeydi.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

Annem elini ağzına götürdü. "Henry."

Doktor, okuması gerektiği için değil, not defterine baktı. "Agresif tedavi ile —radyasyon, kemoterapi, muhtemelen klinik deneye katılım— ortalama on iki ila on beş ay. Bazı hastalar daha iyi sonuçlar alıyor. Bazıları ise—"

Babam sözünü kesti.

"Olmadan." "Bay Cross..."

"Tedavi olmadan."

"Üç ila altı ay."

Oda eskisi kadar sessiz kaldı.

Kapı eşiğinde durdum ve omzum ahşaba bastırıldı.

Gerçeklikten uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeye. Herhangi biri

Görüntü yanlamasına belirdi — bir mutfak tezgahı, ensesinde tutturulmuş ıslak saçlar, bir saniye boyunca ulaşılabilir olan onun ağzıyla benim ağzım arasındaki boşluk. Sonra duvardaki resim çerçevesi düz duruyordu.

Beynimin neden oraya gittiğini bilmiyordum, ama gittiği için minnettardım, bu yüzden o anı tutmaya çalıştım.

Odanın diğer ucundan babamın sesi geldi. "Beau."

İçeri girdim, odayı geçtim ve yatağa gittim. Annem elini hareket ettirdi. Babamın elini tuttum. Cildi sıcaktı. Elinin sırtındaki deri bir yıl öncesine göre daha inceydi.

Yatağın kenarına oturdum. "Her şey yoluna girecek, baba."

Bana sabit bir bakışla baktı. Diğer elini kaldırdı, benim elimin üzerine koydu ve iki kez okşadı. Şimdi hatırlamadığım bir şey yüzünden ağlayarak okuldan eve ilk geldiğimde de aynen böyle okşamıştı.

"Evet, oğlum."

Annem uzandı, elini başımın arkasına koydu ve parmaklarını yavaşça saçlarımın arasında gezdirdi. Dört yaşımdan beri aynı hareketi yapıyordu.

"Beau." Babam beni yanına çağırdı ve fısıldayarak konuştu.

"Evet, baba."

Elimi sıktı ve fısıldadı, "Yarın evden bana iyi viskiyi getir."

Doktor ağzını açtı. Babam ona bakmadan el salladı. "Eğer öleceksem, Doktor, ayık olarak ölmeyeceğim... Beau."

"Evet."

"Macallan. Yemek kitabının arkasındaki." "Evet."

Sesini alçaltarak, "Annene söyleme," dedi.

Annem yarı gülme, yarı ağlama arası bir ses çıkardı ve yüzünü babamın kalçasının yanındaki yatağa bastırdı. Omuzları titriyordu. Babam boş eliyle annemin saçlarını okşadı. İki el, iki saçta, yatağın iki ucunda birbirinin aynısı.

"Vivvie. Yemek kitabının arkasında."

Annem başını kaldırdı, gözleri ıslaktı. "O şişeyi on beş yıldır biliyorum, Henry."

Babam kuru bir kahkaha attı. "Lanet olsun." Annem elini öptü.

Cade pencereden kıpırdamamıştı.

Ayağa kalktım. "Kahve almaya gidiyorum. Kahve isteyen var mı?"

Theo evet demek üzereydi. Yüzüme baktı ve durdu. "Ben de seninle gelirim."

"Hayır."

Sözlerim istediğimden daha hızlı çıktı. Sesimi yumuşattım. "Hayır, ben... bırak ben gideyim. Hemen dönerim."

O başını salladı.

Dışarı çıktım ve koridordan geçtim, hemşire odasını, ziyaretçi bekleme odasını ve asansörleri bakmadan geçtim. Koridorun sonunda çıkış merdivenlerini buldum ve oradan geçtim.

Merdiven boşluğu betondan yapılmıştı, soğuktu ve yankılanıyordu. En üstten ikinci basamağa oturdum, sırtımı beton blok duvara dayadım, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ellerimi sarkıttım.

Ağladım.

Birdenbire başladı. Karar vermem gerekmedi. Omuzlarım öne doğru düştü ve içimden tanımadığım bir ses çıktı. İki elimi yüzüme kapattım. Nefesim çirkin bir şekilde kesik kesikti. Sırtım titriyordu.

Merdiven boşdu, ama uzun süre boş kalmayacaktı çünkü her an biri kapıdan girip beni bulabilirdi. Yine de ağladım — titremem azalana kadar, hıçkırıkları düzgün ve hafif hale gelene kadar, ellerim ve yüzüm ıslanana kadar ve sırtımı dayadığım beton blok beni ayakta tutan tek şey olana kadar.

Boşalana kadar ağladım.

"Her şey yoluna girecek," dedim kendime ve nefesimi bıraktım. Yalan hala aynıydı.

6. Sabrina

Bir hafta olmuştu.

Bu *iyiydi*. Aslında, *idealdi*.

Bay Cross, istediğini almaya alışkın bir adam gibi kızımın numarasını almıştı, o rakamları şık telefonuna girmiş, kişiyi ne adla kaydetmeye karar vermişse o adla kaydetmiş ve sonra kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı.

Ne bir arama, ne bir mesaj, ne de bir kadının grup sohbetinde ekran görüntüsünü alıp bir kadeh şarap eşliğinde gözlerini devirebileceği o pasif-agresif "seni düşünüyorum" mesajlarından biri bile yoktu. Bir hafta boyunca hiçbir şey olmadı.

Açıkçası bu *mükemmeldi*.

Cevap vermezdim. Arama sesli mesaja düşene kadar ekranımda isminin görünmesine izin verirdim ve prensip olarak sesli mesajı üç ila beş iş günü boyunca görmezden gelirdim. Herhangi bir yanıt almak için çaba sarf etmesi gerekirdi. Bir takip mesajı göndermesi gerekirdi ki onu da görmezden gelirdim; ve sonunda o pes edip ben kazanana kadar bu şekilde devam ederdik.

Planım buydu. Plan, onun beni önce aramasını gerektiriyordu.

Ama o beni önce aramamıştı.

Ve böylece, romantik ilgisizlik konusunda ustaca planladığım kampanyayı uygulamak yerine, bir erkeğin neden bir kadının sekiz yaşındaki çocuğundan numarasını alıp, mutfak tezgahında onu neredeyse öpüp, pahalı ama bol gelen takım elbisesiyle dairesinden çıkıp sonra da sessizliği tercih ettiği konusunda kendi beynimle bir hafta boyunca hafif bir iç savaş yaşadım. Teoriler vardı. Benden nefret etmişti.

Telefonunu kaybetmişti.

Eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelmişti. Ölmüştü. Bunların hepsi, en olası teori olan, onun bu konuyu bir daha hiç düşünmemiş olması teorisinden daha iyiydi.

Sabrina, Sabrina, Sabrina, hayır.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Evden üç blok uzaktaydım, beslemem gereken bir kızım, almam gereken bir ilaç ve şu anda, sırf ideoloji uğruna raflardan bir şeyler düşürüyor olması muhtemel bir kedim vardı. Bir *hayatım* vardı. *Dikkatimin dağılmasına* izin veremezdim.

Vandenberg'deki eczanenin kapısından içeri girdim.

Dükkan sıcak ve aydınlıktı, öksürük pastilleri ve yer temizleyicisi kokuyordu. Arka planda çalan müzik, on dokuz yaşındayken sevdiğim ama şimdi kim olduğunu çıkaramadığım bir şarkının tiz, kurumsal bir versiyonuydu. Sırada önümde iki kişi vardı — biri, ya süresi dolmuş ya da başından beri geçerli olmayan bir kupon hakkında eczacıyla tartışan bir adam, diğeri ise telefonunda gezinmekte olan yeşil paltolu bir kadın.

Sıraya girdim ve eczane kuyruğundaki diğer tüm yetişkinler gibi, kupon hakkında tartışan adamdan başka bir yere bakmak için telefonumu çıkardım.

Telefonumun kilit ekranında ayarladığım bir hatırlatma vardı. *Bonnie. Dr. Reyes. 22 gün.* Sayıya baktım, bildirimi kapattım ve özellikle bir şey aramadan ekranı kaydırmaya başladım. Bayan Park bana daha önce mesaj atmıştı — *her şey yolunda, çocuk yemek yiyor, kedi ona bağılıyor.* Çok dikkat etmeden üzerine bir kalp simgesi tıkladım, çünkü Bayan Park'ın mesajları, aylardır omzuma konan bir ele en yakın şeydi ve şu anda hiçbir şeyden etkilenecek durumda değildim.

Kuponlu adam, içinden küfrederek ayrıldı. Yeşil paltolu kadın öne doğru ilerledi.

Önümde, kapıya doğru yarı dönmüş biri, "Sabrina?" diye sordu.

Sesi tanıdım.

Başımı kaldırmadan önce tanıdım ve yarım nefeslik bir sürede yaklaşık olarak şu şekilde bir dizi düşünce geçti aklımdan: *Hayır, hayır, hayır, o olmasın! Burada olmasın. Şehirdeki onca eczaneden. Onca günden. Onca zamandan. Bu olamaz. Bu olamaz... Tamam, bu oluyor.*

Başımı kaldırdım.

O, tezgahın önünde, bana doğru yarı dönmüş, zincirin logosu olan küçük beyaz bir kağıt torba tutuyordu. Bu, eczacının bana vermek üzere hazırladığı torbadaki logoyla aynıydı.

Üzerinde gri pamuklu, tam fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve en kötüsü de bağcıklı spor ayakkabılar vardı. Beau Cross'u resmi bir müzayedede görmüştüm. Onu pahalı bir takım elbise içinde görmüştüm. Hiçbir zaman gardırobunda bir kapüşonlu sweatshirt olduğunu düşünmemiştim, ama şimdi bir tane vardı ve — öfkeme rağmen — *ona çok yakışmıştı*.

Rahat görünüyordu. Sanki başka birinin hayatından ödünç alınmış ve o öğleden sonra geri verecekmiş gibi görünüyordu.

Gözleri... Kes şunu. Sabrina, kes şunu.

Tezgahın arkasındaki eczacı adımı söyledi. Ona döndüm. Elinde Bonnie'nin çantası vardı. Çantayı aldım ve çantama yeterince hızlı koyamadım — aramızda havada asılı kaldığı bir an, yarım saniye kadar bir duraklama oldu — ve Beau ona bakıyordu.

Elbette mutfak tezgahımdaki turuncu şişeleri görmüştü. Onlardan iki metre uzakta akşamdan kalmaydı. Onları görmemiş gibi davranmayacaktı ve ben de burada, bir zincir eczanede, ona onları göstermeye niyetli değildim.

Torbayı çantama tıktırdım ve yana doğru bir adım attım.

O da yana doğru bir adım attı.

Ben diğer tarafa geçtim. O

da diğer tarafa geçti.

Görünüşe göre gitmeye niyeti yoktu.

Rol yapmaktan vazgeçip ona baktım. "Beni takip mi ediyorsun, Cross?"

Kendi beyaz kağıt torbasını kaldırdı. "Bir eczanede mi?"

Omuz silktim. "Ben olsam oradan başlardım. Reçeteli ilaçlara kolay erişim var."

Gülümsedi.

Gözlerinin köşeleri hareket etti, omuzları yarım santim kadar düştü ve yüzü — tüm yüzü — daha önce hiç görmediğim bir yere gitti. Cilalı kenarları yumuşadı. Bir an için, başka bir hayatta tanımak isteyeceğim bir adama benzedi ve bunun için ona *çok kızdım*.

İki elini de kapüşonlu ceketinin ön cebine soktu. "Seni bir yere kadar geçirebilir miyim?"

Bonnie'nin çantasını omzuma attım ve ona bakmadan kapıya doğru yürümeye başladım. "Eve yürüyeceğim. Üç blok ötede. Sen de ayak uydurabilirsen

kapıdan çıktım.

Kapıdan çıktım.

Yavaşlamadım. Geride kalsaydı bile yavaşlamazdım. *Arkama bakmazdım*. On dokuz yaşımdan beri insanlar benden odadan çıkmamı istemeden önce odadan çıkıyordum ve — tüm olasılıklara rağmen — bu tekniğimi kaybetmemiştim. Teknik şuydu: Beklediklerinden daha hızlı git ve arkana bakma.

Blokun sonunda bana yetişti.

Hiçbir şey olmamış gibi yanıma geldi, bir elinde ilaç çantası, diğer elinde kapüşonlu ceketinin ceplerinde, adımlarımı tam olarak takip ediyordu. Onun adımlarımı takip ettiğini kabul etmeyecektim.

Yüzümün yan tarafına baktı. "Bana hiç şans vermedin."

Ona bir bakış attım ve tekrar öne döndüm. "Yetişip yetişemeyeceğın sana kalmış. Senin eksikliklerini benim telafi etmemi bekleme."

Kendi kendine güldü. "Benim eksikliklerim yok."

Gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım ama başaramadım. "O kapüşonlu sweatshirt'ün içindeyken yok tabii."

Kendine baktı. "Bu ne demek oluyor?"

Her zaman takım elbise giymemi beklemiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi çatlaklı kaldırımdan ayırmadım. "Hayır, ama en azından biraz çaba gösterebilirsin."

Yine güldü, bu sefer daha uzun süre. "Beni kışkırtıyor musun?"

Kaldırıma doğru sıırttım. "Belki." Ona biraz zaman tanıdım. "İçkilerini belirli bir şekilde seven bir adam için, daha iyi bir stilin olacağını düşünmüştüm."

Başını çevirip bana baktı. Yürüyüşünü yavaşlatmadı. "Bunu hiç unutmayacak mısın?"

"Asla." Çenemi bir sonraki bloğun köşesine doğru kaldırdım. "Bu, bir insanın ağzından duyduğum en kibirli söz. *Hayır* kelimesine alışkın değilsin, değil mi?"

Yarım adım durup düşündü. "Dürüst olmak gerekirse? Hayır, alışkın değilim." Bekledim.

Devam etti, "Bu yüzden senden hoşlanıyorum."

Bu sohbele katılmaya cesaret edebilmek için dört adım daha attım. "Senden hoşlanmayan insanların yanında olmaktan hoşlanıyorsun."

Bana yanından sırttı — yavaşça, eğlenerek, o cilalı gülümsemesi değil. "Merak etme. Çok yakında sen de o noktaya geleceksin, Sabrina."

Evimin merdivenlerine gelmiştik.

Oraya vardığımızı, tam oraya geldiğimde fark ettim. Üç blok sanki tek blokmuş gibi gelmişti ve etrafımdaki dünya daha geniş, daha sessiz hale gelmişti. Omzumda Bonnie'nin çantasıyla binamın önünde duruyordum; kaldırımında ise kapüşonlu bir adam vardı.

En alt basamağa çıktım. Döndüm.

Adam kaldırımında duruyordu, bir eli hâlâ kapüşonlu ceketinin cebindeydi ve bana bakıyordu. Yarım basamak farkı yüzümü onunkinden yukarıya çıkarmıştı.

Gülümsemedi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptım.

Bu, karşılık vermek için hazırlandığım soru değildi. Bu, şakacı bir vedalaşmanın ortasında gelen samimi bir soruydu ve ben — kesinlikle — kapüşonlu bir adamla üç blok yürüdükten sonra samimi şeylere hazırlıklı değildim.

"Evet." Ağzım biraz geç açıldı. "İyiyim." Birbirimize baktık.

Sokak etrafımızda hareket etmeye devam ediyordu — bir çocuk scooterla geçiyordu, yarım blok ötede biri birine bağırıyordu.

Ben de aynı soruyu sordum. "Sen iyi misin?"

Gözleri benimkilerden kaydı. Ağzı inceldi. Gölge bir saniyeden az sürdü, sonra bir gülümsemeyle örtüldü.

Omzumun üzerinden bir yere bakıyordu. "Neden iyi olmayayım ki?"

Yanağına dokunma isteği duydum.

Bu bir karar değildi. Aklıma gelen bir düşünce de değildi. Beynim başka bir şeyle meşgulken — binanın ön tarafında, girişi savunmakla meşgulken — elim çoktan harekete geçmişti ve alarmlar çalmadan önce çiti aşmıştı.

Parmaklarım ona ulaştığında gözlerimiz buluştu.

Çenesinin kenarındaki tıraş olmamış kısımdaki cilt sıcak ve pürüzlüydü. Sanki bileğine bir kuş konmuş gibi hareketsiz durdu

ve onu ürkütmek istemiyormuş gibi.

Eczane poşeti diğer elimden kaymaya başladı.

Onu göğsüme yakaladım. O da aynı anda hareket etmişti — boş eliyle benimkinden bir saniye sonra çantaya dokundu, sonra diğer eli de indi ve Bonnie'nin reçetesini dört elimizle tutuyorduk ve bir saniye önce ona dokunmuyordum, ama şimdi, çok net bir şekilde, ona dokunuyordum.

İkimiz de bırakmadık.

Torba kağıttandı. Küçüktü. Benim kaburgalarımın onun avuç içleri arasında sıkışmıştı. Ellerinin sıcaklığı torbadan geçiyordu. Torba nefesimle birlikte hareket ediyordu.

"Cross."

Başparmağı benim parmaklarımın birinin üzerine kondu. "Evet?" "Bırakabilirsin."

"Biliyorum."

Bırakmadı. Ben de çekilmedim.

Eli — ellerinden biri, üstteki — çantadan çekildi. Yavaşça. Elini çekerken göz teması kesmedi. Parmak eklemlerinin arkası çenemin yanına hafifçe, kasıtlı bir şekilde değdi ve bir sonraki nefesimi almayı unuttum.

Elini çevirdi.

Avucunu yüzümün yan tarafına dayadı. Başparmağı ağzımın köşesine kondu. Acele etmedi.

Yüzümü avucuna doğru eğdim.

Bunu ben karar vermedim. Vücudum karar verdi. *Sabrina, Sabrina, Sabrina, hayır* —

Göz bebekleri büyüdü. Bana doğru eğilmeye başladı.

Beynim çılgın atıyordu. Laminasyonlu listeyi çekmecedan çıkarmış ve yüksek sesle okuyordu — *Bir haftadır seni aramadı. Kızının kalp ilaçlarıyla dolu bir eczane poşetiyle kendi evinin kapısında duruyorsun, sana tam olarak ihtiyacı olan bir çocuğun var ve sadece bir hafta önce tanıştığın bir adama harcayamayacağın bir kalbin var* — *Sabrina, yapma, yapma, yapma* —

Arkamızdaki caddede bir araba kornası çaldı.

İkimiz de irkildik.

Sarsıntıdan sonra eli bir an yüzümde kaldı — başparmağı hala ağzımın köşesinde, avucunun içi hala sıcaktı — sonra onu yavaşça geri çekti, sanki ağır bir şeyi dikkatlice yere koyuyormuş gibi.

Kaymış olduğum en alt basamaktan indim.

Eczane poşeti hâlâ aramızdaydı. Ona uzandım. O da bıraktı. Poşetin elden ele geçişi garipti — parmaklar birbirine değiyordu, kağıt hışırdıyordu, ikimiz de birbirimize bakmıyorduk, ikimiz de poşete bakıyorduk.

İkimiz de çok hızlı nefes alıyorduk.

"Yukarı çıkmalıyım," diye fısıldadım.

"Tamam," dedi başını sallayarak.

Apartmanımın kapısına doğru döndüm. "Cross."

"Evet."

Kağıt elimde buruştu. "On saniye içinde gitmezsen, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım."

Gülerek — kısa, şaşkın ve içten bir gülüşle — kaldırımdan geri adım attı. Döndü.

İki adım attı ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Bilgin olsun." Bana eczacı gülümsemesini gösterdi — gözlerinin köşeleri hareket etti, omuzları yarım santim düştü, keskin hatları yumuşadı — ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Pişman olmazdım."

7. Beau

İçeri girdiğimde annem yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu.

Babamın durumu ortaya çıktığından beri koltuktan hiç kalkmamıştı, en azından uzun süreli bir şekilde. Bir hemşire, kendi arabasından ona bir hırka getirmişti. Cade ona bir telefon şarj cihazı getirmişti. Ben de ona, kafeteryadaki kahvenin — tam olarak onun sözleriyle — uzun bir evliliğe hakaret olduğunu düşündüğü için, gerçekten sevdiği kahveden bir termos getirmiştım. Koltuk artık onundu.

Babam uyanıktı.

Ben içeri girdiğimde başını kapıya doğru çevirdi ve bu hareket normalden biraz daha uzun sürdü. Bana gülümsedi. Gülümsemesi de biraz daha uzun sürdü. Şakakları ve elmacık kemiklerinin derisi çökmüştü. Yüzü hafifçe yerinden kaymıştı. Mavi pamuklu hastane önlüğü omuzlarından bol duruyordu.

"Beau." Sesi daha zayıftı. Sağ elini battaniyenin üzerinden bana doğru uzattı. Eli düzgün çıkmadı. Parmakları battaniyede bir süre aradı, sonra başardı.

Yatağa doğru yürüdüm, elini tuttum ve sıkıca tuttum. "Merhaba baba."

Annem diğer elini bıraktı, yüzümü aşağı çekti ve şakaklarıma öptü. Hırkası, yer temizleyicisi ve havadaki mum kokuyordu.

"Canım."

"Merhaba anne."

Yatağın başında durup babamın elini iki elimle tuttum.

"Nasılsın baba?"

Elimin altındaki eli bir kez sıktı. Nefes aldı ve bir sonraki kelimeyi aradı — ağzı açık kalmıştı.

"Ben... iyiyim." Bir sonraki kelimeyi söylemekten vazgeçip başını yana çevirdi. "Daha kötü de olabilirdi."

Bana zorlanarak bir gülümseme attı.

Yatağın kenarına oturdum ve elini, kırmak istemediğim bir şey verilmiş gibi dikkatlice battaniyenin üzerine bıraktım.

Sabrina'yı görmeyeli, ona ulaşmayalı ya da babam durduğum yerden iki buçuk metre ötede can çekişirken başka bir kadını düşünmeye cesaret edemeyeli üç hafta olmuştu. Eczane, karşılayamayacağım bir rahatlamaydı. Elimde saçlarının kokusu ve avucumda yanağının iziyle onun evinin önünden uzaklaşmıştım ve eve giderken yarın onu arayacağımı, sabahleyin bu gece arayacağımı, gece yarısı ise yarın arayacağımı düşünmüştüm ve günler birikip gitmişti.

Ona ne diyecektim ki? Sana ihtiyacım var mı?

. Bu bir telefon görüşmesi değildi, bir erkeğin başka bir para birimiyle ödemesi gereken bir itiraftı.

Theo, ben geldikten kısa bir süre sonra, haber vermeden ve köşedeki bagel dükkanından aldığı bir kağıt torba ile geldi. Sanki oda onu bekliyormuş gibi odaya girdi.

"Selam, millet."

Annem sandalyesinde döndü. Yüzü bir parça canlandı — içeri girdiğimden beri ilk kez yanaklarında gerçek bir renk belirdi. "Theo."

Sandalyenin üzerine eğildi, annemin başının üstüne bir öpücük kondurdu ve bagel poşetini yatağın yanındaki tekerlekli masaya koydu. "Sana çekirdekli ekmek getirdim. Aç olmadığını söylemeyi bırak — açsın."

Yanımdan geçerken omzuma bir şaplak attı. "Beau."

Yatağın diğer tarafına geçti ve babamın diğer elini tuttu. "Bay Cross. Merhaba."

Babamın gülümsemesi, odaya girdiğimden beri ilk kez gözlerine kadar uzanmıştı

"Theodore."

"Bana... o... yüzü... yapma."

"Sana yüzümü gösteriyorum. Üçümüzü de sen büyüttün. Riskinin farkındaydın." Babamın elini sıktı. "Gelecek yıl Sebring'de yarışım için seni orada görmek istiyorum."

"Sana şimdi söylüyorum çünkü erken rezervasyon yapman gerekecek. Vivvie, sana bir yükseltme var — çit geçişi, süit, her şey. Takım renklerini giyecek ve takımın bir parçasıymış gibi davranacaksın."

"Şimdiden söylüyorum çünkü erken rezervasyon yapman gerekecek. Vivvie, sana bir yükseltme var — çit geçişi, süit, her şey. Takım renklerini giyecek ve beni tanımıyor gibi davranacaksın."

Annem ıslak ve şaşkın bir şekilde güldü. "Sebring Mart ayında." "Sebring'in ne zaman olduğunu biliyorum. Gidiyoruz."

Bana döndü. "Peki ya sen? Sosyal hayatın nasıl gidiyor?" Gülümsemem kendiliğinden ortaya çıktı.

"Sosyal hayatım gayet iyi."

"Bu gerçek bir cevap değil. Vivvie, sana bir şey söyledi mi?"

Annem bagel poşetini kendine doğru çekti. "Bana söylemediği bir şey var galiba ve bana da söylemeyecek."

"Sana söylemiyorum çünkü söyleyecek bir şey yok," omuz silktim. Theo tavana doğru sırtıttı. "Yalancı."

Anneme döndü ve elini omzuna koydu. "Vivvie, şu anda ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?"

Annem elini ona doğru salladı. "Theodore, kes şunu. Bugün duş almadım. Dün de almadım. Dünden beri aynı hırkayı giyiyorum ve saçım..."

"O muhteşem," dedi Theo odadakilere.

Babam gözlerini devirdi — yavaşça, ama başardı. "Ben... buradayım, Theo. Karıma asılmaya gerek yok."

Theo, omzundan başını kaldırmadı. "Sadece ona iltifat ediyorum, efendim."

"Ben yatakta yokken... ona... iltifat et." "Üzgünüm, patron."

Oda kahkahalara boğuldu.

Keşke Theo olabilseydim. Bunu daha önce de istemiştim ama nasıl yapacağımı henüz bulamamıştım. Theo, ölüm döşeğindeki bir adamın odasına girip karısına güzel olduğunu söyleyerek bir an için odadaki havayı tamamen değiştirebiliyordu. Ben bunu yapamazdım.

Theo bir süre orada kaldıktan sonra Cade içeri girdi. Ofisten geldiğini gösteren lacivert bir palto giymişti ve odadakileri selamlayarak

içeride kimlerin olduğunu kontrol etti. Annemin başına bir öpücük kondurdu, battaniyenin üzerinden babamın ayağını sıktı, bana başını salladı ve Theo'nun sırtına bir şaplak attı.

"Geciktiğim için özür dilerim. Adler sergisi uzadı."

Annem canlandı. "Adler mi? Bize bahsettiğin galeri mi?"

"O." Cade paltosunun düğmelerini açtı. "Suzanne'in eseri serginin en önemli parçası. Nereye asacaklarına karar vermeden önce üç kez yer değiştirdiler."

Babam ona baktı. "Suzanne... Suzanne ne iş yapıyor?" Tavana doğru gözlerini kırptı.

Annem uzanıp elini babamın bileğine koydu. "Sanatçı olarak, hayatım."

"Sanatçı." Babasına başını salladı. "Evet. Suzanne."

Gözleriyle Cade'i aradı. "O nasıl? İşleri nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor." Cade iki elini de paltosunun ceplerine soktu. "Artık kabul ettiğimizden daha fazla sergiyi geri çeviriyoruz."

"Güzel. Güzel."

Annem elini babamın bileğinde tuttu. "Peki ya düğün? Planlamaya başladınız mı?"

Cade yatağın ayak ucuna baktı. "Suzanne beklemek istiyor.

— o, beklememiz gerektiğini düşünüyor..."

Babam onun yerine cümleyi tamamladı. Bir an düşündü — kelimeler yavaşça çıktı, kelimeler arasında nefes aldı — ve sonuca vardı.

"Ben... burada olmayana kadar."

Oda bir anda sessizliğe büründü.

Babam sağlam elini salladı. Küçük bir el sallamaydı. "Cade, bekleme. Ben... en azından oğullarımdan birinin düğününde olmak isterim."

Ağzım açıldı ama söyleyecek bir şeyim yoktu. "Bu ne demek oluyor?"

İki dakikadır sessiz kalan ve görünüşe göre bundan sıkılan Theo bana döndü. "Bu çok açık değil mi, Beau? Sen iç karartıcı bir bekarsın."

Cade burnunu çekti. Annem güldü ve sanki istememiş gibi hemen ağzını kapattı. Babam güldü ve

düşmek üzereyken, Theo'nun onu çektiği yere geri döndü.

Bana güldüler.

Konuşma tekrar Sebring'e döndü. Theo'nun yeni bir araba hakkında söyleyecek bir şeyi vardı. Cade'in Theo'nun neden kaza yapacağına dair söyleyecek bir şeyi vardı. Annemin bahardan beri görmediği Theo'nun annesi hakkında söyleyecek bir şeyi vardı. Oğullarının evlenişini göremeyeceği söylenmiş bir adamın yatağının etrafında durup durup konuştular.

Yatağın annemin tarafındaki sandalyeye oturup hepsini izledim, içimde kelimelere dökülemeyen bir şey değişiyordu.

Neler olduğunu görmüyor musunuz? Yatağın korkuluğunu tutup sallamak istedim. O, gözünüzün önünde ölüyor. Sebring gezisi gerçek değil. Araba gerçek değil. Hiçbir şey eskisi gibi kalmayacak. O...

Doktor içeri girdi.

Odaya doğru başını salladı ve gözleri Cade ile bana takıldı. "Bay Cross. Bay Nightingale. Bir dakika dışarı çıkabilir miyiz?"

Cade çoktan ayağa kalkmıştı. Theo konuşmaya devam etti — annemi oyaladı, Daytona'daki bir pist hakkında bir hikaye anlattı — ve Cade ile ben doktoru koridora kadar takip ettik.

Bizi birkaç kapı ileriye götürdü, döndü, sesini alçaltıp hiç vakit kaybetmeden konuya girdi.

"İkinize de dürüst olmak istiyorum. Tedavi, umduğumuz kadar hastalığın ilerlemesini yavaşlatmıyor. Bu aşamadaki glioblastoma agresiftir. Babanıza teşhis geç konuldu ve elimizdeki imkanlarla başa çıkamayacağım bir kötüleşme görüyoruz."

Cade kollarını kavuşturmuştu. "Ne kadar zamanımız var?"

"Haftalar olarak plan yapmanızı öneririm.

Üzgünüm." "Haftalar mı?" diye yüksek sesle sordum.

"Bay Cross, biliyorum..."

"İyi görünüyor."

Bana karşı çıkmadı. Bunun yerine, cümleyi havada bıraktı.

Cade'e baktım. O yere bakıyordu.

Babamın odasının kapısına baktım. Theo'nun sesi oradan geliyordu, anneme Daytona'dan bahsediyordu.

Tohumlu yarım bagel yemişti. Theo'ya annem hakkında gözlerini devirerek bir şey söylemişti. Cade'e düğünü beklememesini söylemişti. Cümlelerini parça parça söylemişti, ama söylemişti.

O hala babamdı.

Cade doktora teşekkür etti ve doktor ayrıldı. Cade elini omzuma koydu. "Hadi. Kahve içelim."

Kafeterya bodrum katındaydı ve aydınlatma halkın gözünü kamaştırıyordu. Cade bize iki kahve aldı ve arka tarafta, otoparka açılan bir pencerenin yanındaki bir masaya oturduk. Fincanını masaya koydu ve bana baktı.

"Beau."

Fincanı iki elimle tuttum ve ona bakmadım. "Bir şey söylemek istiyorum ve dinlemeni istiyorum." Ben başımı kaldırıma kadar bekledi.

"Babamla yakın değildim." Sesi sakindi. "Öldüğünde, onu iki yıldır görmemiştim. Kendime bununla bir sorunum olmadığını defalarca söylemiştim, ama onu kaybetmek kolay olmadı. Beklediğim gibi olmadı. Senin için de kolay olmayacak. Olacakmış gibi davranmayacağım ve bunu tek başına yapmana da izin vermeyeceğim. Neye ihtiyacın olursa olsun, bu senin için ne anlama gelirse gelsin, ben buradayım."

Fincanı tuttum ve konuşmadım.

Bir an için, Cade'in bana yardım edeceği bir şey olmayacağını umdum. Doktorun yanıldığını, babamın hayatına devam edeceğini umdum. Bildiğim her şeye rağmen bunu umdum, çünkü elimdeki tek umut buydu.

Cade bekledi.

Teşekkür etmek, anladığımı ve yapacağımı söylemek istedim.

Başımı salladım.

O da başını salladı.

Kahveyi içtik.

Bir kez daha odaya çıktım. Annem koltukta uyuyordu. Theo gitmişti. Babam uyuyordu. Televizyonun sesi kısıktı. Televizyonun mavi ışığı altında yüzü zayıf ve uzak görünüyordu. Annemin koltuğuna oturdum, onu uyandırmadan elini tuttum, battaniyenin üzerine geri koydum ve çıktım.

Otoparkta, motoru kapalı halde arabada kaldım.

Garaj soğuktu. Işık, her otoparkta olduğu gibi turuncu bir ışıktı. Ellerim direksiyondaydı.

Babam hasta. Onun yavaş yavaş ölmesini izliyorum.

Bu düşünce kendi sesimdeydi. Bir haftadır kendi sesimdeydi ve ben onu kabul etmemiştim.

Başkaları için tam da bu sorunu çözmek üzere bir temel oluşturdum ve şimdi, bir yabancı için bunu çözmekle kendi ailen için çözmek arasında aynı beceri olmadığını gerçek zamanlı olarak anlıyorum.

Düşünce tam olarak ortaya çıktı. Onun beni ele geçirmesine izin verdim.

Telefonumu çıkardım ve henüz var olmayan Sabrina ile olan sohbeti açtım. Yazdım.

Ben: Üzgünüm, henüz

Silip attım.

Ben: Biliyorum, uzun zaman oldu

Silip attım.

Ben: Sen...

Silip attım.

Bir dakika ekran başında oturdum. Bana söylediği son şeye geri döndüm — *Eğer on saniye içinde gitmezsen, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım* — ve yazdım.

BEAU

Bilgin olsun, geçen sefer kaldığımız yerden devam etmemde bir sakınca yok.

Vazgeçmeden mesajı gönderdim.
Telefon titredi.

SABRINA

Bilgin olsun, ben de istemem.

İki kez okudum ve telefonu yolcu koltuğuna bıraktım. Arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Telefonu tekrar elime aldım.

BEAU

Bu gece çalışıyor
musun?

SABRINA

1'e kadar

Bir an bekledim, sonra yazdım.

BEAU

İşin bittiğinde görüşebilir
miyiz?

Yazma noktaları belirdi, kayboldu, tekrar belirdi, sonra kayboldu.
Turuncu otopark ışığı altında telefona baktım ve çok net bir
şekilde, eğer hayır derse, bunu hak edeceğimi düşündüm.
Telefon titredi.

SABRINA

4. Cadde ile Aldrin'in köşesinde 24 saat açık bir lokanta var. Kahve. Bir saat. Daha
fazla olmaz.

Eve uzun yoldan gittim, duş aldım ve eczanedeyken giydiğim gri
kapüşonlu sweatshirt'ü giydim çünkü o yürüyüşün yarısını bunu
yüzüme vurarak geçirmişti ve onun bunu fark etmesini istedim.

Lokantaya gittim.

Arkadaki bir masaya oturdum, kahve sipariş ettim ve bekledim.

İçeri girdi — omuzları dik, çenesi yukarıda, elinde anahtarları — ve
gözleri arka köşedeki masada beni gördüğünde yarım saniye durdu.

Ayağa kalktım.

Hızını kesmeden lokantayı geçti ve oturmadan masaya geldi.
Yüzüme baktı. Ne gördüyse,

adını koymadı. Bana doğru adım attı, kollarını bana doladı ve hiçbir şey söylemeden beni kucakladı.

Bu kucaklaşmaya hazır değildim.

O günün hiçbir kısmına hazır değildim — ne doktora, ne kafeteryadaki Cade'e, ne sandalyede uyuyan anneme, ne de garajdaki turuncu ışığa. Ve bunların hepsinden öte bir şekilde, bir lokantada Sabrina'nın kollarının sırtımı sarmasına da hazır değildim.

Ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes verdim.

Beni bıraktı, karşımdaki koltuğa kaydı ve anahtarlarını masanın üzerine koydu. Henüz bana doğrudan bakmıyordu.

"Nasılsın?"

Omuz silktim. "Şimdi iyiyim. Önemli olan da bu."

Menüyü eline almadan kaşlarını kaldırdı. "Demek." Başını eğdi. "Sonunda çaldığın numarayı kullandın."

"Çalmadım. Bonnie bana verdiğinde sen de oradaydın."

"Bonnie, benim itirazlarıma rağmen sana verdi." "İtirazların o sırada dikkate alındı."

"O zaman itirazlarım görmezden gelindi."

Dirseklerimin üzerine eğildim. "O nasıl? Kedi nasıl?"

Sonunda bana doğrudan baktı. "Pickles her zamanki gibi yüzeysel davranıyor. Bonnie iyi." Bir an sessizlik. "Seni sordu."

Gülümsedim.

Garson masaya geldi. Sabrina menüye bakmadan kahvaltı tabağı sipariş etti — yumurta, patates kızartması ve iki dilim domuz pastırması. Ben de aynısını sipariş ettim. İkimiz için kahve, ikramlık.

Garson gitti.

Kahveyi elime aldım. "Sana benden hoşlandığını söylemiştim. Dikkat et, Sabrina. Rakibin olabilir."

"Ha." Başını bir santim geriye attı. "Sen onun rakibi olamazsın."

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attım. "Seninle boy ölçüşebilir miyim?" O cevap veremeden yemekler geldi.

Utanç verici derecede hızlı geldi — yirmi dört saat açık olan lokantalar, yemekleri ısı kaynağının yakınında tutuyordu. Garson tabakları masaya koydu,

kahveyi doldurdu ve gitti. Sabrina çatalını aldı ve ağzına bir parça domuz pastırması attı.

Sonra tekrar sordum, "Senin rakibin olabilir miyim, Sabrina?" Başını kaldırdı.

Bakışı, sorunun hak ettiğinden biraz daha uzun sürdü. Kabin sıcaktı. Lokantanın ışığı sarıydı. Gözleri, merdiven basamağında olduğu gibi, koyu, sabit ve hiçbir yere gitmeyen bir renkteydi.

Cevap vermedi.

"Sanırım öyleyim." Bakışımı sürdürdüm. "Bana söylediklerine bakılırsa."

Çatalını masaya bıraktı. "Sana ne dedim?"

"Dediniz ki" — sesimi alçaltarak — "Cross. Eğer on saniye içinde gitmezsen, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım."

Gülmemeye çalıştı ama başaramadı. Şaşkın, yarı kızgın bir şekilde, parlak bir patlamayla kahkaha attı ve sanki kahkaha izinsiz kaçmış gibi elini ağzına götürdü. Ağız köşeleri hâlâ düzelmeye çalışırken bana başını salladı.

Ona söylemek istediğimi söyledim.

Sonra yüzümü ciddileştirdim. "Ciddi miydin?"

Gülmeyi kesti.

"Yapacağını söylediğin şeyi. Ciddi miydin?" diye tekrar sordum.

Gözlerini kaçırmadı. O da benimkini kaçırmadı.

Lokantadan gelen sesler masadan içeri girip tekrar dışarı çıktı — iki masa ötedeki tabaktaki çatal, süt köpürtücü, kapının üzerindeki zil.

Yüzünde aradığım her neyse, onu buldum.

Arka cebime uzandım, bir tomar para çıkardım ve masanın üzerine koydum. Elimi masanın üzerinden uzattım. "Hadi buradan gidelim."

Elime baktı, sonra bana baktı. Sonra elini elime koydu.

Lokantanın kapısından beş adım çıkmıştık ki durdum.

Döndüm ve o da çoktan bana doğru dönmüştü. Otopark yarı boştu ve başımızdaki sokak lambasının ışığı, otoparkın turuncu ışığından farklı bir turuncuydu. O, elini hâlâ elimde tutarak, çantasının askısı omzunda, benden bir adım önde duruyordu.

Onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. Onu öptüm.

Nazik bir öpücük değildi. Lokantadan çıkarken, üç haftadır göndermediğim tüm o *anlamsız* mesajlar ve battaniyeyi arayan babamın eli aklımdaydı ve öpücükte tüm bunlar vardı. Ağzı sıcaktı. Eli enseme uzandı ve saçlarıma girdi. Beni bir santim aşağı çekti, ben de belini kavradım ve kendime doğru çektim, o da beni durdurmadı.

Müzayededen beri bunu düşünüyordum.

Bunu düşündüğümü itiraf etmeden düşünmüştüm — tezgahının önünde dururken kolumun koluna bir santim kadar değdiği anı, takside onun evinin önünden ayrılırken, babamın odasındaki sandalyede ailem gerçek olmayan Sebring gezisine gülerken.

Nefes almam gerektiği için öpüşmeyi bıraktım.

O geri çekilmedi. Eli saçlarımda kaldı, benim elim de belinde.

Bir saniye birbirimize baktık. O geri geldi.

Ellerimi bacaklarının altına doladım, o da yerden kalktı ve tereddüt etmeden bacaklarını belime doladı. Onu iki adım yürüyerek arabama götürdüm ve kaputun üzerine oturttum.

Tanrıya şükür. Otopark boştu.

Eli saçlarımda içindeydi, ağzım ağzındaydı, arabanın kaputu altında sıcaktı ve elim uyluklarının arkasında onu orada tutuyordu.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, alnımı onun alnına dayadım.

İkimiz de nefes nefeseydik. Eli saçlarımdan indi ve yüzümün yan tarafına geldi. Başparmağıyla çenemi yavaşça okşadı.

Geri çekildi, kaputtan kayarak aşağı indi ve asfaltta ayağa kalktı. Sonra bana baktı.

Yanağıma nazikçe, kasıtlı olarak öptü ve yarım adım geri çekildi.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye
mırıldandı. Başıımı salladım.
"Ben de."

8. Sabrina

"Bonnie, burada bahsettiğimiz şey, önleyici müdahale dediğimiz bir şey."

Dr. Reyes'in yüzü nazikti ve ebeveynlere göre çocuklara karşı daha da nazikti; o da çocuklara karşı nazik yüzünü kullanıyordu. Bonnie'yi muayene masasına yatırmıştı; spor ayakkabıları kağıdın üzerinde, su şişesi kucağındaydı ve at kuyruğu kahvaltıdan beri olduğu gibi aynı açıda duruyordu. Dr. Reyes tekerlekli taburede oturmuş, klipsli tahtasını bir dizinin üzerine koymuş, öne doğru eğilmiş ve Bonnie'nin göz hizasında konuşuyordu.

"Önleyici, bir şey gerçekleşmeden önce anlamına gelir. Müdahale ise bir şey yapmamız anlamına gelir. İkisi bir araya geldiğinde, bir şey gerçekleşme şansı bulamadan önce bir şey yapmamız anlamına gelir. Kalbinin istediğimizden daha erken yorulmasını istemiyoruz. Bu yüzden bekleyip görmek yerine, önce işlemi yapıyoruz."

Bonnie yavaşça ve düşünceli bir şekilde başını salladı, bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklında tuttu.

"İşlem ne kadar büyük?" diye sordum, boğazımdaki düğümü yutarak.

"Plan yapmamız gerekecek kadar büyük. Yapamayacağımız kadar büyük değil."

"Uyuyor olacak mıyım?" diye sordu

Bonnie. "Çok, çok derin bir uykuya dalacaksın."

"Annem orada olacak mı?"

"Hemen dışarıda."

"İşlem sırasında mı?"

"İşlem sırasında."

Bunu düşündü. "Pickles orada olacak mı?"

Kardiyolog adımlarını kesmedi. "Pickles'ın hastaneye girmesi yasak, ama onun bir eşyasını getirebilirsin."

"Pickles peluş oyuncağım var."

Gülümsedi. "O da olur."

Yine başını salladı. Başparmağıyla su şişesinin kapağını yavaşça daireler çiziyordu.

"Bonnie." Dr. Reyes, klipboardu dizine koydu. "Sana bir sorum var. Resepsiyondaki hemşirenin çekmecesinde yepyeni bir yapışkan kağıt var, sanırım sana göstermek ister. Ben annenle konuşurken sen de gidip onunla birkaç dakika görüşmek ister misin?"

Bonnie buna inanmadı.

Dr. Reyes'e baktı. Sonra bana baktı. Altı yaşındayken "yapıştırma manevrası"nın ne olduğunu biliyordu. O da onun bildiğini biliyordu. Yine de gözlerini ondan ayırmadı.

"Evet," dedi. "Bunu isterim."

Masadan indi, su şişesini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Dr. Reyes kapıyı açtı. Kız dışarı çıktı. Kapı kapandı.

O anın değişmediğini iddia etmedi. Ellerini klipsli dosyanın üzerine koydu ve bana baktı.

"Bu ekokardiyogramda duvar kalınlığı artmış. Egzersiz toleransı düşmüş. Ektopik atımlar — düzensiz olanlar — son muayenesinde bile olduğundan daha sık oluyor ve son muayenesi sekiz ay önce değil, sekiz hafta önceydi. Rakamlar felaket değil, ama benim istediğim seviyede de değiller. Kapanmakta olan bir pencerenin içindeyiz, Bayan Vela."

Ellerim dizlerimin üzerindeydi, avuç içlerim yukarı bakıyordu. Onları oraya bilerek koymamıştım. Bir ara oraya koymuş ve kaldırmayı unutmuştum.

"Bahar ne zaman? Nisan mı? Mayıs mı?"

"Elimdeki son bilgiye göre nisanın dördüncü haftası." "Peki ne kadar zamanınız var..."

"Bonnie'nin nisan ayına kadar vakti yok, Bayan Vela."

Sanki bir şey bana çarpmış gibi hissettim. Ama sadece başımı sallayabildim.

"Mevcut programda bahar dönemi yer alıyor çünkü yeniden değerlendirme için geldiğinde vakfın bir sonraki boş yeri oydu. Size, sahip olduğum en açık dille söylüyorum ki, şu anda bahar dönemi kızınız için tıbbi olarak savunulabilir bir seçenek değil. Acil durum

planlaması, ağ dışı seçenekler, diğér programlar ve diğér hastaneler hakkında konuşmamız gerekiyor. Bunu sizi endişelendirmek için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü kızınızın vakfın işleyişine göre belirlenen süre kadar zamanı yok.”

Yine başımı
salladım. Ona
teşekkür
ettim.

Sonra sandalyenin arkasından paltomu aldım, onunla iletişime geçeceğimi söyledim ve odadan çıktım.

Bonnie, önünde üç yapışkanlı etiket sayfası açılmış halde hemşire odasındaydı. Hemşire masaya yaslanmış, pazarlığın kendi seyrini izliyordu.

Bonnie beni gördü ve ayağa kalktı. “Yunusları seçtim.”
“İyi seçim, bebeğim.”

Çıkartma sayfasını cebine koydu ve sırt çantasını kapattı. Elini tuttum ve asansöre doğru yola çıktık.

Aklım iki kat yukarıda, yedinci kattaki vakıf ofisindeydi; resepsiyonist beni henüz tanıımıyordu ama beni tanıyacaktıyüzümden yıl
iş iş . Ben prova telefon görüşmesinin
telefon görüşmesinin başında söyleyeceğim cümleyi prova
ediyordum: *Kızımın önünde aylar değil haftalar var ve siz de benim bu
haftaları nasıl idare ettiğimi öğrenmek üzeresiniz.* Köşeyi döndüm ve
lacivert süveter giymiş bir göğüsle karşılaştım.
O göğüs, nefesimi kesti. Omuzu omzuma çarptı. İkimiz de aynı anda geri
adım attık ve yüzlerimizi kaldırıp baktığımızda ne olduğunu anladım.

O Beau'ydu.

Beau Cross. Kızımın yattığı hastanenin koridorunda. Elbette.

Çarpışmada hiç irkilmemişti. Gözleri üzerimdeydi. Makyaj yapmaya vakti olmamıştı ve nedense daha zayıf görünüyordu.

"Sen bizim kanepede uyuyan adamsın." Bonnie sesini sonuna kadar yükseltmişti. Bir aydır bu soruyu sormak için kendini tutuyordu.

Beau gülümsedi. "Evet, benim."

"Annem bu konuda çok kızmıştı."

Gözleri onun yüzünden benimkine kaydı. "Gerçekten mi?" Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana bunu söylememişti."

Yalnız değildi.

Müzayededeki siyah saçlı adam — pencerelerin yanında evlenme teklif eden adam — Beau'nun iki adım gerisinde, evet diyen kadının beline elini koymuş duruyordu. Kadın başını yarı geriye eğmiş, arkalarındaki kumral saçlı adamın az önce anlattığı bir şeye gülüyordu. Krem rengi giysili yaşlı kadın — müzayededede olduğundan daha solgun, yanakları daha solgun, ağzına kadar dolu bir kağıt bardak çayı tuttuğu için daha yavaş yürüyen — grubun arkasına yetişti.

Beau durduğu için tüm grup durdu.

Pencerede evet diyen kadın Beau'nun yanından dolaşıp bana elini uzattı. Gülümsemesi sıcaktı, doğaldı ve içine girdiği duruma hiç hazırlıklı değildi.

"Merhaba, ben Suzanne. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktım ve ona gülümsedim. Tüm vücudumla Bonnie'nin elini tutup kaçmak istedim. Asansörde olmak istedim. Taksitte olmak istedim. Onlardan üç blok uzakta, arkamda dairem kapısı kapalı olmak istedim.

Ayrıca — ve bu bir ihanetti — Beau'yu da istiyordum.

Önceki akşam ve onu izleyen gece boyunca Beau'yu istemiştim ve köşeyi dönüp onu gördüğümde, arzum geri kalanım yetişemedi önüme atlamıştı. Ve o arzu hâlâ oradaydı, kızım ve onun ailesi de orada olmasına rağmen.

Ama onun tüm ailesiyle tanışmak için gelmemiştim. Annesi tarafından incelenmek için gelmemiştim. Duvarlar yeniden yükseldi — bu konuda hiç ince davranmadım, hiç davranmamıştım — ve Bonnie'yi kendime yarım adım daha yaklaştırdım.

"Ve ben" — kumral saçlı adam biraz eğildi — "Theo. Ben eğlenceli olanım."

Bonnie ona baktı. İki elinde su şişesi tutuyordu. "Pek eğlenceli görünmüyorsun."

Adam sırtıttı. "Çünkü beni henüz tanımıyorsun."

Bonnie bir karar vermedi. Onun hakkında henüz bir fikri yoktu.

Krem rengi giysili yaşlı kadın, iki elinde kağıt bardakta çayı tutarak yanıma geldi. Gülümsemesi nazikti

. Gözlerinin köşeleri kızarmıştı.

"Ben Vivienne." Başını yana eğdi. "Seni hastaneye ne getirdi, tatlım?"

Ağzımı açtım. Ama söyleyecek bir cümle bulamadım.

Hazırladığım bir dizi kaçamak cevap vardı — yıllık sağlık kontrolü, rutin muayene, kuzenimin apandisit ameliyatı, her neyse. Bunların hiçbirisi, benden bir adım ötede duran Vivienne'in önünde ağzımdan çıkmayacaktı. Beau'nun bana anlattıklarına göre, muhtemelen ağır hasta olan kocası için elinde kağıt bardakta çay tutuyordu.

Zaten ona bir cevap vermek üzereydim.

Bonnie önce konuştu. "Kalbimde bir sorun var." Midem altüst oldu.

Bonnie, yetişkinlere özel tıbbi bilgilerini vermezdi. Üç görüşme ve izin belgesi olmadan öğretmenlerine bile vermezdi. Bu bilgileri doktora, Bayan Park'a ve bana vermişti. Liste buydu. Artık listeye Vivienne Cross da eklenmişti.

Acıma duygusu bir dalga gibi üzerlerine çöktü — önce Theo, sonra Suzanne, sonra esmer saçlı adam — ve sonra Beau'ya ulaştı.

Beau bana bakıyordu. Yüzündeki ifade değişmişti. Gözleri üzerimdeydi ve tek bir soru sormuyorlardı. Bir anda çok fazla soru soruyorlardı.

O bakıştan nefret ediyordum. O bakışın hedefi olmaktan nefret ediyordum. Onun bunu bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyordum ve son dört hafta boyunca ona bunu başka bir şekilde öğrenmesi için bir fırsat vermemiş olmaktan daha da çok nefret ediyordum.

Vivienne, kimse harekete geçmeden önce harekete geçti. Bonnie'nin göz hizasına gelene kadar, fincanı dikkatlice tutarak Bonnie'nin önüne çömeldi.

"Sen," dedi, "çok güzelsin."

Bonnie bir saniye onu düşündü. "Teşekkürler. Ben de tam senin için aynısını düşünüyordum."

Vivienne, tam olarak bir kahkaha sayılmayacak bir ses çıkardı. "Şey." Bana göz kırptı. Sonra Bonnie'ye göz kırptı. "Bugün buna ihtiyacım vardı."

Fincanı uyuğunun üzerine dengeledi. "Kocam da burada," dedi Bonnie'ye. "Birkaç haftadır burada."

."

Bonnie yüzüne baktı. "Üzgün müsün?"

Vivienne başını salladı.

"Üzgünüm," dedi Bonnie.

Vivienne elini uzattı ve Bonnie'nin yüzünün yanına dokundu — bir büyükannenin, hayatı boyunca tanıdığı torununa dokunduğu türden bir dokunuş.

Vivienne ve ben, Bonnie'nin başının üzerinden birbirimize baktık.

"Birine rastlamak için zor bir yer, değil mi?" Sesi alçaktı.

"Öyle." Ona başımı salladım.

Bir an gözlerimi kaçırmadan baktı. Sonra bardağı elinde tutarken yavaşça . "Beau her gün buraya geliyor. Kardeşi de öyle. Suzanne de. Theo haberi duyunca Monako'dan buraya geldi."

Başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Oğlunun her gün nerede olduğunu bana söylemişti ve benden bu konuda bir şey yapmamı istemedi söylemişti.

"Cade, babanın çayı." Beau, siyah saçlı adama hatırlattı.

Cade, Vivienne'in omzuna dokundu. "Anne, hadi Henry'ye çayını verelim."

"Evet." Vivienne bana bir kez başını salladı. "İzninizle."

Koridordan aşağı doğru yürüdü. Cade ve Suzanne onunla birlikte gitti. Theo dönüp Bonnie'ye yarı selam, yarı göz kırpması gibi bir hareket yaptı ve Suzanne yanımdan geçerken koluma dokundu.

Beau kıpırdamadı.

Onlar koridorda iki buçuk metre ilerleyene kadar bekledi, sonra yarım adım yaklaştı. Sesini alçak tuttu.

"Doktor ne dedi?"

Bir kez başımı salladım. "Bunu burada yapamam." İsrar etmedi. "Tamam."

Koridorun en ucundaki adam merdiven boşluğundan çıktı.

Omuzlarından iki beden büyük kömür rengi bir takım elbise giymişti. Kolunun altında siyah bir dosya vardı. Çenesi sıkıydı, omuzları öne doğru eğikti ve merdivenleri kullanmıştı.

Onu tanıyordum.

Ona viski doldurmuştum. Otuz dolarlık içki için bana kırk dolar ödemişti. O gece vakfın sahibiyle konuşmayı umduğunu söylemişti.

Koridorun karşısından, kasten, sözünü kesmek için izin istercesine boğazını temizledi ve sonra bize doğru geldi.

"Bay Cross."

Beau döndü.

"Böldüğüm için özür dilerim." Adam Beau'dan iki adım ötede durdu. Klasörü göğsüne sıkıca bastırmış, henüz uzatmamıştı. "Adım Simon Kessler. Size ulaşmaya çalışıyordum. Beş dakikanızı rica ediyorum. Oğlumun adı Dylan. Bekleme listesinde."

Beau bir anlığına ona baktı.

Bana döndü. Sesi sakindi. "Affedersiniz." Ben başımı salladım.

Simon Kessler'la birlikte koridordan uzaklaştı. Koridorun sonundaki pencerenin yanında, yaklaşık beş metre ileride durdular. Simon konuşuyordu. Beau dinliyordu — başını daha kısa boylu adama doğru eğmiş, Simon'ın söylediklerine dikkatle başını sallıyordu.

Simon dosyayı uzattı. Beau aldı.

El sıkıştılar. Simon uzaklaştı.

Beau, Bonnie ve benim durduğumuz yere geri geldi. Bir elinde dosya vardı. Hemen bana bakmadı.

"O kimdi?" dedim.

Başını kaldırdı. Yumuşak bir tavır takınmadı ve bana doğrudan söyledi.

"Adı Simon Kessler. Bir baba. Oğlu Dylan, vakfın kalp programı için bekleme listesinde. Bir yıldan fazladır arıyor." Derin bir nefes aldı. "Şu ana kadar aramalarına cevap vermemiştim."

Simon Kessler ve ben aynı durumdaydık.

Benim durumum muhtemelen daha kötüydü. Belki de çoktan batıyorduk. Bonnie elimi çekti. "Anne, acıktım."

"Tamam, canım."

Beau'ya yarı "*seninle sonra konuşurum*" yarı "*bunu söz veremem*" anlamında bir bakış attım. Sonra Bonnie'nin sırt çantasını kendi omzuma aldım.

Beau bizi asansöre kadar takip etti. Kapılar açılana kadar epey zaman geçti. Beklemek benim için bir egzersiz gibiydi.

Kapılar açılana kadar sessizliği bozmadı.

Bir eliyle kapıyı tuttu. Diğer elinde hâlâ dosya vardı. "Sabrina."

Bekledim.

"Nasıl bir gün geçirdiğini biliyorum. Yine de soracağım. Seni görmek istiyorum. Onu da getir" — çenesiyle Bonnie'yi işaret etti — "ve parkta, müzede ya da akvaryumda güzel bir gün geçirelim. O ne isterse. Seni onunla benim aramda seçim yapmak zorunda bırakmayacağım."

Hayır demek için ağzımı açmışım.

Bonnie sessizce, "Akvaryumda bir ahtapot var," dedi.

Ona baktım. Bir şey istediğinde ve bunu nazikçe ifade etmek istediğinde kullandığı gözlerle bana bakıyordu.

"Ahtapotu gerçekten çok görmek istiyorum anne." Bonnie'ye baktım.

Beau'ya baktım.

Artık duracak yerim kalmamıştı ve duvarlarımın yeniden örüldüğüne dair söylediklerim, her zamanki gibi, ördüğüm her duvarın dibinde yıkım topu gibi duran bir çocuğun kafasından geçip gitmişti.

Asansör zili çaldı.

Beau'ya baktım.

"Tamam. Geliyoruz," dedim sessizce.

Bonnie elimi bıraktı ve doğruca asansör düğmesine uzandı, Beau ise biz içeri girene kadar kapıyı açık tuttu ve kapı kapanmadan önce gördüğüm son şey, elinde bir dosya ve unutamayacağım bir yüzle koridorda duran Beau'ydu.

9. Beau

Telefon aldı. Arayan annemdi.

Kaldırmadan önce kim olduğunu biliyordum. Annem gerekmedikçe aramazdı.

"Anne."

"Beau." Ağlıyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "Anne, ne oldu?" "Konuşmuyor, Beau."

Hareketsizce oturdum. "Tamam."

"Dn geceden beri konuşmuyor. Gözlerini amıyor. Sanki... Sanki ruhu yavaş yavaş bedeninden ayrılıyor gibi. Doktorlar bize hazırlıklara başlamamızı söylüyor."

"Hazırlanma
k mı?"

"Sonrası
için."

"*Sonrası*"nın ne anlama geldiğini sormadım. Ne anlama geldiğini biliyordum. "Tamam, anne."

"Buraya geliyor musun?"

Gözlerimi kapattım.

Bir randevum vardı.

Görüşmek için sabırsızlandığım bir çocuğum, günlerdir aklımda olan mutfak tezgahındaki paketlenmiş kitap ve nihayet kullanacağım bir kupon gibi sakladığım Sabrina ile bu akvaryum gezisi vardı.

"Beau."

"Evet?"

"Geliyor musun?"

Odayı gözümde canlandırdım — televizyondan gelen mavi ışık, son gördüğümden daha zayıflamış babamın yüzü, sandalyede oturan ve

. İçeri girdiğimi ve babamın onu ağırdığımda gözlerini açmadığını hayal ettim.

Yapamadım. Buna dayanacak kadar güçlü değildim. "Anne, bugün bir işim var. Akşam gelirim."

"Beau — "

"Geleceğim. Söz veriyorum."

Telefon görüşmesi bittikten sonra bir süre yatağın kenarında oturdum.

Kalan tüm cesaretimle kendime, bunu onlar için yaptığımı söyledim. ocuk heyecanlıydı. Sabrina, sağduyusuna aykırı olarak, evet demişti. Bonnie'ye hediye olarak aldığım kitap, kahverengi kağıda sarılmış olarak tezgahın üzerinde duruyordu, ama yalan söylediğimi biliyordum.

Gidiyordum çünkü akvaryum hastane değildi ve babamın yavaş yavaş yok oluşuna tanık olmak zorunda kalmayacağım bir odada olmam gerekiyordu. Nefes almam gerekiyordu.

Giyindim ve gittim.

Onun binasına erken vardım ve arabada oturdum. Kitap yolcu koltuğundaydı, daha güzel kağıdım kalmadığı için kahverengi kağıda sarılmış, dört kez düğüm atmayı denediğim kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı. Annemin araması sabahımı mahvetmeden önce Baker ve Fourth'taki kitapçıdan almıştım.

Neredeyse erken gelmiş olmaktan çıkana kadar bekledim.

Yukarı ıktım. Sabrina kapıyı açtı.

zerinde daha önce görmediğim kot pantolon ve yumuşak gri bir kazak vardı, saçları da açıktı — omuzlarından aşağıya dökülen, gevşek, uzun, koyu renkli bukleler, saçlarını ilk kez bu şekilde görüyordum — ve onu görmek gşsmn derinliklerinde bir teli çaldı ve çınlamaya bıraktı.

O, hastanenin izlerini kafamdan silip atabilecek birine benziyordu.

Bonnie onun yanında belirdi. nnde cepli sarı bir kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve daha önce görmediğim spor ayakkabılar giymişti. At kuyruğu düzgünce bağlanmıştı.

Bana baktı. "Merhaba."

"Merhaba, Bonnie."

"Gidiyor muyuz?"

"Birazdan. nce sana bir şeyim var."

Onun göz hizasına çömelip paketi uzattım. "Bunu senin için aldım."

Paketi yavaşça açtı, önce kurdeleyi çıkardı, kurdeleyi kapüşonlusunun ön cebine koydu — daha sonra kullanmak üzere sakladı — ve sonra kahverengi kağıdı yırtmadan açtı.

Kitap, özellikle kafadanbacaklılar üzerine yazılmış, ciltli, büyük formatlı, resimli bir deniz biyolojisi rehberiydi. Kapakta, tüm kollarıyla dev bir Pasifik ahtapotu vardı.

Bonnie birdenbire hareketsiz kaldı.

Başlığı ve alt başlığı okudu, parmağıyla ahtapotun kollarından birini izledi, sonra gözleri parlayarak bana baktı.

"Bunu okumadım."

"Biliyorum. Ahtapotları sevdiğini tahmin etmiştim."

Bir kez başını salladı. Sonra bir adım öne çıktı, iki kolunu boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler!"

Beni bıraktı ve kitabı iki koluyla göğsüne sıkıca bastırdı.

Ayağa kalktım.

Sabrina bir omzuyla kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

"Cross."

"Evet?"

"Onun sana olan sevgisini daha da artırma." Gülümsedim.

"Söz veremem."

Şehirden çıktık. Akvaryum limanda bulunuyordu. Bonnie arka koltukta, kucağında kitapla oturmuş, yüksek sesle okuyordu — hızlıca, okudukça ön koltukta oturanlara bilgileri haykırıyordu.

"Anne, dil gibi bir kolları var." "Öyle mi?"

"Emicileriyle tat alıyorlar." "Bu çok fazla, bebeğim."

"Beau."

Aynadan Bonnie'nin gözlerine baktım. "Evet?"

"Ahtapotların üç kalbi olduğunu biliyor muydun?"

Bir saniye düşündüm.

Üç kalp. Üç kalbi olan bir yaratık ve arka koltukta kalbi pek iyi çalışmayan bir kızım. Nefes aldım ve cevap verdim.

"Bunu bilmiyordum."

"İkisi kanı solungaçlara pompalıyor, biri de vücudun geri kalanına."

"Bu benim için önemli bir bilgi." "Önemli olduğu için söylüyorum."

Sabrina yüzümün yan tarafına bakıyordu. Gözümün ucuyla fark ettim. Hiçbir şey söylemedi ve başını öne çevirdi.

"Zorba nasıl?" diye sordum ona.

"Anlamadım?"

"Pickles. Kedi. Senin zorba."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Pickles iyi, Bayan Park'ın evinde ve biz yokken daireyi yönetiyor."

"Beni sevmeye başladı mı?"

"Aslında Pickles sadece onu besleyenleri sever."

Direksiyonu çevirdim. "Zamanla alışır."

"Gelmeyecek."

"Sevecek. Hepsi sever." "Cross."

"Eninde sonunda." Göz kırptım.

Gözlerini ön camdan ayırmadı. "Sevmeyecekler."

"Sevecekler. Bazen yıllar sürer."

"Mm-hmm."

Akvaryumun lobisi tuz ve güneş kremi kokuyordu. Bonnie resepsiyonun üzerindeki dev akvaryum duvarına baktı ve yürümeyi bıraktı.

"Anne, bak!"

"Görüyorum bebeğim. Evet, duvarın içindeler."

Biletlerin parasını ödedim ve Sabrina itiraz etmedi. Bana izin verdi ve ben de sevindim.

Dokunma havuzunda Bonnie, kimse söylemeden iki elini dirseklerine kadar suya soktu. Havuzda yarasa yıldızları, at nalı yengeci ve ön kol büyüklüğünde bir deniz hıyarı vardı. Yanındaki korkuluğa yaslandım

ve gördüklerimizin isimlerini söyledim. Sabrina ise diğer tarafımda durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzündeki ifadeyle gerekirse elini yıkatmaya hazır olduğunu belli ediyordu.

Düşünmeden elimi beline koydum. Kıpırdamadı.

“Deniz hıyarı,” dedi Bonnie. Onu, genellikle annesinin mantığına karşı duyduğu şüpheyile inceliyordu. “Şuna benziyor —”

"Söyleme."

"Bir —"

"Söyleme, Bonnie."

Sabrina'ya baktım. Deniz hıyarı'na soğukkanlılıkla bakıyordu.

“O bir deniz hıyarı,” dedi. “Denizde yaşayan bir sebze.

Devam et."

Ağzının köşesine gizlice bir öpücük kondurdum.

Bunu planlamamıştım. Karar vermeden önce öpücük kendiliğinden geldi, o da izin verdi ve geri çekildiğimde kulağı bir an öncekinden bir çeyrek inç daha kızarmıştı.

Yosun ormanı sergisinde, gördüklerimizin isimlerini saydım — leopar köpekbalıkları, garibaldi, yosunların arasında dolaşan sörf levreği — ve Sabrina başını çevirip bana baktı.

"Bunların ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Okudum."

"Okuyor musun?"

"Bugünden önce okudum."

Kaşlarını kaldırdı. “Bunun için mi çalıştın?” “Evet.”

“Akvaryum randevusu için mi çalıştın?” “Evet.” Başımı salladım.

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra daha sessiz bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Bir sonraki sergiye giderken elini tuttum.

Denizanasları sergisinde ışıklar maviydi ve denizanasları cam rengindeydi. Bonnie, biyoluminesans kelimesini heceleme için afişin üzerine eğilmişti ve ben de Bonnie'nin yanında eğilen Sabrina'nın başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Bana baktı, hiçbir şey söylemedi ve elini arka cebime soktu.

Ahtapot akvaryumu en arkadaydı. Oda karanlıktı, akvaryumun ışığı yumuşak yeşilimsi altın rengindeydi ve ahtapot — ilk başta — hiç görünmüyordu.

"Nerede o?" diye sordu Bonnie. "Belki kayaların arasındadır."

"Kayaların neresinde?"

Onun yanına çömelip parmağımla işaret ettim. "Orada."

Akvaryumun arkasındaki bir yarıktaki kayaya karşı turuncu bir kol görünüyordu. Bonnie hareketsiz kaldı. Kol hareket etti. İkinci bir kol köşeden çıktı. Üçüncüsü. Sonra vücut — şişkin, zeki, gözlemci kafa — yarıktan çıktı ve akvaryumun arkasında ilerledi.

Bonnie nefes almıyordu.

"Anne." Kafasını çevirmedi. "Anne." "Evet, bebeğim?"

"O tam orada."

"Öyle."

"O çok güzel."

Ahtapot arka duvara doğru ilerledi ve durdu. Bonnie'ye kısa bir süre baktı. Bonnie camdan bir santim uzaktaydı.

"Anne."

"Evet, bebeğim?"

"Onu seviyorum."

Sabrina gülümsedi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi, yumuşak ve samimi, ve gözlerimi ondan ayıramadım.

Hediye dükkanı koridorun sonunda bulunuyordu. Bonnie sanki bir listesi varmış gibi içeri girdi. Koridorlarda dolaştı ve basketbol topu büyüklüğünde, pelüş, sekiz kollu ve iki nakışlı gözü olan bir ahtapotla geri döndü ve tek kelime etmeden onu bana uzattı.

"Walter?" diye sordu. "Bu Walter ahtapot mu?"

"Evet, Walter," diye cevapladım. "Mükemmel. Walter'ın seninle birlikte arka koltukta oturması gerekecek, biliyorsun."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Walter'ı, Bonnie'nin de geçerken aldığı kafadanbacaklılar sticker kitabını, ğretmeni için setiğı yunus anahtarlığını ve Bayan Park için deniz samuru buzdolabı mıknatısını satın aldım. Sabrina, tartışmadan kartımı masaya koymamı izledi. Tartışma ğle yemeği içindi.

ğle yemeğinde ısrar etti.

Balık ve patates kızartması tezgahı, piknik bankları ve martıların bulunduğu limanda bulunuyordu. Sabrina üç sepet yemek sipariş etti, kartını masaya koydu ve "ğle yemeğini ben ısmarlıyorum, Cross. Bana iki kez söylememe gerek kalmasın," dedi.

"Tamam, hanımefendi."

"Tartışmadığın için memnunum. Kaybedecektin."

"Savaşlarımı seçiyorum," dedim, kollarımı havaya kaldırarak.

"Akıllı bir adamsın." Memnuniyetle çenesini bana doğru kaldırdı ve peçete almaya gitti.

Bonnie karşında oturdu, Walter da onun yanında, çıkartma kitabı açık. Konuşuyordu — balık ısırıkları arasında, patates kızartması için duraklamalar arasında, çok yaklaşan ve bunun için yan gözle bakılan martı arasında — ve konuştuğu şey denizanası odasıydı.

"Denizanalarının beyni olmadığını biliyor muydun?" diye sordu. "Bunu bilmiyordum," diye cevapladım.

"Sinir sistemleri var. Bir ağ gibi. Tüm vücutlarını kaplıyor."

"Bu çok verimli görünüyor."

"Altı yüz elli milyon yıldır varlar." "Dinozorlardan daha eskiler."

"Tüm dinozorların toplamından daha eski."

Sabrina ona yumuşak bir bakışla bakıyordu — gözleri sabit, içindeki fırtına tam bir dakika boyunca sakinleşmiş gibiydi. Annelik sükuneti, henüz görmediğim bir yönüydü ve bunu tekrar görebilmeyi istedim.

Başını bana çevirdi.

"Evde gerçekten yemek yiyor musun, Cross? Yoksa şu anda bir otoparkta yapılan bir alışverişe mi tanık oluyoruz?"

Omuz silkdim. "Yemek sipariş ediyorum." "Sık mı?"

“Çoğu gece. İki kez kullandığım altı gözlü bir ocağım var.”

“Sadece iki kez mi?”

“İkisi de kızarmış peynirli sandviç için. Diğer dört ocakla aramızda bir anlaşma var.”

Gülmemeye çalıştı ama başaramadı.

“Sen bir milyardersin.”

Yüzümü buruşturdum. “Yapma.”

“Ne?” diye sordu, çoktan kahkahalara boğulmuştu. “O kelimeden hoşlanmıyorum.”

Bana bir bakış attı ve bir kez başını salladı. “Tamam.”

Bonnie, Walter’ın üçüncü koluna bir çıkartma yapıştırırken, o bir dakika sessiz kaldıktan sonra daha alçak sesle sordu: “Baban nasıl?”

Sözcükleri bulmam
gerekiyordu. “O...
değil.”

Durup masaya, sonra da ona baktım. Bir aydır olduğu gibi, keder yüzüme yansıdı. Eli masanın üzerinden uzanıp elime kondu, başparmağı parmak eklemlerimi bir kez okşadı.

“İyi değil.” Sesim kendi kulağıma bile zayıf geldi.

O ısrar etmedi. Elini elimde bıraktı, sonra Bonnie başını kaldırıncı elini geri çekti.

Masanın altında eline uzandım.

O bakmadan elini elime koydu, elimi nazikçe sıktı ve bana baktı.

Birkaç saniye göz göze kaldık.

Bonnie konuşmayı kesti.

Şeffaf denizaneleri hakkında bir cümle kuruyordu, ama cümle yarım kalmıştı. Sabrina’ya, sonra bana, sonra omuzlarımızın neredeyse değdiği masaya bakıyordu. Kafasında hesap yapıyordu.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Balık yiyoruz,” diye patladı Sabrina.

Bonnie tatmin olmamıştı. “Neden birbirinize öyle bakıyorsunuz?”

Sabrina’nın elini bıraktım. “Nasıl yani?”

"Öyle." Bonnie gözlerini devirdi. "İğrenç. Yetişkinler çok tuhaf."

Kırgın bir şekilde çatalıyla bir patates kızartmasını dürtüp yedi. Eve dönüş yolu daha sessiz geçti.

Bonnie arka koltukta oturuyordu, Walter kucağındaydı ve emniyet kemeri ikisini de sarıyordu. Walter'dan bahsediyordu, Pickles'a onu tanıtmayı gerekip gerekmediğinden, Pickles'ın onu kabul edip etmeyeceğinden ve Pickles'ın ne yapacağından...

Üçüncü ışıklara gelindiğinde konuşmayı kesmişti.

Arka aynaya baktım. Başını cama yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve Walter, iki koluyla onu sarmış, göğsüne yaslanmıştı.

Sabrina koltuğunda döndü ve tekrar öne döndü. "Derin uykuda." Gülümsedi.

Gülümseyerek aynadan Bonnie'ye tekrar baktım. "Uzun bir gündü."

"Uzun, güzel bir gün."

Bir sonraki ışıkta Sabrina'ya baktım, o da zaten bana bakıyordu.

Elimi orta konsoldaki elinin üzerine koydum, o da elini çekmedi. Başparmağım onun parmağının üzerinde gezindi, o da elini benimkinin altına çevirip parmaklarımızı birbirine geçirdi.

İkimiz de konuşmadık.

Cadde boyunca sokak lambaları yanmaya başlamıştı; akşamın erken saatlerinin turuncu ışığı, ön camı bulanık ve hoşgörülü bir hale getiriyordu. Bir elim direksiyonda, diğer elim onun elinde, Bonnie ise arka koltukta uyurken sürmeye devam ettim.

Onun binasının önüne geldim, park ettim ve motoru kapattım.

Sabrina çoktan emniyet kemerini çözüyordu. "Onu yukarı çıkarayım." "Ben taşıyabilirim."

O başını salladı. "Ben hallederim."

Ben başımı salladım ve bekledim.

Sabrina arka kapıyı açtı ve Bonnie'yi dışarı çıkardı. Bonnie uyandı — gözleri açık, biraz şaşkın, eliyle koltuğu okşayarak Walter'ı arıyordu — Sabrina Walter'ı buldu ve onu Bonnie'nin

göğsüne yerleştirdi. Bonnie yüzünü annesinin boynuna dayadı ve tekrar uykuya daldı.

Sabrina onu merdivenlere taşıdı, tek eliyle anahtarlarını çıkardı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Motoru kapalı halde arabada oturup pencereleri izledim. Dördüncü kattaki pencerelerin ışıkları yandı. Tekrar söndüler, sonra tekrar yandılar. Camın önünden bir siluet geçti — Bonnie'yi yatağına yatıran Sabrina — ve sonra ışıklar yanık kaldı.

Bekledim.

Listemdeki bir sonraki şey hastaneye gitmek, annemin koltuğına oturmak ve babamın elini tutmaktı.

Ellerim direksiyonda otururken binanın kapısı açıldı.

Sabrina dışarı çıktı ve merdivenlerden yavaşça indi. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Üstündeki sokak lambası, lokantada yüzünde parlayan turuncu ışık gibiydi. Saçları açıktı ve yüzü yukarı bakıyordu.

Arabadan indim.

Kaldırımında bana doğru yürüdü, ellerini göğsüme koydu ve beni Range Rover'ın yanına geri götürdü.

Ben de gittim.

O parmak uçlarına yükseldi. Elleri göğsümde kaldı ve dudakları dudaklarıma değdi.

Ben de onu öptüm. Ellerim kalçalarına gitti, onun elleri ise saçlarıma.

"Beau." Ağzıma doğru söyledi. "Evet?"

Bileğimi tuttu ve beni kaldırım boyunca, onun binası ile yanındaki bina arasındaki boşluğına çekti — iki çöp kutusu, bir mutfak aspiratörü ve caddeden görülemeyecek kadar az ışık bulunan dar bir ara sokak.

Sırtını tuğlaya dayadı ve beni içeri çekti.

Onu ezmek için bir elimle omzunun üzerinden tuğlaya tutundum. Diğer elim kalçasına gitti. Ceketimden tutmuştu ve beni üzerine çekiyordu, ben de ona izin verdim.

Alt dudağımı ısırdı ve ben, kimseye duymasına izin vermediğim bir ses çıkardım.

Ellerimden biri gömleğinin arkasına kaymıştı. Belinin altındaki derisi sıcaktı ve o sıcaklık içime işledi. Diğer elim ceketinin altındaki kaburgalarına değiyordu ve yukarı doğru ilerliyordu. Elleri kemerimin önüne gitmişti.

Ağzım tekrar onun ağzına gitti, sonra boynuna. O bir ses çıkardı — kısa, alçak, boğazının derinliklerinden — ve sağ eli enseme geldi ve beni kendisine daha sıkı çekti. Bacağı uyluklarımın etrafına dolandı. Tuğla, elimin arkasına soğuk geliyordu. Kemerimdeki eli yana kaymıştı.

İkimizin de geri dönemeyeceği bir karardan sadece on beş santim uzaktaydık.

Eli göğsüme geldi. İttirdi.

Sanki çekilmişim gibi ondan uzaklaştım.

Ağzımdan nefes alıyordum. O da öyle. Gömleği yarıya kadar çıkmıştı ve saçları akşamın başında olmadığı bir yerdeydi. Elim hâlâ kaburgalarında duruyordu. Elimi çektim.

Bana baktı.

Gözleri karanlıktı, kararsızdı ve o anda benimle değildi. "Dur" dedi.

10. Sabrina

Elleri üzerimden çekildi. Soğukluk aynı anda geldi.

Vücudum hâlâ yanıyordu. Hava soğuktu. Ellerim hâlâ onu ittiğim göğsündeydi. Dur demiştim. Şimdi ikimiz de ara sokakta duruyorduk, ağızımızdan nefes alıyorduk ve birbirimize bakmamaya çalışıyorduk.

Ben ittiğimde o yarım adım geri çekilmişti. Orada kaldı. Elleri artık yanlarında duruyordu. Omzumun üzerindeki tuğlaya koyduğu eli aşağı inmişti.

Ellerimi göğsünden indirdim.

Gömleğimi düzelttim ve pantolonumun içine soktum. Ona

Sesimi sakınleştirdim. "Beau."

Başını kaldırdı. "Evet?"

"Bu böyle devam edemez... Biz bunu sürdüremeyiz." "Neyi sürdüremeyiz?"

Aramızdaki boşluğu, sokağı, onun ağzını, benim ağzımı işaret ettim.

"Bunu. Seni istiyorum. İstemiyormuş gibi davranmayacağım, ama . Bir çocuğum var. Şu anda bana baktığın şekilde seni hayatıma soktuğum anda — ya onu ya da kendimi ya da ikimizi birden kaybedeceğim. İkisi birden de mümkün."

Konuşmadı.

"Bundan kurtulabileceğim tek bir seçenek var." Ellerimi ceketimin yakalarına dayadım. "Aşık olmamak. Gelecekte bahsetmemek. Kızımı şu anda olduğu durumdan daha fazla bu işin içine karıştırmamak. Birlikte yatarız. Buna ilişki demiyoruz. Bana kız arkadaşın demiyorsun. Arkadaşlarınla, sadece ara sıra görüştüğün bir kadın olarak tanışırım. Ve bittiğinde — ki eninde sonunda

, Beau, er ya da geç — soru yok, kavga yok. Temiz bir şekilde ayrılırız."

Bekledim. "Yapabileceğim şey
bu." Bana uzun bir süre baktı.

Elleri yanlarına inmişti. Yüzü donmuştu. Ve sonra — sadece bir saniye, çünkü hemen gizledi — yüzü sanki acı çekiyormuş gibi buruştu.

O acının tam da oraya saplanacağını beklemiyordum.

İçten içe, onun evet diyeceğini, bunun gerçekten yürüyebileceğini, beni anlayacağını ve ikimizin de ne yaptığımızın farkında olacağımızı, birbirimizi incitmeden bir şekilde bunu hayatımıza sığdırmanın bir yolunu bulacağımızı umuyordum.

Ama bu iş yürümeyecekti. O, benim ona verebileceğimden fazlasını istiyordu. "Sabrina, sana bunu söz veremem."

"Hangi kısmı söz veremezsin?" diye sordum, çünkü bunu ondan duymak istedim.

"Aşık olmamak kısmını."

Derin bir nefes aldım. "O zaman bunu yapamayız." "Sabrina — "

"Beau, eve git. Bu gece daha fazla burada seninle duramam.

Lütfen."

Bana uzun bir süre baktı.

Başını salladı, ısrar etmedi ve tartışmadı.

Sadece arkasını döndü ve sokaktan çıkıp kaldırıma doğru yürüdü. Arabanın kapısı açılıp kapandı. Motor çalıştı. Dışarıdaki sokak boş olduğu için sesi küçük sokakta yüksek yankılandı.

Sokakta durup arka lambaların köşeyi dönmesini izledim ve içeri girdim.

Beau Cross'tan haber almayalı neredeyse iki hafta olmuştu.

Sokaktaki olaydan bu yana iki hafta. Onun "Sana bunu söz veremem" dediği ve benim de "O zaman bunu yapamayız" dediğim andan bu yana iki hafta. O dışarı çıkıp köşeyi döndüğünde, ellerim duvardan dolayı hâlâ soğuktı ve ağzım hâlâ onun dudaklarının ıslaklığıyla doluydu.

İki hafta boyunca *hiçbir şey olmadı*.

Başka herhangi bir durumda, "Sana aşık olmayacağıma söz veremem" cümlesi, bir kadının bir hafta boyunca gözlerini devirip, sabahın üçünde kimse bakmıyorken tekrar okuyup, hayatının geri kalanında saklayacağı bir cümle olurdu.

Ama ben erkekleri tanıyordum. Erkekler tutamayacakları sözler verirlerdi. Beau Cross, "Söz veremem" demişti; akıcı, samimi bir şekilde, o anda, ama önemli bir anda değil. Üstelik, telefonun titremesini beklemediğimi iddia ettiğim yedinci gecede kendimle şu konuşmayı yaptım.

Beau bana uygun değildi. Bunu ileride anlayacaktı. Onun için dışarıda daha zengin, daha güzel, doğru hayata uygun doğru kadın vardı ve o kadın ben değildim.

Kesinlikle *ben değildim*.

Pickles göğsümün üzerinde, yüzüme bakıyordu, ta ki ben yuvarlanıp kalkana kadar. Uyumaya devam etmekten vazgeçmişim. Ayrıca, yere basmadan önce bir kedi tarafından bağırılmayacağım bir sabah hayali de vazgeçmişim.

Yataktan kalktım. Pickles'ı besledim. Bonnie'yi okula hazırladım.

Zamanlayıcıyla dişlerini fırçaladı. Söylenmeden giyindi. Sonra masaya gelip ona verdiğim yarım bardak portakal suyunu içti ve Walter'ı kucağına alıp oturdu. Saçları zaten at kuyruğu yapılmıştı ve su şişesi doluydu.

Pankekine şurubu döktü. "Anne." "Evet, canım?"

"Beau'yu tekrar göreceğiz miyiz?"

Krep çoktan tabağına konmuştu. Şurup bir göl oluşturmuştu. Tezgâhtan hemen dönmedim.

"Emin değilim, canım. O çok meşgul."

Başımı yarıya kadar çevirdim. Elinde çatal vardı. Ama Walter'a bakıyordu. Çatalı tabağına bıraktı.

Bir an için, bana ne yaptığımı soracağını sandım.

Sormadı.

"Tamam." Çatalı tekrar eline aldı. "Tamam."

Onu okula kadar geçirdim.

Yürüyüş dört blok sürdü. Yol boyunca elimi tuttu. Her zamanki gibi köşede elini bırakıp arkadaşı Mira'ya el sallamadığı halde bile elimi bırakmadı. Karşıya geçerken, okul merdivenlerine çıkarken ve sınıfının kapısında da elimi tuttu.

"Hoşça kal anne."

"Hoşça kal, canım. Seni seviyorum. Uslu dur. Kimseyle saman adam yüzünden tartışma."

Onu okula bıraktıktan sonra eve döndüm.

Daire boştu. Pickles kanepede oturmuş kendini yalıyordu.

Mutfak masasına oturdum. Yapmış ama içmemiş olduğum bir fincan kahve vardı. Tıbbi gerçeklik üzerime çöktü. Beau Cross'un aklımın ön saflarında olmadığı her an çöküyordu — ki bu, istediğimden daha seyrek oluyordu. Kardiyologun *bahar penceresi tıbbi olarak savunulamaz*. Kardiyologun *acil durum planı*. Kardiyologun vakfa yazdığı mektup, yazmasını istemiştim ama henüz bir cevap almamıştım.

Telefonu aldım ve vakfı aradım.

Bir kez çaldıktan sonra kayıt koordinatörü telefonu açtı. On dört aydır benimle ilgilenen koordinatörün aynısıydı. Adını biliyordum. O da benimkini biliyordu. Birlikte evlilik ve boşanma sürecinden geçmiş iki kadın arasındaki bir ilişkimiz vardı.

"Sabrina."

"Merhaba,
Margaret." "Çok
üzgünüm..."

"Onu programa almadınız mı?"

"Sabrina, ben... tıbbi inceleme komitesi..." "Onu
programa almadınız mı?"

Uzun bir sessizlik.

"Hayır."

"Dr. Reyes'in mektubunu aldınız mı?"

"Aldık. Şu anda... işleme alınıyor."

Dirseklerimi masaya dayadım. Alnımı elime dayadım.

"Margaret, o mektubu yazdığından beri kızımı dört kez okula
götürdüm.

Dr. Reyes o mektubu yazdığından beri kızımı dört kez okula götürdüm. O dört sabahın her birinde, elimi bir öncekinden daha sıkı tuttu. Kardiyoloğu

, bahar penceresinin tıbbi olarak savunulamaz olduğunu yazılı olarak belirtmiş. Mektubu inceleyen bir vakfım var. Bu bilgiyle ne yapmamı istediğini söyle bana."

"Ben — Sabrina — çok üzgünüm — bugün sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Biliyorum." Diye iç geçirdim.

Kibar bir şekilde, "Bir şey olur olmaz seni ararım," dedi. Telefonu kapattım.

Half Past'taki vardiyam sahin geçti.

Bar yarı boştu. Hafta içi geceleri gelen müdavimler köşelerinde oturuyorlardı. Tavan lambaları loş ayarda yanıyordu çünkü biri müdüre bunun para tasarrufu sağladığını söylemişti.

Gerekenden daha hızlı çalışıyordum.

Müşteriler siparişlerini bitirmeden içkileri hazırlıyordum. Arka raftaki şişeleri üçüncü kez sırayla değiştiriyordum. Kendimi meşgul tutmam gerekiyordu. Ellerim durursa beynim çalışmaya başlıyordu ve beynim iki haftadır aynı döngüyü tekrarlıyordu.

Bütün gün telefonuma bakmamıştım. Telefonumu çantamın dibine, fişlerin, hiç kullanmadığım rujun ve yarısı boş sakız paketinin altına gömmüştüm. Onu orada bırakmaya alışmıştım ve kendime bunun disiplin olduğunu söylüyordum.

Bir adam bara geldi.

Yirmili yaşların sonlarında. Düzgün ayakkabılar. Omuzları dik. Karşımdaki tabureye oturdu. Sanki saatlerdir içinde bir şey biriktirmiş ve onu boşaltmak için buraya gelmiş gibi bir his uyandırdı.

"Viski, sek."

Doldurdum, masaya kaydurdım ve kasayı çaldım.

Bardağa baktı. Sonra bana baktı. "Affedersin. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Çalışıyorum."

"Evet, ama... barmenler. Onlar sanki..." "Ucuz önlük giymiş terapistler. Evet. Devam et."

Bardağı barda çevirdi. "Kardeşim baharda evleniyor."

"Mmm..."

"Onun nişanlısına aşığım."

Ona ikinci bir viski doldurdum çünkü buna ihtiyacı olacaktı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır."

"Ona söyledin mi?"

Başını salladı. "Hayır."

"Söylemeyi düşünüyor musun?"

Bardağını tekrar çevirdi. "Ben... bilmiyorum. Söylemeli miyim?" Dirseklerimi bara dayadım ve ona baktım.

Onun düzgün ayakkabılarına, düzgün çenesine ve sanki onu dünyaya bağlayan bir çapa gibi bardağı kavrayan ellerine baktım, ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ne istersen onu yap."

Kit aniden arkamda belirdi.

Barın arkasından sessizce yaklaşmıştı. Elini dirseğime koydu. "İyi misin?"

"Evet."

Bana baktı. Ama ısrar etmedi. Sonra müşteriye döndü. "Bunu ben halledeceğim," dedi sessizce. "Sen

."

"Kit."

"Ben hallederim."

Ben de bar tezgahına gittim.

Kit, müşterinin önündeki bara iki dirseğini dayadı ve bir adamın sandalyenin arkasından ceketini çıkarır gibi konuşmayı benden aldı ve sesi arkamdan geldi — *Kardeşin evleniyor mu dedin?* — ve ben kendimi dışa verdim ve ihtiyacım olmayan limonları kesmeye başladım.

Vardiya saat birde bitti. Kit benimle birlikte kasayı kapattı. Kasadaki parayı saydı. Parayı kasaya koydu. Arka odayı kilitledi.

"Sabrina, iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

Bir saniye gözlerime baktı ve başını salladı.

Önlüğümü çıkardım, dolaba koydum, askıdan ceketimi aldım ve arka kapıya gittim.

Kalçamla kapıyı itip açtım ve o, ara sokakta, tuğla duvara yaslanmış duruyordu.

Durdum.

Elleri ceketinin ceplerindeydi. Saçları iki hafta öncesine göre uzamıştı. Gözlerinin altındaki gölgeler, hastanenin ışığında geçirdiği günlerin izlerini taşıyordu.

Duvardan ayrıldı ve bana doğru yürüdü. Sonra bir adım önümde durdu.

Yerimden kıpırdamadım.

"Cross." "Sabrina."

Elleri ceplerinden çıktı. İkisi de. Ellerini kaldırdı. Yüzümü avuçladı. Başparmakları elmacık kemiklerimin en yüksek noktalarında duruyordu.

Beni öptü.

Öpücük kısıydı. Tadı tatlıydı. Acele yoktu ve tereddüt yoktu — dudakları benimkilere eşit bir şekilde bastırdı ve geri çekilmeden önce birkaç saniye boyunca tutkuyla orada kaldı. Belki dört saniye sürdü.

Elleri yüzümde kaldı. Alnı benim alnıma değdi.

"İyi."

"Neye tamam?"

"Yapacağım. Koşullarını kabul ediyorum." Yüzümü bırakmadı.

"Hiçbir şart yok."

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı.

11. Beau

Vakıf binası Madison'daydı. Hastane ise 68. Cadde ile York'un kesiştiği yerdeydi. Günlerdir kendime vakfın daha az kötü bir seçenek olduğunu söylüyordum ve sonunda buna yeterince inanarak kravat takmıştım.

Hiç kaçan biri olmamıştım.

O Cade'di. Babası öldüğünde iki yıldır onu görmemişti ve yasını tutarken ailesinden uzaklaşmış, onlara yakınlaşmamıştı. O zamanlar Cade'in ne yaptığını anlamamıştım. O bir öncelik sıralaması yapıyordu ve kimse ona bu konuda hak vermediğinde bile haklıydı.

Şimdi vakıfta, kravat takmış, takvimimde beni oraya mecbur kılan hiçbir şey olmadan duruyordum, çünkü babamın bulunduğu odaya girmeye kendimi ikna edemiyordum.

Ben de Cade gibi davranıyordum.

Ondan özür dilemek zorunda kalacaktım. Eninde sonunda. Babamdan nasıl özür dileyeceğimi henüz çözememişken, kendime bu zorlu görevi yüklemiştim. Onu kaybettiğim gerçeğini nasıl kabul edeceğimi.

Konferans odası on birinci kattaydı.

Sandalyeler ergonomikti. Toplantı masasında şişe sular ve bir sepet granola bar vardı. Yönetim kurulu üyeleri yemek yemeyi her zaman hatırlamazlardı ve doğru zamanda bir granola bar, iki müzakerenin ters gitmesini engellemişti.

Masanın başına oturdum.

Mark Olin öğleden sonraki gündemi yönetiyordu. Mark tıbbi direktördü, vicdanlıydı ve işini zamanından önce bitirirdi. Saçları düzgün kesilmişti ve göğsünde CROSS FOUNDATION yazan lacivert bir polo tişört giyiyordu. Vakıfta benden daha uzun süredir çalışıyordu —

babamın kardiyoloji bölümüne fon sağladığı yıl St. Vincent's'tan gelmişti.

Ciltli bir paketten vaka inceleme özetini okuyordu.

"Komitenin yeniden planlamalarla ilgili önerileri yazılı olarak geldi. Wong ve Phelps, orijinal programa göre sonbahar döneminde devam edecek. Aldarmaki, sonbahardan kış başlarına alındı — bu, ailenin isteği üzerine oldu. Vela, Bonnie. Pediatri. Senkoplu hipertrofik kardiyomiyopati. Septal miyektomi. Sonbaharın sonlarından ilkbahar dönemine alındı."

Bir an için gözlerimi kapattım.

Mark çoktan başka bir konuya geçmişti.

Bana söylememişti.

Onun kapısının önünde, tezgahında, bir ara sokakta, elim onun ensesinde dururken, kızının adı tam oradaydı. O bunu masaya koymamıştı.

Mark bir sonraki vakaya geçmişti.

Toplantı kırk dakika daha sürdü. Bir bağış toplama etkinliği, bir iletişim takvimi ve bir vakıf etkinliği hakkında kararlar aldım; bu etkinlikler artık ertelenecekti çünkü annemin bu mevsimde, bu yıl bir etkinlik düzenlemesi beklenemezdi.

Mark her şeyi not aldı. Yazarken bana bakmadı. Mark işinde iyiydi.

Toplantı bitti ve ben koltuğumda kaldım.

Oda boşaldı. Yönetim kurulu üyelerinden ikisi çıkarken bana teşekkür etti. İçlerinden biri babamı sordu, ben de ona şu anda herkese verdiğim cevabı verdim — babam rahat, annem de onun yanında — o da başını sallayıp çıktı.

Sonra yalnız kaldım.

Mark'ın Bonnie'nin vakasını okuduğu gündem maddesine baktım.

Gurur. Bu, en kolay cevaptı. Sabrina gururlu ve gerçekçi biriydi. Beni kullanmak istememişti. Bu da en asil cevaptı. Beni tanıyacağını bilmediği bir kızı için çıkar peşinde koşan bir kadın olmamak uğruna her şeyi göze alacaktı.

Belki de bana söylememişti çünkü bu konuyu idare edebileceğime g venmemişti.

İki elimi masanın üzerine koydum.

Ayağa kalktım ve konferans odasından ıktım. Mark beni asansöre kadar geçirdi. Gelecek çeyrekle ilgili bir şeyler söyledi, ben de dinlemeden başımı salladım. Asansör aşağı indi. Lobi sessizdi.

Arabam yönetici park yerinde duruyordu.

Telefon çaldığında anahtarlarım elimdeydi ve ekrana baktım.

Annem.

Cevap verdim. "Anne."

"Ah, Beau."

Bu iki kelime enseme saplandı ve orada kaldı.

Telefonda nefes alıp veriyordu. Konuşuyordu ama sözcükler sırayla gelmiyordu. Parçalar halinde. "Nefes almıyor. Nöbet geçirdi. Denediler. Cade. Theo. Baban. Oğlum, oğlum, oğlum."   nc  "*oğlum*" sözcüğü, ben küçükken kullandığı versiyonu, o ilk gece hırka giyip bir fincan çay getirerek hastaneye geldiğinde kullandığıyla aynıydı.

İki elimi de arabanın kaputuna dayadım.

Avuç ilerimin altındaki metal soğuktu.

Hamsterim öldüğünde başımın arkasına elini koyan babamdı. Kendi banyo aynasının önünde, gömleğinin kollarını sıvamış, buharın içinde tıraş losyonunun kokusu yayılırken bana kravat bağlamayı öğreten adamdı.

Sebring'de, Theo'nun omzuna elini koymuş, pistte bir şeyler haykıran, ama motorların gürültüsü yüzünden hiçbirimizin duyamadığı adam oydu. Gece yarısı, kendi inisiyatifiyle yeterince yemek yemediğime karar verdiği için, yağlı kağıt torbada bir sandvile yurt odamın kapısında duran adam oydu.

Gittiğini biliyordum.

Annem hâlâ telefonda konuşuyordu. "Beau, canım, gelebilir misin? Beau, lütfen gel."

Evet dedim, yolda olduğumu ve oraya geleceğimi söyledim.

Telefonu kapattım, alnımı arabanın tavanına dayadım ve yola çıktım. Arabanın kilidini açtığımı ya da anahtarı çevirdiğimi hatırlamıyordum. Garaj etrafımda belirdi, sonra arkamda kaldı ve ben ellerim direksiyonda hastaneye doğru giderken cadde arabanın altından kayıp gitti. Ama ben başka bir yerdeydim.

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

Son ziyaret. Annem koltukta oturuyordu. Theo, telefonuyla pencerenin yanındaki kanepedeydi. Suzanne orada değildi. Cade ilk bir saat orada kaldıktan sonra bir toplantıya gitmişti ve ben de ondan sonra yarım saat mi kaldım? Bir saat mi?

Ona son söylediğim şeyi hatırlamaya çalıştım.

Yarın görüşürüz baba. İlk olarak bu geldi aklıma. Bunu neredeyse her gün söylerdim.

Biraz uyu, ihtiyar. Bu da hemen ardından geldi. Bunu sık sık söylerdim.

Seni seviyorum, baba. Bu üçüncü sırada geldi. Bunu hayatımın hiçbir yılında, son bir ayda söylediğimden daha fazla söylemişim ve bu sözler artık çok kolay geliyordu. Çok hızlı geldiler ve hangisinin gerçekten ağzımdan çıktığını, hangisinin ise ben istediğim için kafamın bana sunduğunu ayırt edemedim.

Arabada direksiyon, ön cam, fren ve gaz pedalı vardı ve ben dördünü de aynı anda kullanıyordum.

Hastane daha önce mezarlık değildi. Artık mezarlıktı.

Koridordan ilerledim.

İyi yürüyordum. Odasının kapısında, iyi yürüyüşüm sona erdi. Dizlerim çöktü, ama bir elimle kapı çerçevesine tutundum ve içeri girdim.

O yataktaydı.

Annem yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, iki eliyle onun elini tutuyordu. Sessizce ağlıyordu, omuzları titriyordu, sırtı onun eline doğru eğilmişti ve elinin arkasını yavaş, düzenli bir ritimle öpüyordu.

Cade yatağın ayak ucundaydı, Suzanne ona sıkıca sarılmış, yüzünü onun boynuna gömmüştü. Bir koluyla onun omuzlarını kendine çekmiş, diğer koluyla yatak korkuluğuna tutunmuş, gözleri kapalıydı.

Theo, kapının yanındaki sandalyede başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış, sırtını eğmişti. Saçlarını okşayan elleri yavaş, çok yavaş hareket ediyordu.

Annemin sandalyesine ulaştım ve babama baktım.

Battaniyenin altında uzanmıştı. Göğsü kalkmıyordu. Ağzı hiç görmediğim bir şekilde açıktı ve annemin elinden sarkan parmak uçları yanlıış renkteydi.

O ana kadar, bir beden bir insanın yaşadığı yer olduğunu anlamamıştım.

Yıkıldım.

Dizlerim annemin sandalyesinin yanına çöktü, geri kalan vücudum da onlarla birlikte çöktü — göğsüm çöktü, ellerim yere düştü, nefesim kesildi.

Nefes almaya çalıştım. Hiçbir nefes alamıyordum.

Bir el omzuma kondu.

Cade yatağın ucundan geçip gelmiş, önümde yere diz çökmüştü. Elleri omuzlarımdaydı. Yüzü benimkinden bir ayak kadar uzaktaydı.

"Beau, bana bak."

Ona baktım.

Gözleri kızarmıştı. Saatlerdir ağlıyordu. Omuzlarımı sabit tutuyordu ve bu sabitlik ona zor geliyordu.

"Nefes al."

Denedim ve nefesimin dörtte birini alabildim. "Ver. Yavaşça."

Nefesim dışarı çıktı.

"Tekrar. Nefes al."

Yine dörtte biri. Sonra yarısı. Sonra daha uzun bir nefes. Üç nefes boyunca saydı. Beş nefes boyunca saydı. Nefeslerim uzadı. Kaburgalarımın altındaki titreme biraz azaldı.

Cade ellerini omuzlarımdan çekti.

Ayağa kalkmadı. Benimle birlikte yerde kaldı. Gözleri yüzümden ayrılmadı.

"Cade, yapamam... Burada kalamam. Cade — gitmem gerek." O hiç kıpırdamadı. "Beau. Lütfen."

Başımı salladım. O odada kalan türden bir adam olmak istemiştım. Ama ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Annem sandalyeden seslendi. "Beau, nereye gidiyorsun?"

Durup bir şey söylemeye çalıştım, ama hiçbir kelime çıkmadı. Ağzım açıldı, ama içinde hiçbir şey yoktu. Sonra dışarı çıktım.

Suzanne elini yatağın kenarına koydu. "Bırak gitsin, Vivvie. Geri dönecektir."

Ben çıkarken onun sözlerini duydum.

Arabaya binip yola çıktım, kalbim içimde parçalanırken ben.

Sokaklar boştu. Şehir sakinleşiyordu — uzun caddelerde sarı ışıklar, trafik yoktu, ön cam ıslaktı. İki elim de direksiyonda ve radyo kapalıyken sürdüm.

Ne daireme, ne annemin evine, ne Cade'in evine, ne de Theo'nun oteline gidebilirdim.

Madison'dan aşağı, şehrin karşısına, West Side'a yukarı ve tekrar aşağı doğru sürdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum, üç blok uzaklığa gelene kadar ne kadar süre sürdüğümü de. Sonra anladım.

Onun barına gidiyordum.

Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. İşten ne zaman çıkacağını biliyordum. Son iki hafta içinde iki kez vardiyasının ne zaman bittiğini sormuştum ve her iki seferinde de bana söylemişti. Bar o gece kapalı olacaktı. Arka kapıdan çıkacaktı çünkü o kapıyı kullanıyordu.

Caddenin karşısına park ettim ve arabada oturdum.

Ona ne diyeceğimi düşünmemiştim.

Yavaşça arabadan indim ve caddeyi geçtim. Half Past'ın kapısının karşısındaki tuğla duvara yaslandım ve ceketimin arkasından tuğlanın soğukluğunu hissettim.

Bekledim.

Bir süre sonra kapı açıldı.

Dışarı çıktı — ceketini giymiş, omuzları dik, elinde anahtarları, saçında hala toka vardı. Çıplak ampul bir saniye yüzünün yanını aydınlattı, sonra sokağa çıktı ve beni gördü.

Durdu.

Duvardan ayrılıp sokağı geçerek ona doğru yürüdüm. Onun bir adım önünde durdum.

İki elimi kaldırıp yüzünü avuçladım. Başparmaklarım elmacık kemiklerinin en yüksek noktalarına gitti. Yüzü bar kapısından dolayı soğuktu. Başparmaklarımdaki altındaki cilt sıcaktı.

Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Onu öptüm.

Ağzım ağzına bastırdı ve ne kadar süre olduğunu saymadım, o geri çekilmedi, ben de geri çekilmedim. Birkaç saniye sonra onu öpmeyi bıraktım, alnımı alnına dayadım ve öyle kaldım.

Gözlerimi kapattım.

"İyi."

Küçük bir ses çıkardı — yarı nefes, yarı soru. "Neye tamam?"

"Yapacağım. Koşullarını kabul ediyorum." Yüzünü bırakmadım.

"Koşulsuz."

Cevap vermedi. Gözleri büyüdü.

Bir an için onu anlayamadım, sonra elleri hızla yukarı çıktı ve ellerimin yüzünde olduğu yerden bileklerimi kavradı.

O da beni öptü.

Ağzı benim ağzımın altında açıldı. Parmakları bileklerime bastırdı. Ellerimden birini yüzünden alıp ensesine götürdüm ve onu kendime doğru çektim. O da bana izin verdi. Dili alt dudağımdaydı, elim saçlarındaydı, tuğla duvar bir metre uzaktaydı ve nefesim derinleşti.

Nefes almak için ayrıldım. "Senin evin mi, benimki mi?"

Kısa bir nefes verdi — yarı gülüş gibi. "İkisi de değil." Alnımı onunkinden kaldırdım.

Kafasını salladı. "Bonnie. Eve, ona gitmem gerek. Yapamam —" Derin bir nefes aldı. "— bu gece." Başımı salladım.

"Yarın?" Sesi sonunda yükseldi, bana karşı kullandığı sestten daha yumuşaktı.

"Evet."

Dudaklarını öptüm, daha yavaş. Alnını öptüm. Boynunu öptüm. Onu kendime doğru çektim, çenemi başının üstüne koydum ve

onu orada tuttum.

Ağzımı saçlarına indirdim.

"Görüşürüz."

12. Sabrina

Beau'nun dairesinin kapısında durmuş, kendimi içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordum. Parmaklarımı ovuşturuyordum. Karnımda öfkeli kelekler uçuyordu, boğazımdan yukarı çıkıp koridora yayılmak üzereydiler.

Aman Tanrım. Ben Sabrina Vela'ydım. Bir erkeğin dairesine erken gelip kapısının önünde durup, kapıyı çalmak için kendimi cesaretlendirmeye çalışmazdım.

Bu *neden bu kadar zordu?* Sadece seksti. Evet, adamdan hoşlanıyordum. Nazik, samimi, kibar ve özenliydi. Tek bir kusuru vardı. Birbirimiz için yaratılmamıştık, ama bedenlerimizle iyi anlaşacağımızı biliyordum. Biliyordum. Anlayabiliyordum.

Bu yüzden bu elbiseyi seçmiştim. Diz boyu, koyu kırmızı, yumuşak bir jarseydi ve göğüslerden kalçalara kadar vücudu sarıyordu. Omuzlarımı dik tuttuğumda yakası mütevazı, öne eğildiğimde ise utanç vericiydi. Dolabımın en altından çıkardığım ve kağıt havluyla tozunu aldığım topuklu ayakkabıları seçtim.

Ve nasılsa düşeceğini bildiğim için saçımı toplamaya zahmet etmedim. Omuzlarımın üzerinden sarkması tuhaf bir histi, ama idare ederdi.

Toparla kendini, Sabrina.

Buna ihtiyacım vardı. Acımı unutmak için buna ihtiyacım vardı. Kapıyı çaldım.

Parmaklarım kapıya değmeden kapı açıldı.

O zaten oradaydı. Eli dirseğimi yakaladı. Beni kapıdan içeri çekti. Arkam kapıya yaslanırken kapı arkamdan kapandı, çünkü diğer eli saçlarıma uzandı ve ağzı benimkine indi. İkimiz de merhaba diyemeden beni öpüyordu.

Eli enseme gitti. Diğer eli belimdeydi. Ağız ağzıma bastırıldı ve öyle kaldı. Sormuyordu. Ellerim şimdi göğsüne değiyordu. Yanlarımdaydılar, şimdi ise göğsüne değiyorlardı.

Geri çekildi.

Alnı benim alnıma değiyordu. Eli boynumun arkasında kaldı. "Kapıyı çalacak mıydın?"

"Tam da kapıyı çalacaktım."

Başparmağı çenemin çizgisini okşadı. Ağzıma doğru gülümsedi ve beni bıraktı. Bir adım geri attı ve elleri dirseklerime indi. "Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı salladım. "Hayır."

Gözleri omzumun üzerinden mutfığa doğru kayd. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor." Ben cevap veremeden ağzının köşesi kıvrıldı. "Sabrina."

"Ne?"

Gözleri ellerime kayd. "Parmaklarını ovuşturuyorsun."

Aşağı baktım. Öyleydim. Ellerimin ne zaman göğsünden ayrılıp tekrar sıkmaya başladığını bilmiyordum. Durdurmayı başardım.

Elini uzattı ve sağ elimi tuttu.

Çenemi kaldırdım. "Aslında, biraz şarap alayım."

Gülümsedi. "İşte bu."

Döndü ve elimi tutarak beni daireye götürdü.

Kanepenin bir ucunda bir yığın halinde atılmış bir battaniye vardı. Kitaplar rafta, yan sandalyede ve kanepenin yanındaki yerde yığılmıştı. Mutfak taburesinin arkasına bir yün kazak asılıydı. Kapının yanında, burun kısmı kirlenmiş bir çift koşu ayakkabısı duruyordu.

Hoşuma gitti. Tam Beau'ya göre bir yerdi.

Mutfak adasının etrafından dolaştı. İki bardak aldı. Rafta duran bir şişeyi çıkardı, tezgahın üzerine koydu, tirbuşonu aldı ve şişenin üzerinden bana baktı. "Eşsiz Sabrina Vela'ya içki ikram edeceğime inanamıyorum."

Ön kolumu tezgaha dayadım ve güldüm. "Öyle görünüyor."

Başını salladı, gözleri mantarda. "Sabrina, şu anda gösterdiğin itidal." Adanın üzerinden ona gözlerimi kısarak baktım. "Fazla zorlama, Cross."

Gülerek mantarı çıkardı, iki kadeh kırmızı şarap doldurdu, birini mutfak adasından bana uzattı, diğerini ise kendisi aldı.

Ben de kendiminkini aldım. Bir yudum aldım. En azından Beau iyi şarap seçmeyi biliyordu.

Işıklar loştu. Mutfak sıcaktı. O, adanın diğer tarafındaydı, kadehini tutuyordu, gömleğinin yakasındaki ilk iki düğmesi açıktı. Gözleri yüzümdeydi. Kapıda beni bıraktığından beri, elbiseye bakmak için aşağıya doğru kaymamışlardı.

Sorun da buydu.

Eğer bana arzu dolu gözlerle baksaydı, sorun olmazdı. Öyle bir bakışla nasıl başa çıkacağımı ve onu geldiği yere geri nasıl tıkayacağımı bilirdim.

Bana bakıyordu — gözleri yüzümdeydi, aşağıya kaymıyordu — ama şimdi bakışlarında başka bir şey vardı.

Tanrı yardımcım olsun.

Bardağı kaldırdım, yavaşça bir yudum aldım ve yüzümün önüne tuttum. O da kendi bardağını tezgahın üzerine koydu.

"Fikrini değiştirdiysen, sorun değil."

Ona baktım. Kıpırdamadı. Başımı salladım. "Fikrimi değiştirmedim."

Gözlerimi ondan ayırmadı. "Sabrina."

"Hazırlanıyorum. Bana otuz saniye ver." Başını salladı. "İhtiyacın olan kadar süre al."

Bardağın kenarından ona baktım. Hâlâ bana arzu dolu gözlerle bakmıyordu.

Senin neyin var?

Buraya bunu yapmak için geldin. Elbiseyi seçtin, bacaklarını tıraş ettin. Anlaşmayı kabul ettin. Kafandan at şunu, Sabrina.

Bardağı masaya koydum. Adanın etrafında dolaştım.

O da bardağını masaya koydu ve bana döndü. Ama bana doğru gelmedi. Aramızdaki dört adımı ben attım. Ona bir adım uzaklıkta durdum

, parmak uçlarımda durdum, ellerimi gömleğinin önüne koydum ve onu öptüm.

Bir an hareketsiz kaldı. Sonra bir elini çeneme koydu, diğer elini belimin altına attı ve yavaşça bana karşılık verdi. Bütün gece benimleydi.

Geri çekildi.

"Sabrina. Yapmak zorunda değiliz... eğer sen istemiyorsan... bunu yapmak zorunda değiliz, eğer..."

"Şşş... hiçbir şey söyleme, Bay Cross."

Onu öptüm.

Çenemdeki eli saçlarıma kaydı. Belimin altındaki eli, beni kollarının arasına alarak beni yerden yarım inç kaldırdı ve ben de ona izin vermek için bir kolumu omuzlarına doladım. Bizi geriye doğru yürüttü — adanın köşesi kalçama sürtündü ve o bizi döndürdü, ağzı benimkinden ayrılmadan, ve koridorda bulduk kendimizi.

Gömleğinde parmaklarımin uğraştığı bir düğme vardı. Düğme işbirliği yapmıyordu. Ağzıma doğru güldü.

"Bana bırak."

Elini ittim. "Hayır." "Sabrina, ben yapabilirim..."

"Ben hallederim."

Tek eliyle gömleğinin sonraki iki düğmesini açtı; ilk düğmeyle meşgul olmasaydım bunu daha çok takdir ederdim, sonra ben hâlâ ilk düğmeyle uğraşırken geri kalanını da açtı. Sonra bana yardım etmeyi bıraktı, iki elini de tekrar üzerime koydu ve manşet düğmesi üzerinde benim küçük zaferimi kazanmama izin verdi.

Gömleği çıktı.

Yarı çıplak, kaslı vücudunu takdir etmek için bir an durdum. Sanki Tanrı vücudunun her bir parçasını özenle şekillendirmiş gibi, ruhani bir görünümü vardı. Ellerimi göğsüne yaydım. Saçları yumuşaktı, göğsü dolgun ve kaslıydı. Karın kasları gün gibi belliydi. Belli ki spor yapıyordu. Belli ki çok çekiciydi. Ağzım ve diğer yerlerim sulandı.

Bir kapıdan geçtik. Sırtım duvara çarptı, eli saçlarımda, elbisem uyluklarımin yarısına kadar sıyrılmıştı çünkü eli

oraya sapmıştı.

Kırmızı elbise tamamen yukarı çekildi ve başımdan çıktı. Elbise yere düşmeden önce ağzı tekrar benimkine geldi.

Beni döndürdü ve yüzümü duvara dayadı, boyanın serinliğı nefesimi kesecek kadar şaşırtıcıydı. Elleri kalçalarımdaydı, ağzı ensemdaydı ve cildi sırtıma değince sıcak geliyordu. Kafamda ondan başka hiçbir şeye yer yoktu.

Ağzı ensemdede hareketsiz kaldı. "Sabrina."

"Mm-hmm?"

Elleri kalçalarımda durdu. "Emin misin?"

Boyaya yaslanarak nefesimi yarı yarıya bıraktım. "Cross, bana bir kez daha sorarsan eve giderim."

Boynuma yaslanarak güldü.

İçime girdiğinde inledim. Diğer eli duvarda benim elimi buldu. Parmakları benim parmaklarımla arasına girdi.

Konuşacak durumda değildim. Alnım duvara yaslanmıştı. Onun alnı da benim başımın arkasına yaslanmıştı. Göğsü sırtıma değiyordu. Duvar avucumun altında serindi, elinin üstündeki elim ise sıcaktı ve kafamda arkamdaki ritmi ve boyaya değen nefesimin sesinden başka hiçbir şey yoktu.

Beni sıkıca kavradı — kolunu belime doladı, sıkı, sonra daha da sıkı — ve dünya çapı on beş santimlik bir daireye daraldı, daire üç dört saniye sürdü, sonra dağıldı.

Bitirdik.

Ağırlığı sırtıma bastırdı. Yarım dakika boyunca kıpırdamadı. Ben de kıpırdamadım. Nefeslerimiz hızlanmıştı ve kolu hâlâ belimi sarmıştı.

İki parmağıyla çenemi çevirdi. Ağzımın köşesine öpücük kondurdu. Sırtım tekrar duvara, göğsüm ona değene kadar beni yavaşça çevirdi.

Eli hareket etmeye başladı.

Başparmağı göğsümün yanından geçti ve bir an orada kaldı. Avucuyla karnımın çizgisini takip etti. Sonra daha aşağıya indi. Ağzı boynumun yanındaydı. O anda,

başka bir şey hakkında nasıl düşünmeyi başardığımı hatırlayamıyordum.

Elimi duvara dayadım ve ona izin verdim.

Kendime geldiğimde — her nasılsa iki ayağım da hala yerdeydi, sırtım duvara yaslıydı, ellerim göğsüne yapışmıştı — başımı omzuna yasladım ve yarım dakika boyunca köprücük kemiğine nefesimi üfledim.

Beni tuttu.

Eli başımın arkasındaydı. Diğeri ise belimin altındaydı. Yatak odasının dışındaki duvara yaslanmış, saymak istemediğim bir şekilde yarı çıplak duruyorduk, o beni tutuyordu ve ben az önce — az önce kendime yapmayacağıma söz verdiğim bir şeyi yapmıştım, ki bu seks değildi, seks anlaşmanın bir parçasıydı. Bu, bütçeme dahil etmediğim bir şeydi —

Cümleyi yarıda kestim.

Bunu bitirmeyecektim.

Başımı omzundan kaldırdım. "Cross." "Mmm..."

"Neden fikrini değiştirdin?"

Hareketsiz kaldı.

Elimin altındaki nefes bir saniye durdu ve başımın arkasındaki eli kıpırdamadı. Cevap vermek için bir saniye fazla bekledi ve o saniye bittiğinde, cevabın benim beklediğim cevap olmayacağını anladım.

Ağzı köprücük kemiğime değdi. "Babam dün öldü."

Hareketsiz kaldım ve duvardan uzaklaştım.

Döndüm. Ellerim yine göğsünü buldu, kollarım boynuna dolandı ve başı boynumun yanına indi. Onu tuttum — gerçekten tuttum, iki kolumla — ve kolları sırtıma dolandı ve beni tuttu, ve öylece durduk.

"Üzgünüm."

Hemen cevap vermedi. "Çok

üzgünüm, Beau."

Ağzı köprücük kemiğime değiyordu. "Evet. Teşekkür ederim."

Geri çekildi. Beni bırakmadı ama başını kaldırdı. Bana gülümsedi.

"Sorun yok." Derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim."

İyi değildi. Gözlerinin kenarlarında, daha önce hiç kimsede görmediğim bir yorgunluk vardı. Onu rahat bıraktım.

Eli saçlarıma uzandı. Başımın arkasını tuttu. Elini yavaşça saçlarımdan omzuma, omzumdan sırtımın üst kısmındaki kıvrıma doğru kaydırdı.

Konuşmadı.

Buna gerek yoktu. Konuşan eldi.

Elimden kalçama doğru kaydı ve orada kaldı, parmakları kemiğin etrafına dolandı ve niyet o kıvrımda yatıyordu. O... Onu okuyabileceğimi sanmıştım. Onu anladığımı sanmıştım. Bu gece bana, beni kullandığında nasıl görüldüğünü henüz öğrenmediğimi öğretti.

Ona izin verdim.

Onun bunu yapmasının nedeni ile aynı nedenden dolayı izin verdim. Buna razı olmuşum. Bunu kabul etmek için, iki yıldır giymediğim bir elbiseyle onun koridorunda durmuşum. Anlaşma, açıkça söylemek gerekirse, bunu yapıp başka bir şey demememiz ve ikimizden biri dünyaya ayak uyduramadığı bir gecede, diğerinin bir saatliğine dünyanın yerini alabileceği beden olmasıydı.

O gece, onun için

öyle bir geceydi.

Benim için de. O kısmı yüksek sesle söylemeyecektim.

Alnımı onun köprücük kemiğine dayadım.

Sesimi alçaltıp — o gecelerden hiçbirinde ona söylediğim hiçbir şeyden daha sessiz bir sesle — göğsüne doğru söyledim.

"Bana aşık olmayacağına söz ver." Hemen

cevap vermedi.

Bekledim.

Eli kalçamda kaldı. Diğer eli yavaşça ve nazikçe başımın arkasına geldi ve beni orada tuttu.

"Aklımın ucundan bile

geçmez." Gözlerimi

kapattım.

Bunun *bir yalan* olduğunu biliyordum.

Gözlerimi biraz daha sıkı kapattım.

Bu, o söylemeye devam ettiği sürece inanmaya hazır olduğum bir yalandı.

13. Beau

Babam artık bir anıydı.

On iki gün. Hâlâ sayıyordum. On iki gün boyunca, masanın başındaki adamın — sabah gazetesinin üç farklı bölümünü elinde tutarak hırkasıyla merdivenlerden inecek olan adamın — aslında merdivenlerden inmeyeceğini kendime hiç inandıramadım.

Aklım biliyordu. Vücudum ise buna ayak uyduramıyordu. Kendime yalan söylemeye başladım.

Sabahları kendime, bugünün idare edilebilir bir gün olacağını söyledim. Kahveyi dökerken, kendime bunun önümüzdeki üç dakika için gündemdeki tek şey olduğunu ve önümüzdeki üç dakikayı idare etmem gerektiğini söyledim. Duşta kendime iyi olduğumu söyledim.

Sabrina yardım etti.

O, özellikle ve sadece benimle aynı odadayken yardım etti. Önceki gece, sabaha kadar oradaydı ve onun dairesine gitmesi ile benim avukat için kravat takmam arasındaki süre, o günün tekrar yaşamak istemediğim bir parçasıydı. O ayrıldığı anda, ben yine eski halime döndüm — babasının artık olmadığı bir evde yaşayan bir oğul.

Cenaze töreninde Henry Cross'u — eş, ebeveyn, profesyonel, geride kalanlar — olarak sıraladılar ve sonuncusu beni en çok etkiledi. Çünkü onu takip eden dört isim, bir satırda yazılmış dört isim, onun şu anda gerçekte ne olduğunu ifade etmeye yetmiyordu.

O bundan daha fazlasıydı.

Onu bundan daha fazlası olarak hatırlamak benim görevim olacaktı.

Her zaman oturduğum sandalyede oturuyordum — babam sandalyesinde otururken onun sağındaki sandalyede. Annem onun sandalyesinde oturuyordu.

Avukat masanın ucundaydı.

Cade karşımda oturuyordu, Suzanne ise mutfaktaydı. Avukat boğazını temizledi.

Babamın vasiyetini okudu. Elinde kullanmadığı bir kalem vardı. Önünde açık bir dosya vardı, ama ona pek bakmıyordu.

"Eşim Vivienne'e... şu adresteki ev..." Adresi okudu. "Ve içindeki eşyalar ile şu adresteki mülk..." İkinci adresi okudu. "Ve şu adresteki mülk..." Üçüncü adresi okudu. "Ve kalan tüm miras... tamamen sana bırakılmıştır."

Annemin eli masanın üzerinde kıpırdamadı. Eli, kahve fincanının yanında düz bir şekilde duruyordu. Fincanın kenarında bir çentik vardı. O ana kadar hiç fark etmemiştim.

Avukat bir sayfa çevirdi.

"Üvey oğlum Cade Nightingale'e..."

Annemin eli kıpırdadı. Cade'in bileğine dokundu.

"...Vivienne ile evlendiğimde kurduğum tröstün tamamı. Tröst, aradan geçen yıllarda iki kez değiştirildi, en son değişiklik iki yıl önce yapıldı. Değerleme tarihindeki mevcut değer..." Rakamı okudu.

Rakam önemliydi.

Cade, annesinin elinin altındaki kendi eline bakıyordu. "Bunu yapmak zorunda değildi."

Sesi sakindi. Cade'in sesi her zaman sakindi. Annem,

"Yapmak zorundaydı, Cade," dedi.

Avukat bir sayfa daha çevirdi. Bana baktı.

"Bay Cross, babanızın vasiyetnamesinde sizi Cross Real Estate Holdings'in başkanı olarak atamış, size tam bir güvene dayalı sorumluluk ve yönetim kurulunda kontrol oyu vermiştir."

Sözcüklerin anlamından önce sıralaması beni etkiledi. "Affedersiniz," dedim. "Bunu tekrar okur musunuz?"

Tekrar okudu.

Bunu

sindirmeye

çalıştım.

Başkanlık. Yediemin sorumluluğu. Yönetim kurulunda kontrol oyu. Babam yirmi altı yılını Cross Real Estate Holdings'i kurmak için harcamıştı ve bir noktada, muhtemelen uzun bir süre ihtiyaç duymayacağını umduğu

belgenin son revizyonunda, muhtemelen uzun süre ihtiyaç duymayacağını umduğu bu görevi bana devretmeye karar vermişti.

Bana.

On yıl boyunca vakfı oldukça iyi yönettim. Cross Real Estate Holdings, en kötü gününde bile bir binanın yıkılmasıyla yetinen bir şirketti.

Cross Real Estate Holdings'i ben istemedim. O yine de bana verdi.

Odayı terk ederken bana bir şirket verdi.

Avukat yine boğazını temizledi. "Bay Cross ayrıca bunları da teslim etmemi istedi."

Üç zarf çıkardı. Krem rengi kağıt. Kalın kağıt. Önlerinde babamın el yazısıyla yazılmış üç isim.

Vivienne.

Cade.

Beau.

El yazısı, beş yaşımdan beri bana verdiği her doğum günü kartını imzaladığı o karalama gibiydi. Noel hediyesinin etiketinin arkasında yazan el yazısıydı: *Oğluma, babanızdan. 25 Aralık'a kadar açma (annen aksini söylemedikçe).*" Onun olmadan ilk kez yurtdışına uçtuğumda valizimin içine yapıştırdığı Post-it notundaki el yazısıydı: *"Anneni senin saatine göre değil, onun saatine göre ara."*

Avukat anneme mektubunu uzattı ve annem onu iki eliyle göğsüne bastırdı.

Avukat, Cade'e de mektubunu uzattı ve Cade, mektubu açmadan ceketinin iç cebine koydu. Mektuba bakmadı.

Avukat bana da *benimkini*

uzattı. Ben de onu tuttum.

Zarf, avukatın elinden geldiği için sıcaktı.

Adıma baktım, zarfı ceketimin iç cebine koydum. Ağlamadan okuyabilmek için biraz cesarete ihtiyacım vardı.

Avukat, sorusu olup olmadığını sordu. Yoktu. Bize teşekkür etti, ayağa kalktı ve dosyasını, kalemını ve evrak çantasını topladı. Sonra çıktı. Üçümüz masada kaldık.

"Benimkini yalnız kaldığımda okuyacağım," dedi annem.

"Ben de," dedi Cade.

"Evet. Ben de öyle," dedim başımı sallayarak.

Annem masanın üzerinden uzandı. Benim ve Cade'in elini tuttu. İkisini de tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

İki haftanın büyük bir kısmında kendime bir annem, bir kardeşim, Theo ve Suzanne'im olduğunu söyledim. Yanımda olan insanlar vardı ve onların varlığı, yalnız olmamak için ulaşabileceğim en yakın şeydi.

Suzanne mutfaktan üç fincan taze kahveyle geldi. Birini annemin, birisini Cade'in ve birisini de benim önüme koydu. Cade'in omzunu sıktı ve mutfığa geri döndü.

Cade kahvesini aldı ve masanın karşısından bana baktı. "Veranda."

Onun peşinden

dışarı çıktım.

Veranda soğuktu.

Cade korkuluğa yaslandı. Elleri fincanı sarmıştı. "Nasılsın?"

Kendimi tuttum. "İyiyim değilim. Hiç iyi olabilecek miyim, bilmiyorum." Başını salladı. "İyi."

Ona baktım. "İyi mi?"

"Doğru cevap bu, Beau. Cenazeden beri senden gerçekten doğru bir şey duymanı bekliyordum."

Kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini bahçeye dikti.

Kahvelerimizi elimizde durduk.

O ana kadar ona söylemeyi planlamamıştım, ama söyledim. "Sanırım aşık olmuş olabilirim."

Tamamen bana döndü ve bana baktı. "Ne?" "Duydun."

Şaşırmış görünüyordu. "Kime?" "Barmeni hatırlıyorsun."

Bir an bana baktı. "Müzayededeki barmen mi?" "Evet."

"Hastanede küçük bir kızı olan mı?" "Evet."

Soğuk havada, verandada yüksek sesle güldü; bu kahkaha mizahdan çok rahatlamaydı ve kendisinden çok benim içindi.

Başını salladı. "Beau, nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Bilmiyorum, Cade."

Bir yudum aldı ve bana baktı. "O biliyor mu?"

"Hayır."

"O da aynı şekilde mi hissediyor?"

"Sanırım. Onun için daha zor. Kaybedecek daha çok şeyi var. Bir çocuğu var, bekar bir anne olmanın getirdiği tüm yükler var ve benimle işleri yanlış yapması... benimle işleri yanlış yapması ona bana mal olmayacak bir şeye mal oluyor. O yüzden dikkatli davranıyor."

O başını salladı.

"Ama bu durumla..." Evi, soğuğu, dünyayı işaret ettim. "Babamla. Sanırım ona söyleyeceğim."

Bana uzun bir saniye baktı. "Öyle yap." Tekrar korkuluğa döndü ve kahvesini içti.

Ceketimin iç cebinde zarfla eve sürdüm, garaja girdim, arabada oturdum ve dışarı çıkmadım.

Zarf kaburgalarımaya değiyordu.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

BEAU

Seninle görüşmem lazım.

Hemen üç nokta belirdi.

SABRINA

Ne zaman?

BEAU

Şimdi mi?

Bir duraklama. Daha uzun bir duraklama. Noktalar belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi.

SABRINA

Bonnie'yi piyano dersine bırakmam lazım. Ondan sonra, bu gecelik işim biter. Bonnie'nin de daha sonra bir yatıya kalma planı var.

BEAU

Ders saat kaçta başlıyor?

SABRINA

Beş.

BEAU

İkinizi de almaya geleceğim. Sizi görmem için en hızlı yol bu.

Bir
duraksa
ma.

SABRINA

Tamam. Ders 81. Cadde'deki Marlowe Music'te.

Yukarı çıktım, duş aldım ve üstümü değiştirdim.

Okunmamış zarfı yatağımın yanındaki komodinin üzerine koydum. İşimi bitirince, onun binasına gittim.

Sabrina, Bonnie ile birlikte dışarı çıktı.

Bonnie, okul elbisesinin üzerine küçük bir hırka giymişti, bir kolunun altında müzik klasörü, diğer elinde su şişesi vardı. At kuyruğu, tüm olasılıklara rağmen, tamamen düzeltilmişti.

Gözleri ön camdan beni gördü. Durdu.

Annesine baktı. Sabrina ona baktı ve başını salladı.

Arabadan indim ve arka kapıyı onun için açtım.

Bonnie müzik klasörünü koltuğa koydu ve arabaya bindi. Kemerini kendisi bağladı — sekiz yaşında ve kemeri bağlamakta benim on beş yaşındayken beceremediğim kadar yetenekliydi; Sabrina o çocuğu yetiştirmişti ve çocuk bunun kanıtıydı.

Kapıyı kapattım ve sürücü tarafına geçtim. Sabrina çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu.

Arabayı çalıştırdım. Bana bakmadı. Elleri kucağında, ön camdan dışarı bakıyordu. Üzerinde benim sevdiğim kot pantolonlardan birini giymişti; hepsini severdim ama özellikle bunu.

Merhaba demedim.

O da merhaba demedi.

Anlaşmamız böyleydi.

Bonnie, arka koltuktan, su şişesi ve müzik klasörüyle kırk beş saniye sessizce bekleyen birinin ses tonuyla ikimiz adına selam verdi.

"Merhaba, Beau."

"Merhaba, Bonnie."

"Annem bizi alacağını söyledi."

"Alacağım."

"Marlowe'a da girecek misin?"

"Hayır, bebeğim. Sizi bırakacağım, sonra annenle ben gideceğiz."

"Nereye gidiyorsunuz?"

Sabrina'ya baktım, o da bana baktı.

Yarım saniyelik bir bakıştı. Sadece yarım saniye.

Bonnie'ye döndü. "Markete gidiyoruz, bebeğim." Bonnie suratını astı. "Sıkıcı."

"Evet."

"Beau neden seninle markete gitmek zorunda?"

Aynadan kalbimi tutarak baktım. "Bonnie. Annen yine benim hakkımda yalan mı söylüyor?"

"Muhtemelen," dedi Bonnie.

O çoktan başka bir şeye geçmişti. Bir sonraki konu, öğrenmekte olduğu parçaydı.

"Beau?"

"Evet," diye cevapladım.

"Bir parça öğreniyorum. Debussy'nin bir parçası," dedi, sesi artık biraz daha neşeli çıkıyordu.

"Bu harika."

"Reverie. Hiç duydun mu?"

"Duydum." Cevabım onu gülümsetti.

"Güzel bir parça ama zor. Şu kısımlar var... Ellerinizle aynı anda iki şey yapmanız gereken kısımlar var ve bu iki şey farklı, elleriniz de bunların farklı olduğunu bilmeli ve..." Arka aynadan görebildiğim bir hareket yaptı

— "aynı şeyi yapmamaları gerektiğini."

"Bu senin için sıradan bir gün gibi geliyor."

O güldü.

"Beau, Pickles Bayan Park'ın paltosuna işedi." "Olamaz."

"Evet. Yağmur yağdığı için ceketini kapının yanındaki askıya asmıştı. O, Bayan Park'ın göremeyeceği bir yerden ceketinin paçasına tırmandı ve astarın içine işedi."

"Bayan Park kızdı mı?"

"Evet. Onun ağzından duyduğum en kötü kelimeyi söyledi."

"Ne kelimeydi?"

"Söyleyemem. Annem arabada."

"İstersen daha sonra kağıda yazıp bana verebilirsin."

"Mmm... Belki yazarım."

Sabrina başını çevirmeden, "Beau, onu cesaretlendirmeyi bırak," dedi.

Kırmızı ışıkta ona baktım, o da bana bakıyordu.

Aramızdaki bakış, bir odaya baş başa girdiklerinde kıyafetlerini çıkarmadan duramayan iki insana aitti; şimdi ise arka koltukta sekiz yaşında bir çocuk varken arabada oturuyorlardı ve çok geçmeden o arabada olmayacaklarının farkındaydılar.

Bonnie, Bay Marlowe'un köpeği Schubert'ten bahsediyordu.

Birbirimize bakmaya devam ettik.

Işık yeşile döndü. Başımı çevirdim. Bir sonraki kırmızı ışıktayken, yine birbirimize baktık.

Üçüncü ışıktayken, elim vites kolundan kaydım ve onun bacağına kondu — kot pantolonunun üstüne, avucumun topuğu orada duruyordu, başparmağım hareket etmiyordu, yüzüm ona dönmemişti.

O kıpırdamadı.

Stüdyo, zemin katında bir pizzacı bulunan ve ön camında 1974'te birilerinin çok sevdiği bir yazı tipiyle "*Marlowe Music*" yazan el boyaması bir tabela asılı olan bir brownstone binasının ikinci katındaydı.

Kaldırıma park ettim.

"Bonnie. Hemen dönerim."

"Hoşça kal anne."

"Hoşça kal, canım. Seni seviyorum. Uslu dur. Bay Marlowe'u dinle. Onunla Brahms hakkında yine tartışma."

"Haklıydım."

"Yine de uslu dur."

Arabadan indim, onun tarafına geçtim ve kapısını açtım. Dosyasını göğsüne sıkıca bastırarak arabadan indi. Arkasında kapıyı kapattım ve onu binanın önüne kadar geçirdim. Ağır kapıyı açık tuttum.

"Hoşça kal, Beau."

"Hoşça kal, Bonnie."

Merdivenlerden yukarı kayboldu.

Arabaya geri döndüm, kapıyı kapattım, koltuğumda döndüm ve Sabrina'ya baktım.

O da bana baktı.

Hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Arabayı kaldırımdan uzaklaştırdım.

Uzaklara gidemedim.

Mahalle konut bölgesiydi, her iki tarafta da kahverengi taş binalar vardı. Park etmiş iki araba arasında, ihtiyacım olandan yarım metre daha uzun bir boşluk vardı. Orayı kullandım. Motoru kapattım.

Motor tamamen durmadan önce elini kapıya koymuştu.

"Arka koltuk."

"Evet."

Konsolun üzerinden atladım. Yolcu tarafından gelirken gülüyordu ve o ses, günlerdir başıma gelen en güzel şeydi.

Arka koltuğa geçtim.

Range Rover'ın arka camları koyu renkliydi. Kafamın içinde, bayide bu seçeneği önerme öngörüsünü gösteren kişiye teşekkür ettim.

Konsolun üzerinden atladı ve bana çarptı. Aynı hareketle üstüme çıktı, dizleri uyluklarımın iki yanına, elleri göğsümün üzerine düz bir şekilde kondu.

Kahkahalar kesildi.

Onu öptüm.

İki yabancıнын arabalarının arasına park edilmiş bir arabanın arka koltuğunda üstümde bir barmen vardı ve ben kesintisiz on dakika geçirmek istiyordum.

O da beni öptü.

Ağzı benim ağzımın altında açıldı. Elleri kemerime gitti. Ağzım boynuna gitti. Elim kalçasını buldu ve kot pantolonunun bel kısmını aşağı indirdi — o da bana yardım etmek için dizlerinden yukarı doğru itti. Kot pantolonunu kalçalarının altına kadar indirdim, o da kemerimi çözdü. Arka koltukta yeterince yerimiz yoktu, gün içinde yeterince zamanımız yoktu, ama umursamadık.

Onu kalçalarından kaldırdım ve o üzerime çöktü.

Köprücük kemiğime kısa ve sert bir ses çarptı. Başının arkasını tuttum ve o hareket etti.

Koltuk gıcırdadı.

Bir elim kalçasında, diğer elim başının arkasında, saçları parmak eklemlerimin üzerinde, alnı alnıma değiyordu ve şehrin bir yerleşim bölgesinde park edilmiş bir arabanın arka koltuğu, on dakika boyunca dünyadaki tek yerdi.

Ve kendimi unutmaya bıraktım.

14. Sabrina

Izgara peynir yarısı piştiğinde, kendimi mutlu olduğumu fark ettim.

Anlaşma şöyleydi: taahhüt yok, söz yok, gelecek hakkında konuşmak yok ve onu Bonnie'nin hayatına, ona bir ahtapot hediye eden ve piyanoda ağır bir kapıyı tutan adamdan başka bir şey olarak sokmamak. O sadece yattığım bir adamdı.

İkinci sandviçi tavaya attım.

Babası öleli bir aydan az olmuştu. Bu, doğrudan bakmamın yasak olduğu mutluluğun bir parçasıydı. O iyi değildi. Acısını unutmak için beni kullanıyordu ve ikimiz de bunu kabul etmiştik. Başlangıçta bu ikimiz için de işe yaradı. Ama zamanla, onu kullanan ben olmama rağmen, ben de ona değer vermeye başladım — ve bunun olacağını hiç beklemiyordum.

İkinci sandviçi spatula ile düzleştirdim.

Onu düzeltmek istedim, ama buna izin verilmiyordu. Bir anlaşmamız vardı ve bu anlaşma, benim hayatında o şekilde yer almayacağım yönündeydi.

Yanımdaki tezgâha bir ağırlık düştü. "Turşu."

Bana baktı.

"Sana az önce yemek verdim. Git buradan." Bana daha uzun süre baktı.

Onu kucağıma alıp yere indirdim.

Onu bıraktığım yere oturdu ve bana baktı. Bilerek, yan gözle mutfak masasına baktı. Sonra ayağa kalktı ve büyük bir vakarla masaya doğru yürüdü ve Bonnie'nin kucağına tırmandı.

Bonnie, sanki küçük bir ameliyat yapıyormuş gibi pamuk topuna yapıştırıcı sürüyordu. Pamuk topu,

karton parçasına yapıştırılmış pamuk topları koleksiyonuna ekleniyordu. Karton, Satürn olacaktı. Bonnie, Satürn'ü seçmişti çünkü güneş sistemindeki en güzel halkalara sahipti ve en güzel halkalar, bir pamuk topu elçisini hak ediyordu.

Beau annesinin evindeydi.

Birkaç gündür oradaydı. Annesi kötü geceler geçiriyordu ve o, annesi uyuyamadığında evde olmak istemişti. Eski yatak odasında yatıyordu. Dün gece bana odanın bir fotoğrafını göndermişti ve oda, duvarlarında müzik grubu posterleri olan on üç yaşındaki bir çocuğun odası gibi görünüyordu.

Son birkaç hafta içinde onun dairesinde üç gece geçirmiştım.

Bayan Park, Bonnie'nin yanında kalmıştı. Her seferinde Bonnie uyanmadan eve dönüyordum. Bonnie yatak odasından çıkmadan önce kendi banyomda duş alıyordum.

Anlaşmamız böyleydi.

Onu, açıklama gerektirecek şekilde Bonnie'nin hayatına sokmayacaktım.

"A-Anne."

Döndüm. "Evet, bebeğim."

"Göğsüm sıkışıyor." Hareketsiz kaldım.

Şimdi olmaz. Bu gece olmaz. Şimdi olmaz.

Ocağı kapattım.

Kızarmış peynirli sandviç başka bir geceye kadar bekleyebilirdi.

Ona doğru yürüdüm ve sandalyesinin yanında çömelip oturdum. Elimi yanağına koydum — buna ihtiyacım olduğu için değil, onun hoşuna gittiği için, beş yaşından beri rutinimizin bir parçası olduğu için.

"Tamam, bebeğim. Şimdi yapacağız."

O da başını salladı. Kucağında duran Pickles, bir şeylerin olacağını hissetmiş ve yere atlamıştı.

"Ne kadar sürer?"

"On dakika."

"Kemer mi, ip mi?"

"Kemer. Her zamankinden daha sıkı."

İlaç, ocağın yanındaki dolabın ikinci rafındaydı. Üçüncü raf çok yüksek olduğu için hızlıca ulaşamadığımdan, iki yıl önce ilacı ikinci rafa taşımıştım. Hızlıca ilacı aldım. Kullandığımız küçük plastik bardağa ilacı döktüm. Ona götürdüm.

"Yavaşça yudumla."

"Biliyorum
anne." İçti.

Masada karşısına oturdum. Elini tuttum — elinin arkası parmaklarıma değiyordu, parmak uçlarımla nabzını ölçüyordum. Nabızı hızlıydı. Elini tutarak yüzüne baktım ve saymaya başladım.

O da beni izledi.

O da benim kadar bu rutini biliyordu. Rutin şuydu: Ben üç dakika boyunca bileğini tutardım, ilaç genellikle iki dakikada etkisini göstermeye başlardı, normal bir gecede, iki buçuk dakikaya geldiğimde göğsü gevşer, omuzları düşerdi ve göğsü tekrar sıkışmadan önce yaptığımız şeye geri dönerdik.

İki buçuk dakikada rengi solmaya başladı.

Renginin solduğunu daha önce de görmüştüm. Renginin solduğunu, ağzının çevresinin griye ve maviye döndüğünü görmüştüm. Ama yüzünün tamamının renginin değişmesi, bu kategorilerin hiçbirine girmiyordu.

"Bonnie," diye nefes
nefese söyledim.

Cevap vermedi.

"Bonnie. Hey. Hey, bebeğim."

Gözleri benimkilere bakıyordu, ama bakışları boşluktaydı.

Yan tarafa kaydı.

Nasıl olduğunu hatırlamadan masanın etrafından dolaştım. Sandalyeye çarpmadan önce kolumu omuzlarının altına soktum. Onu kaldırdım. Başının arkasını avucumun içine alarak, vücudunu ön kolumun uzunluğu boyunca indirerek onu nazikçe yere bıraktım.

Pickles ses çıkarmadan kenara çekildi.

Göğsü inip kalkıyordu. İnip kalkışları çok hafifti. İki parmağımı boynunun yanına koydum. Nabız vardı — hızlıydı. Gözleri açıktı.

Telefonumu çıkardım ve başparmağımla 911'i aradım.

Operatör telefonu açtı. Ona bilgilerimi verdim — adresi, daire numarasını, kızımın adını, yaşını, kalp rahatsızlığını — o anda kendime ait olduğunu fark etmediğim sakin ve istikrarlı bir sesle.

"Hanımefendi, kızınız bilinci yerinde mi?"

"Evet."

"Nefes alıyor mu?"

"Evet."

"Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

"Üç dakikadır. İlaç henüz etkisini göstermedi." "Hattı kapatmayın. Yardım yolda."

Bonnie'nin gözleri açıldı.

Elini tutuyordum. Parmaklarının hareket ettiğini hissedene kadar elini tuttuğumun farkında değildim. Parmakları benimkini sıktı, gözlerini açtı ve gözlerinin arkasındaki ışıklar yeniden yandı.

"Anne."

"Merhaba. Merhaba, bebeğim.

Buradayım." "Ne oldu?"

"Biraz başın döndü. Biz iyiyiz. Yerdeyiz." "Neden yerdeyiz?"

"Çünkü bayıldın, bebeğim." "Anne.

Anne, göğsüm ağrıyor."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ambulansı aradım." "Ambulans istemiyorum."

"Sorun yok, bebeğim. Anne burada. Onları aradım. İyi olduğundan emin olmak için hastaneye gideceğiz. Dr. Reyes orada olacak."

Ağlamaya başladı. Göğsü büyük sesler çıkaramadığı için ağlaması hafif ve sessizdi. Gözyaşları yüzünden yana doğru akarak mutfak zeminine düştü.

Kapı çalındı. "Sabrina?" Bayan Park'tı.

Anahtarı kilitteydi bile.

İçeri girdi. Daireye iki adım attı. Bonnie'yi ve beni yerde gördü. Elimde telefon vardı.

Paniklemedi.

Bayan Park otuz sekiz yıl boyunca hemşirelik yapmıştı. Altmış yaşında dizleri iflas ettiği için emekli olmuştu. Onu tanıdığım süre boyunca hiç paniklemedi — bir kez bile — ve şimdi de paniklemedi. Bonnie'nin yanına diz çöktü ve elini alnına koydu.

"Merhaba anne. Merhaba kızım. Merhaba."

Sağlık görevlileri merdivenlerden yukarı çıktılar. Hızlı ve titizdiler. Bonnie'yi sedyeye koydular ve dikkatlice aşağı indirdiler.

Bayan Park, ilaç çantasını — inhaleri, reçeteli ilaç şişelerini, Dr. Reyes'in iletişim bilgilerinin yazılı olduğu laminasyonlu kartı — elinde tutarak, Bonnie'ye her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek, tüm bu süre boyunca yanımda kaldı. Lobide, çantayı elime verdi ve dirseğimi sıktı.

"Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim." Beni bıraktı.

Sedyeyi takip ettim.

Bonnie, ambulansın arkasında oksijen ve monitöre bağlıydı. Ben Bonnie'nin elini tutuyordum. Yolculuk boyunca kendimde değildim.

Dr. Reyes nöbetçiydi.

Acil serviste bizimle buluştu. Elini kısa bir süre Bonnie'nin alnına koydu. Yüzünün hizasında onunla konuştu. Ona iyi olacağını ve onu arkaya götürüp muayene edeceğini söyledi.

Bana baktı.

"Bayan Vela."

"Evet?"

"Aile bekleme salonu köşeyi dönünce. Sonra sizi almaya geleceğiz." Aile bekleme salonunda bekledim.

Kapıdan pencereye, pencereden kapıya, sonra tekrar kapıya doğru volta attım. Pencereden, çalışmayan bir çeşmenin bulunduğu avluya bakılıyordu. Çeşmenin havuzunda bir yaprak vardı. Çeşme çalışmadığı için yaprak suda yüzmüyordu, çok düz ve hareketsizdi ve avlunun bakamadığım kısmıydı.

Pencerenin önünde durdum. Nefesim camda buğulanıyordu. Çeşmenin havuzundaki yaprak hiç kıpırdamamıştı.

Aramam gereken bir telefon numarası yoktu.

Bonnie'nin babasının numarası yoktu. Hayatımın yaklaşık üç ayında onun numarası vardı, ama geri kalan dokuz yıl boyunca numara kesikti.

Telefonumda Beau'nun
numarası vardı. Onu
aramayacaktım.

Onu aramayacaktım çünkü annesiyle birlikteydi ve annesi kötü geceler geçiriyordu. Onu annesinden koparıp, aramızda yaptığımız hiçbir anlaşmaya göre o eli hak etmeyen bir kadının elini tutması için onu oradan uzaklaştıran kadın olmayacaktım. Anlaşmayı bozan kadın olmayacaktım.

*Sabrina, Sabrina, Sabrina, yapma. Onu arama. Onu arama.
Arama onu.*

Yine de pes ettim ve onu aradım, çünkü artık içimde tutamıyordum, çünkü sessizlik, yapmak üzere olduğum hatadan daha kötü geliyordu.

İlk çaldığında telefonu açtı. "Sabrina." "Beau."

"Neredesin?"

"Hastanedeyim. Bonnie. O..." "Yola
çıkıyorum."

Telefonu kapattı.

Aile bekleme salonunun zeminine oturdum.

Sırtımı duvara dayadım, dizlerimi çekip kollarımı etraflarına doladım, telefon hâlâ elimdeydi. Salon boştu.

Bekledim.

Aynı anda kapıdan içeri girdiler.

Dr. Reyes bir kapıdan girdi. Beau diğer kapıdan girdi. Dürüst olmak gerekirse, koordineli bir giriş değildi, ama zamanlama mükemmeldi.

Dr. Reyes beni gördü. Duvara doğru çömeldi — yavaşça, dikkatlice, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirerek.

"Sabrina."

"Evet?"

"Bonnie'nin durumu stabil. Bilinci açık ve seni soruyor, ama onu birkaç dakika daha monitörde tutmak istiyorum."

"Tamam."

"Değerlerinde bir gelişme var."

Gözlerimi kapattım.

Bu belirteçler, kardiyologun mektuplarında bahsettiği şeydi. Bonnie'nin mutfak zemininde değil de ambulansa olmasının sebebi bu belirteçlerdi.

"Anlat."

"Değişiklik var. Duvar kalınlığı, klinik olarak önemli diyebileceğim bir değere ulaştı. Egzersiz toleransı kötüleşti. Bu geceki olay, sana geçmememiz gerektiğini söylediğim eşiği aştı. Artık bahar dönemini beklemek istemiyorum, Sabrina. Ameliyatın öne alınmasını talep edeceğim. Bu konuda ısrarcı olacağım. Dört ila altı hafta içinde ameliyat olmasını istiyorum."

Hareket etmedim.

Beau kapının eşiğinde duruyordu. Ceketini hâlâ üstündeydi. Gözleri üzerimdeydi.

Dr. Reyes elini ön koluma koydu. "Bu gece gerekli telefonları yapacağım."

"Teşekkür ederim."

"Kız hazır olduğunda size haber vereceğim." Ayağa kalkıp gitti.

Beau salonun karşısından geldi.

Yanımda yere oturdu, sırtını duvara dayadı, omuzu omzuma değiyordu. Beni kendine çekti ve bırakmadı.

Ben de kendimi kaybettim.

Yıllardır kendime izin vermediğim türden bir ağlama ile ağladım.

Kolum ıslanana kadar ağladım. Ceketinin önüne gömülerek ağladım. Bir elini başımın arkasına, diğer elini omzuma koymuştu ve beni ayakta tutuyordu çünkü kafamın içinde kendimi ayakta tutma işini bırakmıştım.

Ağlamam azaldığında — nefesim hıçkırıklar halinde değil, düzenli bir şekilde geldiğinde — bana doktorun ne dediğini ayrıntılı olarak sordu. Sesi başımın üstündeydi.

Ona anlattım, o da dinledi.

Hareket etmedi.

Ben bitirdiğimde, yarım nefes aldı. "Sabrina." "Evet."

"Bu gece bir çek yazacağım."

Hareketsiz kaldım.

"İletişim direktörümü arayacağım ve Dr. Reyes'in önerdiği herhangi bir hastanede ve herhangi bir cerrah tarafından yapılacak ameliyatın tüm masraflarını karşılayacak bir çek yazacağım. Bunu bu gece, salondan ayrılmadan önce yapacağım."

Başını çevirdi. "Sabrina. Bana bırak."

Omzundan kalktım.

İlk başta içimden ne geçtiğini anlamadım. İçimden geçen şey minnettarlık değildi. İçimden geçen şey, on dört buçuk aydır ortaya çıkmak için bekleyen ve bir aile salonunun zemininde ortaya çıkmaya karar vermiş bir şeydi.

"Hayır."

Gözlerini kırpı.

"Sabrina..."

"Hayır, Cross."

"Sabrina, param var. Hesapta duruyor, hiçbir işe yaramıyor. Bonnie için bunu yapmama izin ver. O vakfın listesindeydi. Lütfen."

"Senin parayı istemiyorum." "Sabrina — "

"Senin için bir proje olmak istemiyorum. Ben... Bebeğimin..." Cümleyi bitiremedim. Denedim. Cümle aklıma gelmedi. "Vakıf bunu yapmak zorunda. Yapmak zorunda."

Gözlerime baktı. "Sabrina."

Kolunu tuttum. "Doğum günü yaklaşıyor, Beau. Hazırlanmaya çalışıyorum."

"Sabrina — "

"Planladığım bir pasta var. Üç katlı ve üstünde bir fondan kedi var çünkü Bonnie pastasında fondan kedi istiyordu ve ben de dairemde kendi başıma nasıl fondan kedi yapacağımı ve Bonnie'nin pastasını mahvetmeyeceğimi bulmak için epey zaman harcadım. Ona pastayı yapmalı ve doğum gününü kutlamalıyım."

Vakıf ameliyatı yapmak zorunda... Kızım Beau ile doğum gününü kutlamam gerekiyor."

15. Beau

Üç saat uyudum.

Karanlıkta yatağın kenarında oturdum. Komodinin üzerinde, annemle babama düğün hediyesi olarak alınmış eski moda bir saat vardı. Saate bakmadım. Saatin kaç olduğunu anlamaya çalışmıyordum.

Sabrina hastanedeydi.

Akşam onu oraya götürdüm ve Bayan Park gece boyunca ona eşlik etmek için gelene kadar bekleme odasında kaldım. Sonra Sabrina, hastanenin koltuğunda uyumamı istemediği için beni eve gönderdi. Ben de eve gidip yattım, ama o olmadan yatak boş geliyordu ve zihnim durmak bilmiyordu, bu yüzden uyuyamadım.

Mektup hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Onu saklıyordum.

Vasiyetin yazılmasından üç gün sonra, ihtiyacım olduğu gün için sakladığımı kendime söylemiştim. Altı gün sonra da aynı şeyi kendime söylemiştim. On beş gündür kendime bunu söylüyordum.

Artık biliyordum.

Dün gece kapı eşiğinde durup bir çocuğun yeşil Jell-O yediğini izlediğim andan beri biliyordum. Oturma odasını bulup Sabrina'yı yerde gördüğüm andan beri biliyordum.

Zarfı elime aldım.

Lambanın ısısıyla ılık olmuştu.

Üzerindeki el yazısı babaminkiydi. Beau. 1989'dan beri dolma kalem kullanıyordu çünkü babası 1957'den beri dolma kalem kullanıyordu.

Zarfı açtım.

Kağıt krem rengiydi. Mürekkep zarfınkiyle aynıydı. El yazısı, aynı kıvrımlarla, aynı eğimle sayfa boyunca uzanıyordu. Onun el yazısıydı.

Sevgili oğlum.

Bunu okuyorsan, en azından fiziksel olarak artık seninle değilim, ama ne olursa olsun her zaman seninle olacağım.

Seni ilk kez kucağıma aldığım anı hatırlıyorum. Bir iki damla gözyaşı dökmüştüm. O andan itibaren seni sevdim ve o günden beri de seviyorum.

Bugün olduğun adam haline geldiğini görmekten çok gururlu ve mutluyum. Ölüm aniden geldi ama senin büyümeni izleyebildiğim için mutluyum. O hastane yatağında yatan bendim, sen değildin. Tek ihtiyacım olan buydu.

Umarım şimdi huzur içinde olduğumu bilmek sana teselli olur. Mutlu ol. Benim acım senin acın değil.

Sana tek bir tavsiye bırakacağım: özgürce sev, Beau. Hayatı yaşamadan geçip gitmesine izin verme. Birinin hayatını değiştirme şansın varsa, bunu yap. birine yardım etme şansın varsa, yap. Ve eğer sevme şansın olursa, tüm kalbiyle sev, tıpkı benim hayatım boyunca iki büyük aşkı sevme şansım olduğu gibi.

Seni seviyorum,
oğlum. Sevgiler,
Baban.

Bunu tekrar tekrar okudum.

Üçüncü kez okuduğumda, bir cümle dikkatimi çekti.

Eğer birine yardım etme şansın varsa, yap.

Bu, ihtiyacım olduğunda bulmam için mektuba eklediği cümleydi.

Mektubu katladım, zarfa geri koydum ve zarfı kağıt yığınının üzerine yerleştirdim. Oda, mektubu elime aldığım zamankinden daha aydınlıktı. Karanlık, kenarları belirginleşmişti.

Yardım etmenin bir yolunu bulacaktım.

Sabrina'nın benden tutmamı istediği anlaşmayı bozmayacak bir yol bulmam gerekiyordu — hastane bekleme salonunda ona bir çek sunmak değil, benim planım olduğunu bilmeyeceği bir plana sessizce evet demek. Henüz bu yolun ne olacağını bilmiyordum.

Ama on beş gündür Cross Real Estate Holdings'in başkanlığı görevini yürütüyordum ve babamın vefatından birkaç hafta önce güncellediği vasiyetnamede yer alan bir imza sayesinde, insanların telefonlarına cevap verdiği bir adam olmuştum.

Yollarım vardı.

Duş aldım, giyindim ve hastaneye gittim.

Bonnie dördüncü kattaki bir çocuk odasıdaydı. Odanın duvarında bir duvar resmi vardı — pijamalı kurbağalar, işini seven biri tarafından çizilmişti — ve aile salonunun baktığı avluya bakan, sadece daha yüksek bir açıdan görünen bir pencere.

Sabrina yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Dün gece giydiği aynı tişörtü ve kot pantolonu giymişti. Saçları toka ile toplanmıştı, ama ben onu bıraktığım zamankinden daha az saç tutuyordu.

Bonnie uyanıktı.

Oturmuş, önünde yeşil Jell-O dolu bir tepsi ve bu konuda bir görüşü vardı. Benim durduğum yerden bakıldığında, bu görüş pek de olumlu görünmüyordu.

Beni gördü ve kaşığı bıraktı. "Beau." "Merhaba, Bonnie."

"Kitabı unutmuşsun."

Kitap. Hastaneden eve dönerken onun dairesine uğramıştım çünkü Bayan Park

Bana Bonnie'nin bir gecelik eşyalarını almamı istemişti. Pijamaları, Walter'ı ve diş fırçasını almıştım. Bayan Park'ın bana iki kez telefonla söylediği, pencerenin yanındaki komodinin üzerinde duran kafadanbacaklılar kitabını almamıştım.

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum, bebeğim. Özür dilerim. Bir saatliğine eve gidip uyudum."

"İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz."

Bunu düşündü. "Tamam. Affedilebilirsin, ama yarın onu getirmelisin."

"Yarın getiririm."

Sabrina köşedeki sandalyede oturmuş dinliyordu. Renkli kalemle ilgili pazarlığa müdahale etmemiştii, bu da kendi başına bir tür onaydı.

Bonnie'nin alnına bir öpücük kondurdum, sonra Sabrina'nın sandalyesinin yanına çöktüm ve elini tuttum. Elinin arkasına dudaklarımı bastırdım, o da parmaklarımı sıktı.

Sonra ayağa kalktım, kapıya gittim, kapı çerçevesine yaslandım ve onları izledim.

Schubert hakkında konuşuyorlardı çünkü Bonnie'nin resitalinde çalacağı bir Schubert parçası vardı ve resitalin artık evin penceresi yerine hastanenin penceresinde olacağından endişeleniyordu. Sabrina, Bonnie'yi dikkatle dinliyordu.

İznim olmadan aklıma bir fikir geldi. *Onu listede yukarı taşıyabilirdim.*

Başkan bendim ve kontrol oyu bendeydi. Tıbbi inceleme komitesi yönetim kuruluna, yönetim kurulu da bana hesap veriyordu. Bir telefon görüşmesi. İki saatlik evrak işi. Yarına kadar programda yer alabilirdi.

Bu fikri rafa kaldırdım.

Bunu reddettim çünkü Sabrina iki kez hayır demişti, çünkü hayır demesinin sebebi para değildi. Ama yine de ona söylemeden aramayı yapacaktım. Onun yerine karar veren adam olacaktım.

Henüz değil, diye düşündüm. Düşünmeden olmaz. Doğru olanı yapmadan olmaz.

Daha zor olan soru, babamın şafak sökmeden önce bana krem rengi kağıda yazdığı şeydi.

Eğer bunu düzeltmezsem, ben ne işe yararım?

Kapı çerçevesinden uzaklaştım ve kafam tehlikeli bir şey yapmadan önce kahve aramaya gittim.

Kahve, üçüncü kattaki bir köşedeki makineden çıkmıştı. Kahve makinelerinin yaptığı gibi demlenmişti — rengi ve sıcaklığı neredeyse doğrudu, ama dilimde hafif bir metal tadı vardı.

Ayakta içtim.

Simon Kessler koridorun sonundan geçti.

Yanında daha önce görmediğim bir kadın vardı. Küçük, siyah saçlı kadın, sanki her adımını düşünmek zorundaymış gibi, yavaşça ve dikkatli adımlarla yürüyordu. Aylardır uykusuzdu ve bu uykusuzluk omuzlarına ağır bir yük olarak binmişti. Simon bir adım gerisindeydi. Elini kadının dirseğinin arkasına koymuştu.

Onlara doğru yürüdüm.

Simon döndü. "Bay Cross."

"Simon."

Yanındaki kadını işaret etti. "Eşim. Marta." Elimi uzattım.

Elimi tuttu ve sıktı. Günün bilinç gerektiren kısımları için gücünü saklıyor gibiydi. Bunu listemizdeki ailelerde de görmüştüm. Dün gece Sabrina'da da görmüştüm.

"Oğlunuz burada mı?"

Simon başını salladı. "Ayakta tedavi randevusu var. Durumu iyi. Eve gidiyoruz."

Koridorun sonundaki asansör zili çaldı. Marta

asansöre doğru yürüdü. Hoşça kal demedi.

Simon kapıda tereddüt etti. "Bay Cross."

"Simon."

"İsrar etmek istemem. Bunun zamanı olmadığını biliyorum, ama iki hafta oldu. Siz... bir fırsatınız oldu mu?"

Klasörü arabadan bile çıkarmamıştım. "Henüz açmadım. Açacağım. Bu hafta içinde. Söz veriyorum."

O başını salladı ve elini kapıya koyarak asansörü bekledi. Marta asansörün arkasında duruyordu. Yere bakıyordu.

"Bay Cross. Memorial'da bir kız var."

"Öyle mi?"

"Ailesi iki hafta önce telefonlara cevap vermeyi kesti. Onun vakası Dylan'inkiyle bağlantılı. O... o donör olabilir. Dosyayı okursanız, bağlantı orada açıklanmış. Dosyanın arkasında."

"Evet."

"Fırsatınız olursa." "Bir göz atarım."

Başını salladı ve asansöre bindi. Kapılar kapandı. Ben koridorda kahvemle duruyordum.

Bir haftadan kısa bir sürede aynı sözü iki kez vermişim. Bir ara sokağın arkasında Sabrina'ya ona aşık olmayacağıma söz vermişim ve yalan söylemişim. Hastane koridorunda Simon'a dosyayı okuyacağıma söz vermişim ve erteliyordum.

Dosya garajdaki arabamdaydı. Gidip onu alıp hemen açabilirdim, ama beklemeyi tercih ettim.

Kahveyi attım ve odaya geri döndüm. Bayan Park oradaydı.

Onu hayal ettiğimden daha yaşlıydı. Gri saçları geriye toplanmış, balıkçı yaka üzerine yumuşak bir hırka giymiş, omzunda kapitone bir çanta vardı. Ben odadan çıktığımda orada değildi. Ben kahve makinesindeyken gelmişti.

Bonnie ile konuşuyordu, ona yavaşça ve sabırla Pickles'ın iyi olduğunu söylüyordu. Kahvaltısını yapmış ve klavyesinin üzerinden geçmişti.

Bayan Park beni görünce durdu.

Bana, sonra Sabrina ve Bonnie'ye baktı. "Bu o mu?" Bonnie başını salladı.

Bayan Park tekrar bana döndü. Sanırım beni değerlendiriyordu. "Ben Bayan Park. Onun alt katında oturuyorum."

"Beau Cross. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bir kez başını salladı ve kapitone çantasından plastik bir kap çıkardı. Onu Bonnie'nin yatağının yanındaki tekerlekli masaya koydu ve açtı. Kokusu burnuma geldi — pirinç ve haşlanmış dana eti, ve tanımlayamadığım, ancak Bayan Park'ın yapabileceği bir sos.

"Bonnie, bunu ye. Yeterince yeşil jöle yedin."

"Biliyorum, Bayan Park."

"Güzel." Sabrina'ya döndü. "Sabrina, sen eve gidiyorsun." "Eve gitmiyorum."

"Gideceksin. Bonnie iyi. Doktorlar geri dönecek. Onlar dönene kadar eve gidip duş alıp geri gelebilirsin. Ben buradayım. Ona göz kulak olacağım."

"Bayan Park, ben..."

"Sabrina,
kokuyorsun."

"Kokmuyorum."

"Sabrina." Bayan Park bana işaret etti. "Şuradaki yakışıklı adama sorsana?"

Sabrina dönüp bana baktı. "Beau, ona kokmadığımı söyle."

"Kokmuyorsun." Benden istediği şeyi söyledim.

Bayan Park bir ses çıkardı.

"Ama bence eve gitmen gerektiği konusunda haklı. Sadece bir saatliğine. Bayan Park haklı," diye ekledim.

Sabrina, duyamadığım bir şey mırıldandı ve ayağa kalktı.

Bonnie'yi yanağından öptü. "Uslu dur. Pilavını ye. Bayan Park'ı dinle."

"Merak etme anne," dedi Bonnie. Sabrina bana döndü. "Beni eve götür." Onu eve götürdüm.

Konuşmadı.

**Ben araba
sürdüm.**

Onu ve Bonnie'yi düşünüyordum. Bunun ona

. Babamın ölümünü izlemiştim. Babam hayatım boyunca . Her maça, her oyuna ve acil servise gittiğimde yanımdaydı. Bana ve ne olmak istersem ona her zaman destek olmuştu. Ve şimdi yoktu.

Bonnie'ye de aynısının olmasını istemezdim.

Onu kaybetmenin Sabrina'ya ne yapacağını hayal edemiyordum. Hayal etmek de istemiyordum. Buna izin vermeyecektim.

Onun apartmanının önüne geldik.

Park ettim ve motoru kapattım. O hala orada oturuyordu. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Binanın önüne doğru yürüdü.

Benim gelip gelmediğime bakmak için arkasına dönmedi.

Ben de geldim.

Dairesi değişmemişti. Onunla tanıştığım gece bayıldığım kanepenin üzerindeki dekoratif yastık hâlâ oradaydı. Sehpanın üzerindeki kahve fincanında yarım santim kadar soğuk kahve kalmıştı. Televizyonun üzerindeki duvarda Bonnie'nin resimleri asılıydı — üç yıllık keçeli kalem çizimleri birbirinin üzerine yapıştırılmış, bu evde bir sergileme sistemi oluşturuyordu.

Sabrina bana bakmadı. "Duşa gireceğim." "Acele etme."

O koridora doğru yürüdü, ben ise karanlıkta kanepeye oturdum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve resimlerin asılı olduğu duvara baktım.

Bonnie'nin yeşil ve pembe keçeli kalemlerle çizilmiş bir otoportresi vardı; gözleri tabak kadar büyüktü ve gülümsemesi sayfanın yarısını kaplıyordu. Pickles'ın gerçek boyutlarında bir çizimi vardı. Geçen sefer gördüğüm aile portresini fark ettim — o, Sabrina, Bayan Park ve Pickles. Hiçbir çizimde erkek yoktu.

Duş sesi kesildi ve koridordan ayak sesleri geldi. Sabrina oturma odasına girdi.

Çıplaktı.

Saçları ıslaktı. Omzunda, kullanmadığı bir havlu vardı. Suyun sıcaklığından cildi kızarmıştı. Çıplaktı ve koridor ile oturma odası arasındaki kapıda durdu.

Bana baktı, ben de ayağa kalktım.

"Sabrina."

"Beau."

"Sen... emin misin?"

"Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Ona doğru gittim ve ellerimi yüzüne koydum.

Onu öptüm.

Ağzım ağzına tam olarak değmeden, o gömleğimin düğmelerine uzanıyordu. Elleri titriyordu.

Anladım.

Onu kaldırdım — iki elimi de uyluklarının altına koyarak — o da bacaklarını belime, kollarını boynuma doladı. Onu

koridordan geçirdim, omuzlarımla yatak odasının kapısını açtım ve onu yatağa yatırdım.

Elleri gömleği çıkardı ve gömlek çıktı.

Geri kalanını beklemedi. Ağzı boynumun yanındaydı ve elleri kemerimdeydi. Kemer tokası zaten elimde olduğu için iki saniye içinde açıldı.

Onu yatağa yatırdım ve o da bana doğru geldi

Beni üstüne çekti — iki eli sırtımda, avuç içlerinin topukları omuz bıçaklarıma bastırdı, bacaklarını bacaklarımın etrafına doladı.

Ona ihtiyacı olanı verdim.

Onu sertçe öptüm. Bir elim başının arkasında, diğeri kalçasında. Ağzım önce onun ağzını, sonra boynunu, sonra da omzunu buldu. Daha önce ondan duymadığım sesler çıkarıyordu köprücük kemiğime değerek — kısa, keskin ve ham.

Onun içine girdim.

Her defasında onun en hassas noktasına dokunduğumda altımda bir ses çıkardı.

Elini başının üstündeki yastığa bastırdım. Parmakları benimkilerle iç içe geçti.

Ben hareket ettim, o da benimle birlikte hareket etti. Romantik değildi.

Romantik olsaydı yavaş olurdu, yemek yapardık ya da iki hafta önce benim dairemde yaşadığımız gibi olurdu; o zaman bana "Bana aşık olmayacağına söz ver" demişti ve ben yüzüne karşı yalan söylemişim. Bu öyle değildi. Bu hızlıydı, dürüsttü ve ona verebileceğim tek şeydi, ben de verdim.

Elimi daha sıkı tuttu.

Vücudu benimkine sıkıca yapıştı. Dünya onun için daraldığında çıkardığı sesi çıkardı — kısa, nefes, bitti — ve ben onu takip ettim, sonra durduk.

Onun üstünden yuvarlanıp sırt üstü yattım.

Beni uzağa gitmeme izin vermedi. Benimle birlikte geldi ve üstüme çıktı, göğsü göğsüme değiyordu, yüzü boynumun yanındaydı.

Ağlıyordu.

Ağlama ikimizi de ansızın sarmıştı. Sessizce ağlıyordu — omuzları göğsüme değiyordu, gözyaşları boynumun yanını ıslatıyordu. Kollarımı ona dolamıştım. Bir elim başının arkasında, diğer elim belinin altındaydı.

Uzun bir dakika sonra başını kaldırdı, ağzımın köşesine öpücük kondurdu ve yüzünü tekrar boynuma dayadı.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim."

"Aramasan da gelirdim." Kıpırdamadı.

Kulağına yaklaştım. "Bana söylemesen bile nerede olduğunu bulurdum."

16. Beau

Bonnie bugün taburcu olacaktı.

Dr. Reyes son notlarını yazmayı bitirdiğinde ben odanın kapısındaaydım. Sabrina yatağın ucunda duruyordu. Bonnie, Bayan Park'ın getirdiği kot pantolon ve süveter giymiş, kucağında ahtapot Walter ile oturuyordu.

Dr. Reyes bana ve Sabrina'ya döndü.

"Sıkı bir izleme planı," dedi. "Hafta sonuna kadar okula gitmesin. Merdiven çıkması sınırlı olsun. Beden eğitimi yok. Haftaya klinikte kalp kontrolü. Herhangi bir sorun olursa önce beni, sonra acil servisi arayın. Tamam mı?"

"Evet," diye cevapladı Sabrina.

"Biliyorum anne," dedi Bonnie.

Dr. Reyes ona gülümsedi. "Bildiğini biliyorum, Bonnie. Uslu dur." Dedi ve odadan çıktı.

Bonnie su şişesini yere bıraktı. Yataktan kayarak indi, odanın karşısına geldi, iki kolunu belime doladı ve yanağını göğsüme dayadı.

Hiçbirine hazırlıklı değildim.

Bir elimi başının arkasına koyup onu orada tuttum. "Merhaba, Bonnie."

"Kitabı unuttun," dedi.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Yarın."

"Yarın mı?"

"Notlarla

birlikte."

Yüzümü buruşturdum. "Ne tür notlar?"

"Notlar. Kenar boşluklarına yazdığın. Altını çizdiğin. İlginç bulduğun kısımlar. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bana vermeden önce okudun, değil mi?"

Okumamıştım. Baker'daki kitapçıda üç sayfayı gözden geçirmiştim. Aslında okumamıştım.

"Bu gece okuyacağım."

"Mmm..."

"Ve yarın notlarla birlikte getir."

"Mmm..."

Sabrina, hemşire odasındaki masada evrakları imzalıyordu. Evraklar kalın bir yığın oluşturunuyordu. Barda çalıştığı gibi, verimli ve abartısız bir şekilde evrakları işliyordu. Ben de onu izledim.

El yazısı küçüktü. İmzası tek bir büyük S harfi ve bir kuyruktan ibaretti. Tezgaha zincirlenmiş bir kalem kullandı ve klip tahtasını hemşireye geri verdi. Hemşire bir şey söyledi ve Sabrina başını salladı.

Bana geri döndü.

Asansöre doğru yürüdük. Bonnie bir adım önde, Walter'ı kucağında tutarak dikkatli adımlarla yürüyordu — Dr. Reyes merdivenleri sınırlı kullanmasını söylemişti, ama dikkatli yürümesini söylemesine gerek kalmamıştı. Koridorun ortasında Sabrina kolumu tuttu.

Beni kenara çekti.

Park binasına bakan bir pencerenin yanındaydık. Koridor o kadar boştu ki bir süre sadece biz vardık. "Beau."

"Evet?"

"Burada olduğun için, bütün hafta sonu burada olduğun için teşekkür ederim. Ben..." "Gerek yok."

"İzin ver... Kendi sorunların varken burada olduğun için. Hafta sonunun nasıl geçtiğini bilmiyormuş gibi davranmayacağım."

Başımı salladım. "Sabrina."

"Sana teşekkür ediyorum, Beau. Kabul et."

Kabul ettim. Eğildim ve onu öptüm.

Sonra doğruldum. "İşten sonra uğrayacağım."

"Bu çok hoş olur." Gülümsedi.

"Akşam yemeği için bir şeyler getiririm." "Bu daha da iyi."

"Ve kitabı."

"Ve notları," dedi. "Onu duydun." "Duydum."

Kıkırdadım.

Asansörde Bonnie'ye yetiştik.

Bonnie bana döndü. Parmak uçlarına yükseldi ve bana sarıldı.

"Hoşça kal, Beau."

"Hoşça kal, Bonnie. Yarın

görüürüz." "Notlarla birlikte."

O ve Sabrina asansöre bindi. Kapılar kapandı.

Vakfa doğru yola çıktım.

Vakıf binası Madison Caddesi'ndeydi. Lobide bir güvenlik masası, bir saksı ve duvarda babamın doksanlı yılların sonunda satın aldığı bir sanat eseri vardı. Hayatım boyunca o sanat eserinin önünden binlerce kez geçmişim ama babama onu beğenip beğenmediğini hiç sormamışım.

On birinci katta, asansörün karşısındaki duvarda krom harflerle "Cross Vakfı" yazıyordu.

Kabul koordinatörü masasında oturuyordu. Margaret. Onun patronu olduktan yaklaşık otuz saniye sonra adının Margaret olduğunu öğrenmişim ve yüzü aklımda kaldığı için bu isim de aklımda kalmıştı. Margaret vakıfta benden daha uzun süredir çalışıyordu ve on yılın büyük bir bölümünde çaresiz ebeveynlerin telefonlarını yanıtlayan kişi oydu.

"Bay

Cross."

"Margaret."

"Masada mesajlarınız var. En üstte Kessler'ın mesajı var."

"Teşekkürler." Yanından geçtim.

Ofisimin Madison Caddesi'ne bakan bir penceresi ve sessizce kapanan bir kapısı vardı. Masada şunlar duruyordu: Margaret'in mesaj yığını, babamın kalem — dolma kalem, annemin evindeki babamın masasının çekmecesinden alıp vakıf ofisimdeki masama koyduğum kalem, çünkü onu çekmecedeki bırakamamışım — ve Simon Kessler'ın dosyası.

Bu sabah dosyayı arabadan çıkarmış ve kendime öğle yemeğinden önce açacağım diye yalan söylemişim.

Dosyayı masanın köşesine koydum, bilgisayara döndüm ve oturum açtım. Veritabanına girdim.

Mark Olin konferans odasında onun adını söylediğinden beri dosyasına bakmamıştım. Kendime buna gerek olmadığını söyleyip duruyordum. Kendime bunun doğru şey olduğunu söylüyordum — erişim yetkimi kötüye kullanmamak, kişisel bir bağı veri tabanı aramasına dönüştürmemek, sevdiği kadının dosyasını arayan türden bir adam olmamak.

Yalan
söylüyordum.
Baktım.

VELA, BONNIE. 8 YAŞINDA.

Dosyada doğum tarihi yazıyordu. Dosyada doğum tarihi belirtilmişti ve o gün yaklaşıyordu.

TANISI: HİPERTROFİK KARDİYOMİYOPATİ
(OBSTRÜKTİF), SEPTAL.

KARDİYOLOG: DR. ALEJANDRO REYES.

BEKLEME LİSTESİ: 14 AY. İLK AMELİYAT ZAMANI:
SONBAHAR. SONBAHAR SONUNA DEĞİŞTİRİLDİ.
İLKBAHARA DEĞİŞTİRİLDİ.

TIBBİ İNCELEME KOMİTESİ NOTLARI, EN SON: AKUT
KÖTÜLEŞME; BELGELENMİŞ SINKOP OLAYI; KARDİYOLOG,
PLANLAMANIN ACİL OLARAK HIZLANDIRILMASINI TALEP
EDİYOR. ÖNERİ İNCELENMEK ÜZERE BEKLENİYOR. SONRAKİ
KOMİTE TOPLANTISI: ÜÇ HAFTA.

Üç kez okudum.

Bu dosya, Sabrina'nın aylarca çantasında, takviminde ve zihninin bir köşesinde taşıdığı dosyaydı — tarihleri buzdolabına kırmızı kalemle yeniden yazılmış, vakfa sorduğu sorunun cevabı — *talebi işleme alıyoruz* — ve tıbbi inceleme komitesinin gelen kutusunda kronolojik sırayla dizilmiş Dr. Reyes'in üç mektubu, en yenisi *geçen haftaya* aitti.

Onun üç haftası kalmadığını bilmek için doktor olmama gerek yoktu. Dr. Reyes'in notunu okumuştum. Notta *akut, senkop* ve *acil durum* kelimeleri kullanılmıştı.

Ameliyat programını çıkardım ve paylaşılan takvimdeydi. Takvimde bazı zaman dilimlerinde isimler, diğerlerinde ise "*BEKLENİYOR — İNCELENİYOR*" yazıyordu. Önemli olan zaman dilimi dokuz gün sonradaki zamandı.

Bu zaman dilimi, Memorial'da septal miyektomi için ayrılmıştı — tam da Bonnie'nin ihtiyacı olan işlem, Dr. Reyes'in önerdiği tam da o cerrah ve ameliyata yetişebileceği bir tarihte.

Ekranı kapattım ve hesaplamaları yaptım.

Bir yer vardı ve vakıf bunu ayarlamıştı. Ben vakfın başkanıyım ve tıbbi inceleme komitesi Dr. Reyes'in mektubunu bekletiyordu. Komite, toplandığında Bonnie'nin öncelikli olarak ele alınması için oy kullanacaktı.

Bunu biliyordum çünkü vakfın tarihinde komite, senkopu belgelemiş bir Dr. Reyes'in önceliklendirme talebini hiç reddetmemişti ve o, ciddi olmadığı sürece talepte senkop yazmazdı.

Bu akşam Aldridge'i arayabilirdim.

Aldridge ameliyatların planlamasından sorumluydu. On bir yıldır vakıfta çalışıyordu. Aramalarıma her zaman cevap verirdi. Onu evinden arayabilir ve başkanın sert sesi ya da babamın emredici sesi — ya da kullanmayı öğrendiğim diğer otoriter seslerden herhangi birini kullanarak — ona bir evrak hatası olduğunu söyleyebilirdim. Ameliyat randevusunun aslında kardiyoloğu bayılma riski olduğunu belirten bir hastaya verilmiş olduğunu söyleyebilirdim. Sonra da sabah olmadan bu hatayı düzeltmesini isteyebilirdim.

Aldridge bunu yapardı.

Aldridge bunu yapardı çünkü geçen yıl yönetim kurulu üyelerinin torunları için iki kez aynı şeyi yapmıştı ve her iki durumda da herhangi bir sorun çıkmamıştı.

Masadan uzaklaştım, ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım.

Kapı ile pencere arasında sonsuz bir döngü içinde bir ileri bir geri yürüdüm.

Birkaç dakika sonra oturdum. Cebimden telefonumu çıkardım ve Aldridge'in kişisine gittim. Kişi kartında

cep numarası, iş numarası, ev numarası ve bir vakıf etkinliğinde akşam üç kadeh kırmızı şarap içtikten sonra bana verdiği kişisel e-posta adresi vardı. Arama düğmesi yeşil bir daireydi.

Başparmağım düğmenin üzerinde durdu.

Ara.

Telefonu bıraktım ve kendime bir gün daha süre verdim. Simon Kessler'ın dosyası kapalı kaldı. Margaret'in mesaj yığını da öyle.

Saat altı olduğunda bilgisayarımı kapattım ve paltomu giydim. Binadan çıktım, akşam yemeği için onun bloğundaki Tayland restoranında durdum ve dairesine doğru yola çıktım.

Bonnie kanepedeydi.

Pijamaları vardı — flanel, kar taneleri desenli, bir beden büyük, çünkü Bonnie pijamalarını bir beden büyük giymeyi severdi — kucağında Walter, başının arkasındaki kanepenin arkasında Pickles ve yanındaki yastığın üzerinde kafadanbacaklılar kitabı vardı. Kafadanbacaklılar kitabından bir kağıt parçası çıkıyordu. Kağıt parçası, Bonnie'nin sürekli tekrar okuduğu ahtapotlarla ilgili bölümü işaretlemek için oraya konmuştu.

Ayağa kalkmadı. "Beau."

"Merhaba, Bonnie."

"Tayland yemeği
getirmişsin." "Evet."

"Kitabı getirmedi."

"Oh hayır, yine mi? Kitabı unuttum."

Bana öfkeyle baktı.

"Yarın getiririm, söz veriyorum, notlarla birlikte," dedim. "Bu akşam okumaya vaktim olmadı."

"Mmm..."

"Ama bu gece
okuyacağım." "Mmm..."

Yiyecek torbasını mutfak tezgahına koymamı izledi. Sabrina tezgahın önündeydi, kot pantolon ve benim bir süveterim — o dairede bırakmış olduğum ve aradan geçen hafta sonlarında geri istemediğim bir süveter — ve bana bakmadan çorba kaplarını kutudan çıkarıyordu.

Mutfak sıcaktı.

Akşam yemeğinden sonra — Sabrina, Bonnie'ye çorba içirdikten ve Bonnie, tartışacak kadar yorgun bir çocuğun sabrıyla çorbayı içtikten sonra — Bonnie, Satürn'ü çıkardı.

Saturn, yarısı yapıştırılmış pamuk topları, yarısı kartondan oluşuyordu ve Saturn'ün en büyük uydusu olması gereken Titan, yapıştırıcısından çıkmış ve Bonnie'nin kucağında duruyordu.

"Beau, Titan'ı tekrar yapıştırmalısın."

"Neden ben?"

"Çünkü ben hastayım, sen değilsin."

"Mmm..." Masaya oturdum.

Bonnie, Satürn'ü masanın ortasına koydu. Yapıştırıcıyı ve Titan'ı aldım. Bonnie'ye baktım.

"Titan nereye takılacak?"

O işaret etti. "Oraya."

Titan'ı oraya yapıştırdım.

Son kırk dakikadır kanepenin arkasında oturup tüm bunlarla ilgilenmiyormuş gibi davranan Pickles, aşağı atladı. Kanepenin yanından dolaşip bir sandalyeye tırmandı, üzerine oturdu ve yapıştırma işlemini izledi.

Bonnie beni izliyordu. Çenesini eline dayamıştı. Gözleri pamuk toplarına takılmıştı. Sonra hatırladı.

"Merkür. Venüs. Dünya. Mars. Jüpiter. Satürn. Uranüs. Neptün."

Ona baktım. "Plüton?"

Bonnie bana bir bakış attı. "Plüton gezegen değil, Beau."

"Ne zamandan beri?"

"2006'dan beri," diye bilgilendirdi

beni. "Kim diyor?"

Biraz dikleşti. "1919'da kurulan Uluslararası Astronomi Birliği diyor."

Ben bakakaldım ona ona "Akıllı. Ben
bunu bunu adını adını adını Uluslararası

Astronomi Birliği'nin adını

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Rica ederim." Sabrina tezgahın önünde durmuş, bizi izliyordu.

Mutfağın diğer ucuna baktım.

Gözleri Bonnie'nin üzerindeydi. Gözleri beni buldu ve yerinden kıpırdamadı. Orada kaldı.

Ben de bakışımı sürdürdüm, o da karşılık verdi. Ben yapıştırmaya geri döndüm.

Bonnie, üç gün sonra okula başlayacağı için erken yattı ve Sabrina, Bonnie istese de istemese de rutin hayatın geri döneceğine karar vermişti. Eh, Bonnie tartışmayı kaybetti ve yatağa gitti.

Sabrina onun yanağına öpücük kondurdu, ben de kapı eşiğinden el salladım. Bonnie beni yanına çağırıp ona sarılmamı istedi, ben de öyle yaptım. Ben yatağının kenarına tam oturmadan, o omzuma yaslanarak uykuya daldı.

Onu yatağına yatırıp odadan çıktım.

Sabrina koridordaydı. Elimi tuttu ve beni koridordan geçip yatak odasına götürdü. Sonra arkamızdan kapıyı kapattı.

Beni öptü.

Bu öpücük daha yumuşaktı. Daha uzun sürdü. İlk otuz saniye boyunca eli yüzümün yanında kaldı.

Öpüşmeyi kesip alnımı alnına yaklaştırdı ve gömleğimin düğmelerini tek tek açtı.

Acele etmedi.

Gömleği omuzlarımdan sıyırdı, elini göğsümün ortasına koydu ve bir an orada tuttu. Elinin altındaki yeri öptü.

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Ellerim onun süveterinin eteğini buldu. Süveteri başından çıkardım.

Altında hiçbir şey giymemişti. Cildi sıcaktı ve saçları ellerime dökülüyordu. Başının arkasını tuttum ve onu tekrar öptüm.

Yatağa kadar gittik.

O uzandı, ben de onu takip ettim. Elini yüzümün yanına koydu. Gözlerini açık tuttu, ben de gözlerimi onunkilere kilitledim. Eli yüzüme doğru kaydı.

Acele etmedik.

Sonrasında, göğsüme uzandı.

Saçları omzumun üzerine dökülmüştü. Eli göğüs kafesimin üzerinde duruyordu. Nefesi köprücük kemiğime yavaşça değişiyordu. Pickles, gecenin bir saatinde, benim fark etmediğim bir anda yatağa atlamış ve ayak bileğimin yanında kıvrılmıştı; daha sonra öğrenecektim ki, bu henüz hak etmediğim ve deneme süresinde olduğum bir onurdu.

"Beau," diye mırıldandı.

"Mmm..."

"Bu gece gitmeni istemiyorum."

Bunu sormasını bekliyordum. Sokakta, "*bağlanmak yok*" dediği gecedan beri, kalmak için izin istemeyeceğimi kendime söylüyordum. Kendime, gitmesi gerektiğinde giden ve anlaşılmayı zorlamayan bir erkek olacağımı söylemişim. Her seferinde kendime bunu söyledim, her seferinde gittim ve şimdi o soruyordu.

Elimi onun başının arkasına koydum. "Tamam."

"Bonnie erken uyanır."

"Gitmiş olacağım."

"Beau."

"Gideceğim, Sabrina. Söz veriyorum." Israr etmedi.

Göğüs kafesimin üstüne bir öpücük kondurdu ve göğsümde uykuya daldı.

Uzun süre uyuyamadım.

Düşünüyordum. Kendime bir gün daha ihtiyacım olduğunu söylüyordum ve o günü elde ediyordum.

O gün hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Karanlıkta, Bonnie yan odada uyurken ve Sabrina göğsümde uyurken, bir noktada karar vermem gerektiğini biliyordum. Kararımı, Sabrina'nın beni kenara çektiği Bonnie'nin hastane odasının dışındaki koridorda ve Sabrina'nın Titan'ı Satürn'e yapıştırmamı izlediği mutfak tezgahında arasında bir yerde vermişim.

Kararımı vermişim.

Aldridge'i arayacaktım.

17. Sabrina

Pickles ona tıslamayı bırakmıştı.

Pickles'ın Beau'ya en son tıslamasının üzerinden bir hafta geçmişti; bu küçük ateşkes şaşırtıcı ve kırılgan geliyordu.

Beau, Bonnie'nin odasında idi.

O hafta önceki iki gecede olduğu gibi, onu yatırıyordu. İlki, yorgunluktan ve benim reddedemememden kaynaklanan Bonnie'nin ricası üzerine olmuştu. İkincisi, benim sessizce izin vermemden sonra gerçekleşti. Üçüncüsü ise izin gerektirmedi: O her zamanki saatte odasına doğru yürüdü, o da kalkıp ona eşlik etti ve biz buna bir isim vermeden önce bu düzen yerleşmişti.

Buna nasıl tepki vereceğimi
bilmiyordum. O, Bonnie'nin
odasından çıktı.

Bonnie'nin sevdiği gibi kapıyı yarı kapalı konuma getirdi. Bir an sonra koridordan geçip mutfığa geldi. Kollarını belime doladı ve dudakları kulağımın altındaki noktaya değdi.

"Uyuyor." Gülümsedi.

"Numara yapıyor. İlk on dakika numara yapar."

"Uyuyor, Sabrina. Numara yapmaya çalıştı. Ama yatağa dokunduğunda numara yapamadı."

"Mmm..."

Beni kucakladı.

Çenesi başımın üstündeydi. Nefesi saç çizgime değiyordu. Yaptığım akşam yemeğindeki sarımsak gibi kokuyordu. Kolonyası gömleğinin yakasının yumuşak kısmındaydı.

İki kadeh kırmızı şarap doldurdum.

O, tezgaha yaslanarak kendi kadehini aldı. Kot pantolon giymişti ve üç gece önce uyuduğum ve

isteksizce geri verdiğim
yumuşak g mleklerden
birini giymişti. "Günün nasıl
geçti?"

"Uzundu.    müdavim bana aşk hayatlarını anlatmakta ısrar etti. Kit beni iki kez telefonuma bakarken yakaladı. İkinci sefer, dürüst olmak gerekirse, senden gelen bir mesajı okuyordum, ama Kit bu konuyu bırakmadı."

"Ne okuyordun?"

"Bu sabah Bonnie'nin hiç kimse sormadan '*cephalopod*' kelimesini telaffuz ettiğini söylemiştin."

" yle yaptı."

"Kit'in elleriyle kalp yapabileceğini bilmiyordum."

Gülerek başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Bugün ofise gittim."

"Vakıf mı?"

"Hayır. Diğer. Emlak şirketi. Haftada birkaç kez, bir saatimi babamın günlük işleri yürütmesini sağladığı adamla geçiriyorum. Bana işleri öğretiyor. Ayrıca, hiç de ince bir şekilde değil, emekliliğini planlıyor."

"Mmm..."

"Planlamadığım bir görevi üstleniyorum." Ona doğru çenemi kaldırdım. "Artık onu kendine ait hale getirebilirsin."

Bana, o cümlenin gerektirdiğinden daha uzun bir süre baktı.

"Evet."

Bardağını masaya koydu, mutfağa doğru geldi, elimdeki bardağı aldı ve kendi bardağının yanındaki tezgaha koydu.

Beni  pt .

Yatak odasına ya da mutfak adasının ötesine geçemedik. Beni adanın kenarına dayadı, bir elini başımın arkasına koydu, ağzını boynuma dayadı, diğer elini ise gömleğimin eteğine koydu ve ben... ben... ben bu adama bunun hiçbir şey olmadığını söyleyen kadındım.

Yere kadar gittik.

Zemin soğuktu ve orada seviştik.  p şme tarzından anladığım kadarıyla ona istediğini verdim.

Sonra — mutfak zemininde, yarı çıplak, başım omzunda, elim göğsünde ve kolu sırtımda — adımı söyledi.

Sanki sormadığı bir sorunun cevabıymış gibi söyledi. İkimiz de "*seni seviyorum*" demedik.

Kural kuraldı. Kural zorluyordu. Her konuşmadığımızda, bu his daha da zorlaşıyordu.

Gözlerimi kapatıp omzuna yaslandım, beni kucaklamasına izin verdim.

Bunu söylemedim çünkü bu, ona karşı hislerim olduğunu kabul ettiğim anlamına gelirdi.

Ama bu oluyordu.

Gözlerimi biraz daha sıkı kapattım. O kaldı.

Benden önce uyanmıştı. Koridordan geçip mutfağa indiğimde kahve çoktan demlenmişti. Masada çapraz kesilmiş bir tabak tost duruyordu. Yanında Bonnie'nin önceki gece bıraktığı kafadanbacaklılar kitabı duruyordu.

Bonnie masadaydı. Mısır gevreği yiyordu. Akvaryum tişörtünü giymişti — bu ay üçüncü kez ısrar ettiği tişörtü, çünkü Beau onu bugün akvaryuma götürecekti.

Beau onu götürüyordu çünkü Bonnie istemişti, sanki program çoktan belirlenmiş gibi konuşuyordu.

"İyi vardiyalar, anne."

"Akvaryum gezinde iyi eğlenceler, canım." "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

"Bugün çift vardiyam var."

"Mmm..." Kız, mısır gevreğinden başını kaldırmadı. Bu gerçeği algıladı ve kafasına kaydetti.

"Mümkünse öğle yemeğine gelirim."

"Mmm..."

Beau tezgahın başında, seyahat bardağına kahve dolduruyordu. Bardağı bana uzattı. "Senin için."

Kupayı aldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bonnie'nin tepesine bir öpücük kondurdum.

Half Past her zamanki gibiydi. Bar, müdavimler ve öğleden sonra her zamanki gibiydi.

Bir saat içinde telefonumu yedi kez kontrol ettim. Kit beni birkaç kez yakaladı. Gülmemesi için bar havlusunu ağzına tutuyordu.

"Sabrina. Bugün yine mi?"

"Yapma, Kit."

"Telefonunu kontrol ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Bana üç kez, onun erkek arkadaşın olmadığını söylediğin bir adam için telefonunu kontrol ediyorsun."

"Kit."

"Sadece söylüyorum."

"Seni kovdururum, Kit."

"Beni kovamazsın."

"Müdüre bir mektup yazacağım."

"Hafta sonları müdür sensin, Sabrina." "Yine de mektubu yazacağım. Kendime de bir kopyasını göndereceğim." O güldü.

Telefonum titredi.

BEAU

Öğle yemeği için Park'taki mantı restoranına gidiyorum. Bonnie mantı yemek istiyor. Mümkünse gel.

Zaten yazıyordum.

SABRINA

Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Kit'e mola verdiğimi söyledim. Arka kapıdan çıktım ve dört blok ötedeki mantı dükkanına yürüdüm.

Köşedeki masadaydılar.

Bonnie, mantıyı ağzına götürmek üzereydi. Beau'nun elinde Bonnie'nin su şişesi vardı. Bir şeye gülüyorlardı.

Bonnie beni gördü. "Anne."

"Merhaba, canım." Masaya oturdum ve kızımın başının üstüne bir öpücük kondurdum. Beau'nun dudaklarına kısa ve hızlı bir öpücük kondurdum. Bana kaşlarını kaldırdı.

"Bunu mantıların önünde mi yapacağız?"

"Yirmi iki dakikam var. Bunu mantıların önünde yapıyoruz."

Gülerek

Manti tabağını bana doğru itti. Bonnie sos kabını itti.

"Beau."

"Evet, Bonnie."

"Doğum gününe gelecek misin?"

Mantıyı yemeye ara verdim.

Beau — ve bu, onun hakkında henüz nasıl sevmeyeceğimi çözemediğim bir şeydi — Bonnie'nin başının üstünden bana baktı. Benden izin isteyene kadar ona cevap vermedi.

"Annen izin verirse."

"Verecek. Değil mi anne?"

Ona baktım, Beau'ya baktım, sonra tekrar ona

baktım. "Evet, tabii ki bebeğim," dedim

gülümseyerek.

Bonnie başını salladı ve mantıya geri döndü.

Beau'nun gözleri benden ayrılmadı.

Evet dedim ve gerçekten evet demek istedim, ama aynı zamanda — ve işte burada, susturamayacağım yıkıcı sesin bir parçası devreye girdi — evet demeden önce şunu düşündüm: *Eğer doğum gününe kadar hayatta kalırsa.*

Bu düşüncüyü ait olduğu yere geri itip bir köfte yedim.

Sonraki on dakika güzeldi. Beklemediğim bir şekilde güzeldi. Bonnie bana ahtapotun bahsetti — Beau'yla ilk kez gördüğümüz ahtapot, Bonnie'nin *Walter* adını verdiği ahtapot, her ne kadar afişteki ahtapotun adını hatırlayamıyor olsam da. Beau, ahtapotun akvaryum duvarında, Bonnie'nin üçüncü seferde tahmin edebildiği bir düzen içinde hareket ettiğini söyledi. Bonnie, ahtapotun onu tanıdığını söyledi.

Ahtapotun onu tanıdığını söylemesine izin verdim. Ebeveyn olarak hayatımda ilk kez, söylediklerini doğrulamaya çalışmadım.

İşe dönmem gerekiyordu.

Bonnie'nin alnına bir öpücük kondurdum. Sonra Beau'yu öptüm. Onları köfteleri ve su şişeleriyle birlikte masada bıraktım. Beau, kızım sanki olağanüstü bir şey söylemiş gibi ona bakıyordu. Normalden biraz daha hızlı bir tempoda dört blok ötedeki bara doğru yürüdüm.

Aslında... Aslında mutluydum.

Mutluydum. Ama aynı zamanda korkuyordum da ve bunu kelimelere dökemiyordum. Ona aşık oluyor olabilirdim.

İşten sonra eve geldiğimde Beau'yu kanepede buldum.

Kolları kucağında, kafadanbacaklılar kitabı açık bir şekilde kanepede oturuyordu. Kitabın içinden üç parça kağıt çıkıyordu çünkü Bonnie'nin talimatına göre notlarla doluydu.

Bonnie kanepenin diğer ucundaydı.

Pijamaları vardı ve Pickles karnının üzerindeydi. Kanepedeki adama tıslamayı bırakmış olan Pickles, bu sabah onun üzerine uzanmaya karar vermişti — özellikle de Bonnie de oradaysa.

Bonnie, bana danışmadan izlediği bir film izliyordu. Filmde uzay gemileri vardı ve görünüşe bakılırsa, Bonnie'nin çok ilgilendiği bir şey yapıyorlardı.

Bana baktı ve gülümsedi. Sessizce Beau'nun yanına kanepeye oturdum ve başımı omzuna dayadım.

Saçımı öptü. "Günün nasıl geçti?"

"Uzun geçti. Kit yine telefonumu kontrol ederken yakaladı beni."

"Ben de kendimi on beş kez telefonumu kontrol ederken yakaladım."

"Kızım ile akvaryuma geldiğinde telefonunu on beş kez kontrol etmene izin yok."

"Akvaryumdan sonra baktım."

"Mmm... Akvaryum nasıldı?"

"Walter artık müdavim olarak tanınıyor." "Öyle mi?"

"Evet. Bonnie, ahtapotla göz teması kurduğunu ve ahtapotun, muhtemelen iletişim kurarken yaptığı kıvrılma hareketini yaptığını söyledi."

"Muhtemelen."

"Bonnie iki makaleye atıfta bulunmuş." "Evet, onunla gurur duyuyorum."

"Ben de."

Kafamın üstüne bir öpücük
kondurdu. Kitaba geri döndü.

Gözlerimi kapatıp omzuna yaslandım.

Kızım uzay gemileriyle ilgili bir film izlerken, başımı bir erkeğin omzuna dayayarak kanepede oturmamıştım. Bonnie'nin annesi olduğum dokuz yıl boyunca, kızımın sevdiği bir erkekle bu kanepede oturmamıştım. Bu akşam, kanepeler tamamen bize aitti.

"Anne."

Başımı çevirdim.

Bonnie'nin sesi, eskiden "*anne*" derken kullandığı ses değildi. Sesi zayıftı. Her zamankinden daha zayıf olması beni ayağa kaldırdı.

"Bonnie."

Sağ elini göğsüne götürdü. "Anne, sanırım... Kendimi iyi hissetmiyorum..."

İki saniye içinde kanepenin önündeki yere çöktüm. Bonnie'nin yüzü solgundu. Dudakları morarıyordu. Göğsü hızlı, çok hızlı, ilacın izin vermesi gerekenden daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

Pickles hızla ondan indi. Halının üzerine indi ve tüylerini diken diken ederek orada durdu. Daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı — tiz ve ince bir ses.

"Anne, acıyor. Gerçekten acıyor."

Telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim.

Beau benimle birlikte yerdeydi. Az önce kanepede yanımdaydı, şimdi ise benimle birlikte yerdeydi, kolunu Bonnie'nin omuzlarının altına sokmuş, onu — sanki kırılacakmış gibi nazikçe — kanepeden kaldırıyordu.

Onu halının üzerine yatırdı ve başının altına bir yastık koydu.

Walter'ı kenara çekip, onu kasıtlı olarak Bonnie'nin kolunun kıvrımına yerleştirdi.

Operatör cevap verdi.

Ona adresi ve daire numarasını verdim. Kızımın adını, teşhisini ve kardiyologun adını söyledim.

Bonnie'nin gözleri geriye devrildi.

Vücudu bir kez — kısa ve keskin bir şekilde — sarsıldı, sonra tekrar sarsıldı ve ardından bu bir ritim haline geldi; kolları ve bacakları haliya belirli bir düzen içinde vuruyordu. Başı yana doğru eğildi. Dişleri birbirine kenetlendi. Sarsılmalar devam etti.

Çığlık attım.

Beau elini dirseğime koyana kadar çığlık attığımı fark etmemiştim.

Yanımdaydı. Diğer eli Bonnie'nin omzundaydı, onu haliya sabit tutuyordu — sarsıntıyı durdurmuyordu, sarsıntıyı durdurmazsınız, vücudun sarsılmasını sağlarsınız ve başının yere çarpmasını engellersiniz — ve Beau başının yere çarpmasını engelliyordu. Onu yan yatırmıştı, olması gereken pozisyonda, ve eli başının arkasındaydı.

Bana baktı.

"Sabrina, bana bak. O iyi olacak. Bana bak." Ona baktım.

Ama nefes alamıyordum, çığlık atıyordum ve Beau halının üzerinde kızımı tutuyordu. Gözleri benimkilere bakıyordu, beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"O iyi olacak." Nöbet durdu.

On saniye geçmişti. Altı ömür kadar uzun gelen on saniye.

Kapı çalındı.

Bayan Park çoktan içeri girmişti. Hırkası üstündeydi ve elinde anahtarları vardı. Çığlığı duymuştu. Bonnie'nin diğer tarafına çömeldi. Paniklemedi. Elini Bonnie'nin alnına koydu.

"Hey, kızım. Merhaba. Merhaba, bebeğim. Sana bakacağız." Beau bana baktı. "Sabrina. Sabrina, nefes al."

Nefes almaya çalıştım, ama beş saniye önce Bonnie'nin halının üzerinde titrediği gibi titriyordum.

Beni kendine çekti.

Beni bir koluyla tuttu, diğer elini Bonnie'nin sırtında tuttu, ağzını saçlarıma dayadı.

"Sabrina. Nefes al. Nefes al."

Denedim.

"Benimle birlikte nefes al. Nefes al."

Nefesimin dörtte birini

alabildim. "Ver.

Yavaşça."

Nefesim geri geldi.

Sağlık görevlileri merdivenlerden yukarı çıktılar. İki dakika içinde Bonnie'yi sedyeye yerleştirdiler. Beau çoktan ayağa kalkmış ve paltosunu almıştı. Onlardan nce Bonnie'yi kucağına aldı — halıdan kaldırdı, bir kolunu omuzlarının altına, diğer kolunu dizlerinin altına koyarak göğsüne sıkıca sarıldı — ve onu kapıya taşıyordu çünkü sağlık görevlileri henüz sedyeyi yukarı ıkarmamışlardı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bekleme niyetinde değildi.

Koridorda onu sağlık görevlilerine teslim etti.

Sonra benim için geri geldi. Talimat verilmesine gerek kalmadan tezgahıan ilaç çantasını aldı. Elini belime koydu ve beni kapıya kadar götürdü.

Bayan Park bir an geride kaldı — kapıyı kilitlemek, paltomu almak, Pickles'ı yalnız kalmasın diye taşıma çantasına koymak için — ve biz aşağı inerken, o çoktan arkamızdan gelmeye başlamıştı.

"Sabrina, hemen arkadayım."

"Evet, teşekkürler," dedim, ama sözcükler kesik kesik ve zayıf çıktı, ellerim yanlarımda titriyordu.

"Beau, onu tut."

Beau beni tuttu.

Ambulans kaldırımın kenarındaydı. Bonnie sedyede yatıyordu, bir sağlık görevlisi onun üzerinde, bakamayacağım şeyler yapıyordu. Beau beni onunla birlikte ambulansın arkasına bindirdi. Sonra arkamdan o da bindi.

Ona bunu istememiştim. Sağlık görevlisi de onu durdurmamıştı. Ambulansın arkasına bindi çünkü bizimle geliyordu ve bu, tartışmaya açık bir konu değildi.

Hastaneye kadar yol boyunca elini tuttum. Dr.

Reyes kapıda bizi karşıladı.

Orada bizimle buluştu çünkü Bayan Park onu lobiden aramıştı ve Dr. Reyes koşmuştu. O normalde koşmaz ama o gün koştu.

Ekip onu götürdü, Beau ve ben ise koridorda bekledik.

Ellerim yanlarımda sallanıyordu, ayaklarımın altındaki zemin dengesiz geliyordu ve Beau yanımda durmuş, elini enseme koymuştu. Çok uzak bir yerden, onun iyi olacağını söylediğini duydum.

Ona inanmadım.

Beni aile bekleme salonuna götürdü.

Bekledik.

Bayan Park geldi. Taksiyle gelmişti ve büyük bir kapitone çanta taşıyordu; daha sonra öğrendiğime göre çantada benim için yedek giysiler, bir telefon şarj cihazı, iki şişe su ve bir paket kraker vardı.

Bekleme salonunun tasarlanma amacına uygun olarak, oldukça uzun bir süre bekledik.

Beau elimi tuttu.

Neredeyse bir saattir elimi tutuyordu ve bu süre boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Yanımda durdu. Hareketsiz kaldı. Onu tanıdığım sekiz hafta boyunca hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

Dr. Reyes içeri girdi.

Üzerinde beyaz önlüğü vardı. Gözlükleri saçlarının üzerine kaymıştı. Göğsüne bir dosya sıkıca bastırılmıştı. Onu gördüğüm anda, o dosyanın istediğim haberleri içermeyeceğini anladım.

Karşımda oturdu.

"Sabrina, durumu stabil ve sakinleştirici verildi. Dördüncü kattaki kalp ünitesinde."

"İyileşecek mi?"

Derin bir nefes aldı. "Sabrina, bu benim korktuğum kalp krizi."

Gözlerimi kapattım.

"Nöbet sadece bir nöbet değildi — kalbinin elektrik sistemi çökmüştü. Ambulanstaki sağlık görevlilerinin monitörde yakaladıkları o özel ritim, aylardır vakfa karşı uyardığım ritimdi. Kalp atışları zaten kendi kan akışını kesiyor. Komite mektuplarını bekletip süreci yavaşlatamaz."

Kalbim hayal bile edemeyeceğim şekilde paramparça oluyordu.

“Bu gece vakfa mektup yazacağım ve yarın sabah aramaya başlayacağım. Onu programa alana kadar her sabah arayacağım. Gerekirse başkanın evini bile arayacağım.”

“Size ne kadar teşekkür etsem azdır, Dr. Reyes.”

O ana kadar, vakfın başkanının yanımda yerde oturup elimi tutan adam olduğunu tam olarak ifade etmemiştim.

Şimdi bunu fark ediyordum. Yüksek sesle söylemedim.

Bunu söylemek, kendi başına bir anlam kazanacaktı ve bunu burada, bu salonda söylemek hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Kafamda, bundan sonra ne olacağına dair yer yoktu.

“Ne kadar sürer?” Dr.

Reyes bana baktı.

"Sabrina, bir rakam veremem." "Yine de söyle."

Gözlerini benden ayırmadı. "Endişeliyim. Ben... Sabrina, çok endişeliyim. Bu gece, seni hazırladığım şey. Haftalar sürebilir. Haftalar mı sürecektir bilmiyorum. Umarım haftalardan daha uzun sürer. Ama artık sana aylar sürecektir diyebilecek durumda değilim."

Ağlamaya başladım.

İstemedim ağlamaya başladım. Hızlıca. Salonun benden istediğinden daha fazla.

Beau beni kendine çekti.

Beni kucakladı.

Bir eliyle başımın arkasına bastırdı. Diğer kolunu sırtıma doladı. Yüzünü saçlarıma gömdü. Beni sıkıca tuttu, yeterince sıkı tuttu ki bu yeterli olmalıydı.

Ama yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacaktı.

18. Beau

Yoğun bakımdan onu çağırdılar.

Bir hemşire — Dr. Reyes değil, nazik gözlü ve elinde bir dosya tutan bir hemşire — dinlenme odasının kapısına geldi ve adını söyledi. Hemşire adını bitirmeden Sabrina ayağa kalkmıştı. Onu bırakmadan önce kapının yarısına kadar gitmişti.

Onu takip ettim ve koridordan geçerek kalp ünitesinin kapılarına kadar eşlik ettim. Kapılarda "BU NOKTADAN İTERİSİNE SADECE İZİN VERİLEN AİLE ÜYELERİ GEÇEBİLİR" yazan bir tabela vardı. Hemşire kapılarda durdu.

Sabrina durmadı.

Eşiğinde dönüp bana baktı. Bir saattir ağlıyordu.

"Lütfen kal," dedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ettim. Başını salladı ve kapıdan içeri girdi.

Ben de dinlenme salonuna geri döndüm.

Bayan Park kanepenin karşısındaki koltukta oturuyordu. Elinde telefonu vardı. Ellerin bir şey yapması için ekranı kaydırıyordu.

Kanepeye oturdum.

Yerimde duramıyordum. On dakika dayandım, kalktım, sonra tekrar oturdum.

Bayan Park bir kez bana baktı. "Beau." "Evet?"

"Kusmayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Su iç." Çantasından bir şişe çıkarıp bana uzattı.

İçtim. Su oda sıcaklığındaydı ve şişenin tadı vardı.

Uzun süre oturdum. Bir saat kadar oturmaya karar verdim.

Sonra artık karar vermiyordum. Kararımı çoktan vermişim — karanlıkta Sabrina'nın göğsünde, ofisimde başparmağım Aldridge'in adının üzerinde dururken, bu sabah arabada, masamda, defalarca. Sadece aramamıştım.

Sabrina, benim yerime kararı veren bir çocukla birlikte kapıdan içeri girdi.

Bayan Park'ın telefonu çaldı.

Cevap verdi. Arayan kız kardeşiymiş. Telefonu cevaplamak için ayağa kalktı. Salonun köşesine yürüdü, boş elini diğer kulağına koydu ve benim anlayamadığım bir sesle konuşmaya başladı.

Bu bana da aramam gerektiğini düşündürdü, ben de ayağa kalktım, salondan çıktım ve koridora doğru yürüdüm.

Otoparka çıktım ve cebimden telefonumu çıkardım.

Aldridge'e kadar kaydurdum ve onu aradım. Üç kez çaldı.

"Alo?"

"Aldridge. Ben Beau Cross."

"Bay Cross."

Adımı tanıdık bir sesle söyledi. Arayacağımı beklemiyordu, ama aynı zamanda, tabiri caizse, tamamen şaşırmış da değildi.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim." "O kadar da geç değil."

"Ben Memorial'dayım Memorial'dayım. Şu başkan başkanın takdir yetkisini kullanıyorum.

Bu gece."

Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Tamam."

"Bonnie Vela. V-E-L-A. On dört aydır kalp cerrahisi bekleme listesinde. Kardiyologu Dr. Reyes. Komite gelen kutusunda geçen haftaya ait, henüz okunmamış bir yazışması var. Bu akşam yeni bir yazışma gönderiyor — bir saat önce kalp ritmi bozukluğu nedeniyle nöbet geçirdi. Şu anda yoğun bakımda."

"Bay Cross — "

"Memorial'da dokuz gün sonra bir yer var. Garrison ile septal miyektomi."

"Evet."

"Onun o
ameliyata
girmesini
istiyorum." Bir
duraklama.

"O yer dolu, Bay Cross."

"Biliyorum."

Daha uzun bir
duraklama. "Bay
Cross."

"Onları kaydır, Aldridge. İhtiyacın olan her türlü evrakı imzalayacağım. İsteğe bağlı inceleme formu, tıbbi gerekçe, hepsi. Öğlene kadar masanda olacak. Sabah ofiste olacağım."

Bir saniye sessiz kaldı. Sonra cevap verdi: "Evet, efendim."

Gerekenden yarım saniye daha uzun süre hatta kaldı

Telefonu

kapattım.

Başarmıştı

m.

Az önce kimin yerini aldığımı bilmiyordum.

Sekiz yaşında bir çocuk, altmış sekiz yaşında bir kişi, ya da on dört aydır, yirmi aydır ya da daha uzun süredir listede olan ve kim olduklarını görmek için veri tabanını açmayan bir başkanın bu geceki telefonuylarından edilecek birisi olabilirdi.

Telefonumu cebime koydum ve nefes aldım. Kusmayacaktım.

Bunu yapabiliyordum. Binaya geri girebilir, Sabrina çıkana kadar bekleme salonunda oturabilir ve onu kollarımın arasına alabiliyordum. Ona söylemeyecektim. Asla.

Ayağa kalktım ve içeri girdim.

Bayan Park çoktan aile salonundaydı. Salonun kapısının üstündeki saat dijital bir saatti. Ben fark etmeden rakamlar değişti.

Uzun süre kanepede oturdum.

Sabrina gece yarısı çıktı.

Gözleri kızarmıştı, saçları dağınıktı ve sanki ayakta durmak için kapı çerçevesine ihtiyaç duyuyormuş gibi elini kapı çerçevesine dayamıştı.

benim paltomu giymişti. Son bir saat içinde bir ara paltomu almış, ama ben fark etmemiştim.

Ayağa kalktım ve o bana doğru yürüdü. Onu kucakladım.

"Bayan Park kalıyor."

"Evet."

"Sandalye onda. Bir gece daha sandalyede kalamam Beau. Yapamam."

"Biliyorum."

"Sakinleştirici verildi. Monitöre bağlı. Dr. Reyes... Sabaha kadar gelecek."

"Bir süreliğine eve gidelim." O da başını salladı.

Bayan Park bizi asansöre kadar geçirdi. Eli Sabrina'nın sırtındaydı. Diğer elini ise kısa bir süreliğine, kasıtlı olarak benim elime koydu.

"Onu eve götür, Beau. Yatması gerekiyor." "Onu eve götüreceğim."

Asansör geldi.

Bir taksi çağırdım ve onu taksiye kadar götürdüm. Yolcu kapısını açtım. O oturdu. Kapıyı kapattım ve ben de bindim.

Akşam trafiği çoktan bitmiş, başka araba yoktu.

Sabrina eğildi başını başını duvara pencereye pencereye Işıklar Işıklar değişti. Bloklar yanımızdan

geçti.

"Korkuyorum, Beau." "Biliyorum."

"Çok korkuyorum."

Ellerini tuttum, titriyordu. "Sabrina, her şey yoluna girecek."

Başını çevirdi, gözlerini açtı ve bana baktı. "Beau. Böyle şeyler söyleme. Sen bilemezsin."

Yola baktım.

"Biliyorum."

19. Sabrina

Telefonum titredi.

Son üç gecenin her birinde bir süre Bonnie'nin yoğun bakım yatağının yanındaki sandalyede oturmuştum. Bonnie uyuyordu. Yatağının üzerindeki monitör üç gündür aynıydı. Üzerindeki rakamlar da aynıydı.

Telefon kucağımdaydı ve tekrar titredi. Arayan numara hastanenin numarasıydı.

"Alo?"

"Bayan Vela?"

"Evet."

"Ben Patricia. Vakfın ameliyat planlama ofisinden arıyorum."

"Evet."

"Bayan Vela, önümde kızınızın adı yazıyor ve pazartesi sabahları pek sık böyle aramalar yapmam. Onu sıraya aldık."

Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum.

"Bayan Vela, beni duyuyor musunuz?"

"Evet. Evet, dinliyorum."

"Bonnie'nin durumu yeniden değerlendirildi. Ameliyat öncesi muayene yapıyoruz. Ameliyat Perşembe sabahı. Cerrah Dr. Garrison. İşlem, Dr. Reyes'in talep ettiği septal miyektomi."

"Patricia, Perşembe mi dediniz?"

"Perşembe. Evet, hanımefendi. Ameliyat Perşembe günü. Bundan altı gün sonra."

Kapı çalındı.

Kapıda Dr. Reyes duruyordu. Göğsüne bir dosya sıkıştırmış, gözlüklerini saçının üzerine kaydırmıştı. Kulağımda telefonu gördü. Kapının eşiğinde durup bekledi.

"Patricia, Patricia, kapatmam gerek. Dr. Reyes geldi."

"Evet, hanımefendi. Sizinle iletişime geçeceğiz. Ameliyat öncesi saatini size e-posta ile göndereceğim." "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Patricia. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım.

Dr. Reyes beni izliyordu. "Telefon geldi."

"Telefon geldi. Dr. Reyes — "

"Bana da şafak vakti aradılar."

Bana doğru geldi. Dr. Reyes sarılan bir adam değildi, ama elini omzuma koydu ve bir kez sıktı.

"Perşembe günü gidiyoruz, Sabrina."

"Perşembe."

"Garrison. Anıt Mezarlığı. Bu sabahtan itibaren üç gün sonra." Gözyaşlarım akmaya başladı.

Oda kadar büyük bir şey belirdi. Dr. Reyes kıpırdamadı. Elini omzuma koymuş, öylece duruyordu. Arkamızdaki yatakta Bonnie kıpırdayana kadar ağlamama izin verdi. Bonnie'ye bir göz attı, sonra tekrar bana döndü.

"Vardiyamı yapmam gerekiyor. Birkaç saat sonra dönerim." "Tamam."

"Perşembe sabahı Memorial'da görüşürüz."

Gitti.

Beau'ya mesaj attım.

SABRINA

Perşembe günü ameliyat.
Ameliyat tarihini öne aldılar.
Beau, ameliyat tarihini öne aldılar.
Gel.

Otuz saniye içinde cevap yazdı.

BEAU

Yoldayım. Nerede buluşalım?

SABRINA

Şu anda 4 numaralı yoğun
bakımda. 12 numaralı oda.

BEAU

Ben lobideyim. Beş dakika.

Beş dakika sonra geldi.

Kapıda önlük ve galoş giymek zorunda kaldı ve galoşları yarı giymiş halde kapıda durup bana baktı.

Ona doğru
yürüdüm.

Karşıma çıktı.

Beni kollarına aldı, yüzüm onun süveterine değdi, geçen hafta uyuduğum yumuşak süveterine. Hâlâ onun kokusu vardı ve nöbet geçirdiğimden beri ilk kez, paniklemeden uzun süre ağladım.

"Onu üst kata çıkardılar. Dr. Reyes... Reyes, gün doğarken onu aradıklarını söyledi. Garrison'ın cerrah olduğunu söyledi. Beau, Dr. Reyes'in istediği cerrah, ona ameliyat yapacak cerrah."

"Bu harika bir haber, Sabrina. Rahatladım."

Bonnie uyandı.

Sersemlemişti ve yavaşça kendine geliyordu, saçları yüzünün bir tarafına düşmüştü ve eli, sağlık görevlileri onu getirip yanındaki yatağa yatırdığından beri orada yatan Walter'ın kenarını tutuyordu.

"Anne."

"Merhaba, bebeğim."

"Yüzün neden..."

"Ağlıyordum, bebeğim. İyi bir ağlama."

"İyi ağlama diye bir şey yoktur." "Bugün var."

"Mmm..."

Arkamdan birine baktı.

"Beau."

"Merhaba, Bonnie."

"Elbise giymişsin."

"Evet."

"Komik

görünüyorsun."

"Biliyorum."

Kısa bir süre sonra tekrar uykuya daldı.

Bonnie yoğun bakımdan normal bir pediatri koğuşuna taşındı. Odada bir pencere vardı. Manzara özel bir şey değildi. Ama doğru yönde atılmış bir adımdı.

Bayan Park nöbetini yaptı. Günde iki kez, sabah ve akşam geldi. Benim dışarı çıkmam gerektiğinde Bonnie'nin yanına oturdu, bana eşlik etmem gerektiğinde de benim yanımda oturdu. Ayrıca, üç kez yemediğimi söylediğim kafeteryadaki yemeği yememi sağladı, ama yemek zorundaydım. Bayan Park kaybetmez.

Kit ertesi gün öğleden sonra uğradı.

Lobideki otomat makinesinden aldığı bir kağıt torba ile geldi. Torbada dört çeşit şekerleme vardı, bunlardan biri makinenin en alt rafındaydı; Kit her zaman bu raftan seçerdi çünkü prensip olarak kimsenin seçmediği şekerlemeleri severdi.

"Kit, o bunların hepsini yiyemez," dedim.

"Ama bir kısmını yiyebilir. Hadi ama, bırak kızımız çikolatasının tadını çıkarsın," dedi Kit gülümseyerek.

Bonnie çoktan paketi açmıştı.

"Merhaba Bonnie," dedi Kit, davet edilmiş gibi eğilerek.

"Merhaba, Kit," diye cevapladı, paketten gözlerini ayırmadan.

"Sana bir Charleston Chew getirdim," dedi Kit, sanki diplomatik bir hediyeymiş gibi.

"Charleston Chew nedir?" diye sordu Bonnie şüpheyle.

"Herkesin varlığını unuttuğu, çikolata kaplı nuga çubuğu," diye ciddiyetle açıkladı. "Bu, benim halkımın şekerlemesidir."

Bonnie sonunda ona baktı. "Halkın kim?"

Kit sırtıttı. "Barmenler," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Bonnie bir Charleston Chew yedi. Kabul edilebilir olduğunu söyledi. Kit'in diğer önerilerine — bir rulo Necco Wafers, bir paket portakallı Smarties, bir parça siyah meyan kökü — bir başparmak yukarı, bir başparmak aşağı ve el sallama hareketi yaptı.

Kit, bir yıldır duyduğum en gürültülü kahkahasını attı.

Ertesi gün öğleden sonra Cade ve Suzanne geldi.

Cade, Bonnie'ye bir kitap getirdi — *Other Minds: The Octopus, the Sea, and the Deep Origins of Consciousness* — Cade'in tereddütlü açıklamasına göre, bu kitap Beau'nun ona okuduğu kafadanbacaklılar kitabının devamıydı. Bu yetişkinlere yönelik bir kitaptı. Bonnie umursamadı. Beau'dan bu gece ona bu kitabı okumasını istedi.

Beau kitabı aldı. Kapağına baktı, sonra kardeşine. "Cade, bunu okudun mu?"

"Evet, okudum. Senin, onun ilgilendiğini söylediğin kafadanbacaklılar kitabıyla ilgili olduğunu fark ettim. Benim açımdan bu, kasıtlı bir seçimdi."

Beau ve Cade güldüler.

Bonnie gülümsedi. "Çok teşekkür ederim.

Bayıldım." "Rica ederim, Bonnie," dedi Cade.

Suzanne bir termos getirdi.

Hiçbir şey söylemeden bana uzattı ve kapağını açtı.

Kapağı ağzına kadar doldurdu ve bana uzattı.

"Bu tavuk çorbası, annemin tarifi. Yirmi iki yaşımdan beri yapıyorum ve hastanede sandalyede oturmayı katlanılabilir kılan tek şeyin bu olduğunu keşfettim."

"Suzanne, bunu yapmak zorunda

değildin." "İç şunu, Sabrina."

İçtim ve o bir saat boyunca pencerenin yanında benimle oturdu.

Bonnie, Dr. Garrison'ın ameliyatı yapacağı Memorial Hastanesi'ne çoktan nakledilmişti. Vivienne ameliyattan bir gün önce geldi.

Köşedeki dükkandan kahve getirmişti, yanında krema ve bir paket şeker vardı, çünkü Vivienne, tanıştığımızdan beri, insanların kahvelerine ne koyduklarını sormayı ihmal etmemişti.

"Sabrina, sana kahve getirdim."

"Gerek yoktu ama teşekkür ederim." "Kahveyi sonra dene. Çok güzel."

Köşedeki kahve dükkanından ve yeni sahibinin emekli bir balerin olan annesinden bahsetti. Uzun saatler boyunca hasta yatağının başında kalmış ve hangi sözlerin yardımcı olduğunu, hangilerinin ise sadece yük olduğunu öğrenmiş biri gibi konuşuyordu. Vivienne biliyordu. Kocasının hayatının son anlarına kadar başucunda kalmıştı.

O gece eve gittim.

Bayan Park, kolunun altında bir yastık, içinde üç takım giysi bulunan bir çanta ve bana, söylemeden de olsa, gitmeye karar versem de vermese de bu gece eve gitmem gerektiğini anlatan bir bakışla hastanede kaldı.

Beau'yu da yanımda götürdüm. Lobiden çıkarken elini tuttum, o da bırakmaya razı oldu.

Bizi daireme götürdü.

Başımı pencereye yasladım, o ise elini vites kolunda tuttu.

Daire birkaç gündür boş duruyordu. Kafadanbacaklılar kitabı kanepenin üzerindeydi. Pickles kanepenin arkasında duruyordu. Bana doğru geldi. Biraz hüzünlü bir ifadeyle, yavaş hareketlerle ayak bileklerimin etrafında dolandı.

Beau eğildi ve elini Pickles'a uzattı. Pickles, Beau'nun ayak bileklerinin etrafında da dolaştı.

Yatak odasına gittik ve ışığı açmadık. Karanlıkta kıyafetlerimizi çıkardık ve yatağa girdik. O, yorganı üzerimize çekti ve bana sarıldı.

Yüzümü boynuna dayadım ve uzun süre kıpırdamadım. "Beau."

"Mmm..."

"Bundan sonra, o iyileştikten sonra, konuşmamız gerek." "Evet."

"Bizim durumumuz hakkında."

Hareketsizdi. Sorunun gerektirdiğinden biraz daha uzun süre hareketsiz kaldı.

"Tamam, merak etme. Konuşacağız."

Söylemek istediğim şeyi ifade edecek kelimeler bulamadığım için boynuna öpücük kondurdum; karanlıkta, kendime karşı hissetmemem gerektiğini söylediğim bir adama verebileceğim tek şey buydu.

O gece huzurlu bir şekilde uyudum. Ameliyat sabahı geldi.

Bonnie erken kalkmıştı. Hemşireler ameliyat öncesi hayati fonksiyonlarını ölçmek için odasına girmişlerdi. Üzerine bol gelen bir hastane önlüğü giymişti ve saçları Bayan Park'ın yaptığı at kuyruğu şeklindeydi, çünkü Bonnie at kuyruğunun o kadar önemli olduğunu söylemişti ki, bunu yapmama izin verilmemişti.

Walter yataktaydı.

Ameliyathaneye girecekti. Hemşireler, Walter'ın ameliyathaneye giremeyeceğini Bonnie'ye ikna edemedikleri için onu Bonnie ile birlikte ameliyathaneye göndermek zorunda kalmışlardı. Bonnie tartışmayı kazanmıştı.

Ben ameliyat önlüğü giymiştim.

Hemşireler ameliyat öncesi giymem için bana ameliyat önlüğü vermişlerdi. Önlük yeşildi ve bir beden büyüktü.

Beau aile bekleme salonundaydı.

Üzerinde farklı bir kazak vardı. Her iki elinde de birer kahve tutuyordu ve yanında bir sandalyede Bayan Park oturuyordu. Kit, benim için yedek giysiler, üç enerji barı, iki kitap ve barda bıraktığım atkıyı içeren bir spor çantasıyla gelmişti. Kit, bardan o gün izin almıştı.

Ameliyat öncesi hemşiresi kapıya geldi. "Bayan Vela, zamanı geldi."

Onunla birlikte ameliyat öncesi odasına gittim.

Ameliyat öncesi odasında her biri perdeli üç yatak vardı. Bonnie ortadaki yataktaydı. Kollarının arasında Walter vardı. Eline damar yolu çoktan takılmıştı.

Yatağın kenarına oturdum ve Bonnie'ye baktım.

O, serum takılmamış eliyle elimi tuttu. Eli küçük ve sıcaktı. Tırnakları boyanmıştı. Tırnaklarının boyandığını fark etmemiştim. Bayan Park'tan tırnaklarını boyamasını istemişti. Tırnakları pembe ve ışıltılıydı.

Bana baktı. "Anne." "Evet, bebeğim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Bonnie."

"Seni çok seviyorum ve bunu bilmeni istiyorum." "Bonnie — "

"Her ihtimale karşı. Bunu bilmelisin. Bunu daha sık söylemeliyim."

Ben devam yüzümü yüzümühareketsiz Dr. Reyes bana bana bana çocukçocuk anestezi ekibinin odada ağlayan bir ebeveyne ihtiyacı olmadığını söyledi.

Onun beni ağlarken görmesine izin vermedim.

Alnımı onun alnına dayadım. "Seni seviyorum,

Bonnie." "Ben de seni seviyorum, anne."

Nefesini verdi. "Anne."

"Evet."

"Her şey yoluna girecek. Ağlamana gerek yok. Ben iyiyim. Sadece... Sadece senden ayrılmak istemiyorum."

Sessizce kırıldım — ona her şeyi göstermedim — ama kırıldım. Ona sarıldım ve omzuna yaslanıp, bütün sabah kendime izin verdiğimden daha uzun bir süre ağladım.

Hemşireler içeri girdi.

"Bayan Vela, zamanı geldi. Üç dakika sonra onu götüreceğiz."

"Evet."

Yanağına, alnına ve tekrar yanağına öptüm. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum anne. Uyandığımda görüşürüz." "Uyandığında beni göreceksin."

"Pickles ve Beau'ya veda ettiğimi söyle." "Söylerim."

Dışarı çıktım.

Hemşireler perdeyi kapattı. Perde onu gizledi. Kapıya doğru yürüdüm ve koridora çıktım.

Bonnie benim tüm dünyamdı, her sabah uyanmamın tek nedeniydi. Onun normal bir hayat sürmesini istiyordum — göğsü ağrımadan koşmasını, diğer çocuklar gibi okula gitmesini, güzel, güçlü ve özgür bir şekilde büyümesini. Mucizelere ihtiyacım yoktu. Sadece ameliyatın başarılı olması gerekiyordu.

Koridor aydınlıktı.

Aile salonuna geri döndüm, Beau yine aynı sandalyede oturuyordu. Bayan Park onun karşısında oturuyordu. Kit telefonuyla uğraşıyordu.

Beau beni gördü ve ayağa kalktı. Titremem geçene kadar bana sarıldı.

Yanına oturdum.

Elinde telefonu vardı. Ona bakıyordu.

Oturduğumda bana bir göz attı ve sanki geri dönmemi bekliyormuş gibi bana baktı.

"Sabrina."

"Evet."

"Bunu sen bitirebilir misin? Anneme neler olduğunu mesaj atmaya çalışıyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Şu anda yapamıyorum."

Telefonu bana uzattı. Aldım.

Mesajda şöyle yazıyordu: "Anne, Bonnie ameliyat öncesi odasında. Sabrina onun yanında. Ameliyatı az önce başladı. Ben..." Mesajda bir sonraki cümle eksikti; anneme nasıl olduğunu anlattığın cümle. Beau, kendi ifadesiyle, o cümleyi yazamamıştı.

"Yazmama yardım et."

"Beau."

"Yapamıyorum, Sabrina. Uzun süredir buna bakıyorum." Telefonu aldım.

Parmağım klavyeye gitti.

Beau'nun annesine ne söylemek istediğini düşünüyordum. Dokuz yıldır anneydim ve anneleriyle nasıl konuşacaklarını bilmeyen erkekler benden mesaj yazmalarına yardım etmemi istemişlerdi, bu yüzden yıllar içinde bu konuda biraz uzmanlık kazanmıştım.

Ekranın üstünden bir bildirim kaydı.

ALDRIDGE

Bay Cross, Vela'nın ameliyatının başladığı teyit edildi. Talimatınız ve Pazartesi günü doldurduğunuz takdir yetkisi inceleme formuna göre, program değişikliği sistemde işleme alındı. Sonrasında takip edeceğim.

Okudum.

Tekrar okudum.

Vela.

Cross.

Talimatınıza uygun olarak.

Beau, takdir yetkisine dayalı inceleme formu hakkında bir talimat verdiğini veya telefon görüşmesi yaptığını bana söylememişti. Bana, takvimi yeniden düzenlediklerini de söylememişti.

Patricia adında bir kadından bir telefon almıştım, bana öncelikli yeniden sınıflandırma yapıldığını söylemişti. Patricia'ya üç kez teşekkür etmiştim, ama nedenini sormamıştım.

Başparmağım hareket etti ve bildirim dokundu.

Konu başlığı üç mesajla açıldı.

ALDRIDGE

[REDACTED]

Bay Cross, başkanın takdirine bağlı inceleme sonucunda öncelik sınıflandırmasının değiştirildiğini teyit ediyorum. Vela vakası üst düzeye taşındı. Ameliyat öncesi inceleme yapıldı. Ameliyat Perşembe günü yapılacak. İmzalı evraklar gerekecek.

BEAU

[REDACTED]

Onaylandı. Bugün şahsen imzalayacağım. Formlar öğlene kadar masanızda olacak.

ALDRIDGE

[REDACTED]

Bay Cross, Vela'nın ameliyatının başladığını teyit ediyorum. Talimatınız ve Pazartesi günü doldurulan takdir yetkisi inceleme formuna göre, program değişikliği sistemde işleme alındı. Sonrasında takip edeceğim.

Üçünü de okudum.

20. Sabrina

Beau'nun telefonu hâlâ elimdeydi.

Gözlerimi kapattım.

İçimden bir ses çıktı. Küçük, istemsiz bir ses — yarım hece, "hayır" ile "mırıldanma" arasında bir şey — duyana kadar çıkardığımı fark etmediğim bir ses.

Her seçeneği düşündüm.

Ameliyatı durdurabilirdim.

Ameliyatı durdurursam, Bonnie ölecekti. Vakıf, başkanın takdirine bağlı inceleme sonucu dolandırıcılık suçlamasıyla reddedilen bir hastaya yerini geri vermez. Bonnie listenin en altına geri düşecekti. Sadece birkaç haftası kalmıştı.

Ameliyatın yapılmasına izin verebilirdim.

Ameliyatın yapılmasına izin verirsem, başka birinin çocuğu yerini kaybedecekti.

Beau ile bu salonda, Bayan Park ve Kit'in önünde yüzleşebilirdim, ama yapamadım.

Gözlerimi açıp gözyaşlarımı sildim.

Beau yanımdaydı. Oturduğumda elimi tutmuştu.

Elimi bırakmamıştı.

Elimi tutmasına izin verdim çünkü o odada elimi çekmek, odadaki herkesi kızdırdı. Bayan Park kitap okuyordu. Kit'in kucağında bir bulmaca vardı, kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı ve yüzünde, barda yoğun bir gecede, tüm gücüyle bunalmış olmaktan kaçınmaya çalıştığı zamanki ifade vardı.

Sessizce konuştu. "Sabrina, iyi misin?"

"Korkuyorum, Beau."

"Biliyorum."

"Onun gitmesini istiyorum."

Kolunu omzuma doladı.

O odada uzaklaşmadığım için ona yaslandım.

Beni teselli ettiğini sanıyor.

Aslında kendini teselli ediyor.

Dördüncü saatte salon sessizleşmişti.

Bekleme odasının kapısı açıldı ve Simon Kessler kapıda duruyordu. Hâlâ aynı ucuz takım elbiseyi giyiyordu. Yalnızdı ve elinde bir dosya tutuyordu.

Simon içeri girdiğinde Beau'nun yüzü

bembeyaz oldu. "Bay Cross."

Beau ayağa kalktı. "Simon."

"Böldüğüm için özür dilerim. Aslında burada olmamalıydım. Bu sabah vakfa telefon edip oğlumun ameliyat tarihini sordum. Ameliyatın ertelendiğini söylediler. Nasıl ve neden olduğunu söylemediler, ama başkanın kararı olduğunu söylediler. Sizi daha önce olduğu gibi burada bulabileceğimi bildiğim için, sizinle konuşmak için buraya geldim."

Beau tereddüt etti, sanki sözcükler ağzından çıkıp gitmiş ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi.

"Bay Cross, oğlumun ameliyatı bugün için planlanmıştı. Ameliyat iptal edildi ve bir sonraki randevu çok uzak bir tarihte."

Bekleme salonu çok sessizdi.

"Bay Cross, lütfen, oğlum dün gecedan beri aç. Evde karıma ne zaman hastaneye gideceğimizi soruyor. Eve gidip ona ameliyatın yapılmayacağını söylemek zorundayım. Nedenini öğrenmek için buradayım. Bağırıyorum. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

"Simon."

"Bay Cross. Neden?"

Beau sessiz kaldı.

Simon gözlerini hareket ettirip bana, sonra da Beau'ya baktı. Duvardaki ameliyat panosuna baktı — isimlerin ve zamanlayıcıların bulunduğu panoya, VELA B'nin ve sabahın bir kısmından beri tik tak eden bir zamanlayıcının bulunduğu panoya.

Yüzü değişti. "Bay Cross, şu anda kimin ameliyatı yapılıyor?"

"Simon — "

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bay Kessler."

"Evet."

"Benim adım Sabrina Vela. Kızımın adı Bonnie. O, o tahtada gördüğünüz ameliyatta. Sekiz yaşında ve bir yıldan fazladır vakfın bekleme listesinde. Kardiyoloğu üç gün önce bana birkaç haftası kaldığını söyledi. Kızımın o masada olduğunu, Beau'nun oğlunuzun yerini aldığı için, bir süre öncesine kadar bilmiyordum."

Simon bana baktı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Bilmiyordum."

"Sen... kızın şu anda ameliyat masasında mı?"

"Evet, ameliyatı durduramam. O masada. Onun yaptığını telafi etmek için kızımı öldüremem. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Simon yavaşça bir kez başını salladı.

"Seni suçlamıyorum Bayan Vela. Ben de ameliyatı durduramazdım. Ben de tam olarak sizin yaptığınız şeyi yapardım." Beau'ya baktı.

"Bay Cross, size bağırmayacağım. Eve gidip oğluma buradaki değişiklikleri anlatacağım. Bir sonraki randevuyu bekleyeceğiz. Pazartesi günü ofisinizi arayacağım ve yaptıklarınızı geri almanın bir yolunu bulana kadar ya da oğlum ölene kadar her gün arayacağım. Hangisi önce gelirse."

Bana baktı.

"Bayan Vela, bugün bu bekleme salonunda başınıza gelenler için üzgünüm. Umarım kızınız uyanır. Bu gece onun için dua edeceğim."

Arkasını dönüp gitti.

Bekleme salonu yine sessizliğe büründü.

Bayan Park, elinde çantasıyla ayakta durmuş, beni izliyordu. Kit, Bayan Park'ın yanındaydı.

Yedinci saatte Dr. Reyes dışarı çıktı. "Harika bir iş çıkardı. Ameliyat mükemmel geçti. Şu anda uyandırma odasında. Yaklaşık bir saat sonra onu görebilirsiniz."

Bayan Park ve Kit ağladı. Ben de ağlıyordum ve rahatlamam, bekleme salonunun kaldırabileceğinden daha büyüktü.

Kızım hayattaydı.

Beau'ya baktım. Bekleme salonunun kenarında, tek başına duruyordu. Yüzü ıslaktı ve elini ağzına götürmüştü.

Ona doğru
yürüdüm.

"Sabrina,
ben..."

"Beni dinle. Bonnie hayatta. Minnettarım, ama yaptığın şey için de çok kızgınım. Ve şimdi beni dinleyeceksin. Eğer durumu düzeltmezsen, seninle bu işi yapamam. Hasta bir çocuğun yerini aldın. Babası eve gidip ona henüz ameliyat olmayacağını söyleyecek. Bunu sen yaptın. Bunu düzelteceksin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyorsun. Sen başkanısın. O çocuğa ihtiyacı olanı vermenin bir yolunu bulacaksın. Bana söylemeden yapacaksın. Doğru olduğu için yapacaksın. Eğer yaparsan, ben de seninle birlikte bu işte nasıl yer alacağımı bulurum. Yapmazsan, yapamam."

"Ben... ben halledeceğim. Bir yol bulacağım."

"Söz verme. Sadece yap. Şimdi git. Kızım uyandığında yanında olacağım. Sen git ve bunu nasıl düzelteceğini bulmaya başla."

"Sabrina — "

"Git, Beau."

21. Beau

Hastaneden ayrıldım.

Eve gittim ve apartmanımın garajında arabamda uzun süre oturdum.

Kafamda Sabrina'nın sözleri yankılanıyordu.

Doğru olduğu için yap.

Bana söyleme.

Bana söz verme.

Sadece yap.

Yukarı çıktım.

Klasör, babamın öldüğü sabah bıraktığım yerde, mutfak tezgahının üzerinde duruyordu. Kahve yaparken klasörü bir kez yerinden kaldırmıştım, çünkü şekerlik için yer açmak gerekiyordu.

Klasörü aldım ve açtım.

İlk sayfa Simon Kessler'dan gelen daktilo ile yazılmış bir mektuptu.

Sayın Bay Cross. Adım Simon Kessler. Size yazıyorum çünkü birkaç aydır ofisinizi arıyorum ve vakfınız oğlumun dosyasını işleme alıyor. Oğlum bir yıldan fazladır kalp nakli bekleme listesinde ve durumu kontrol altında olsa da kardiyoloğunun son değerlendirmesine göre ameliyat olması gerekiyor. Adı Dylan. On bir yaşında.

Geri kalanını okudum.

İçine bir fotoğraf eklenmişti.

Dylan hastane önlüğü giymişti. İnce kolları ve Simon'ın gözleri vardı.

Tek gözlü bir dinozor peluşunu tutuyordu. Diğer göz

bir ara, orijinaline uymayan bir düğmeyle dikilmişti. Dylan'ın annesi Marta, arkasında duruyordu.

Fotoğrafa uzun süre baktım.

Simon'ın dosyayı bana verdiği gün okusaydım, bu sabah ne kadar daha hafif geçeceğini düşündüm.

Bekleme salonundaki Sabrina'yı, mavi ameliyat önlüğünün altındaki Bonnie'yi ve tek gözlü dinozoru sıkıca tutan, muhtemelen bu gece bir apartman dairesinde oturan Dylan'ı düşündüm.

Klasörü bıraktım, telefonumu aldım ve çalışmaya başladım. Telefon görüşmeleri yaptım.

Babamın pediatri bölümünün bir kanadını finanse etmesinden beri Cross Vakfı ile ilişkisi olan Philadelphia'daki bir kalp merkezini aradım. Telefonu açan kişi beni dinledi. Beş gün içinde bir muayene randevusu ayarlayabileceğini ve sabaha kadar kardiologun tavsiye dosyasını alması gerektiğini söyledi.

Bir saat içinde dosyayı gönderdim.

Kendi adım yetmediğinde babamın adını kullanarak nakil ağına ve hiç ilişkimin olmadığı iki hastaneye telefon ettim. Avukatıma e-posta attım ve vakıf önemli olan süre içinde onayları alamazsa Dylan'ın ameliyatını şahsen finanse etmek için evrakları hazırlamasını söyledim.

Memorial'daki sosyal hizmet uzmanını aradım; bu uzman, kayıtlarda Lily adıyla geçen, Simon Kessler'in oğlu Dylan'a kalp bağışçısı olan on iki yaşındaki bir kızın vakasıyla ilgilenmişti. Sosyal hizmet uzmanından ailenin adını sordum ve nedenini söyledim. Sosyal hizmet uzmanı, aileyi arayıp benim geleceğimi söyleyeceğini söyledi.

Birkaç saat sonra, üç şeyi harekete geçirmiştım.

Simon'a dosyada verdiği numaradan aradım. Gece yarısıydı ve ikinci çalınıştta telefonu açtı.

"Bay Cross."

"Simon, Philadelphia'da bir yerim var. Oradaki kalp ekibi beş gün içinde Dylan'ı muayene edecek. Vakıf ulaşım, konaklama ve tüm masrafları karşılayacak. Şahsen ilgileneceğim olası bir donör ipucu var. Söz veremem. Sabah saat dokuzda evinizde olacağım."

Bir süre durakladım, sonra devam ettim.

"Sabrina sana aradığımı bilmiyor. Ona söylemeden bu sorunu çözmemi istedi. Sana söylüyorum çünkü sen oğlunun hayatı için mücadele eden harika bir babasın ve buna hayranım. Ben oğlundan bir şey alan adamım. Onu geri vereceğim. Beni affetmek zorunda değilsin. Bunu istemiyorum."

Simon bir süre sessiz kaldı. "Bay Cross, lütfen saat dokuzda evime gelin."

Telefon kapandı.

Ertesi sabah, arabayla Queens'e gittim.

Simon'ın evi, bir yerleşim caddesinde bulunan küçük, iki katlı bir evdi. Ön merdivenler süpürülmüştü.

Dylan'ın annesi Marta kapıyı açtı. "Bay Cross." "Marta.

Merhaba. Ben Beau."

"Bay Cross. Lütfen içeri gelin."

Dylan oturma odasındaydı.

Kanepede oturuyordu. Kucağında bir tablet ve yanında da fotoğrafta gördüğüm tek gözlü dinozor peluş oyuncakı vardı. Küçük ve solgun görünüyordu. Ben içeri girdiğimde gözlerini kaldırdı.

"Merhaba, Dylan."

"Merhaba."

"Ben Beau."

"Memnun oldum, Beau."

"Bu çok güzel bir dinozor."

"Adı Earl."

"Earl, bir dinozor için güzel bir isim."

"Teşekkürler." Tekrar tablete baktı.

Simon ve Marta ile mutfakta oturup değerlendirmeyi, henüz kesinleştirmemiş olduğum ancak şahsen halledeceğim bağışçı bağlantısını, evrak işlerini ve onlar için ayırdığım üç adet business class uçak biletini anlattım. Onları havaalanına arabayla götüreceğimi söyledim.

Marta elini Simon'ın elinin üzerine koydu. "Teşekkürler."

"Henüz teşekkür etmeyin. Henüz hiçbir şey yapmadım."

Oradan ayrılıp, Lily'nin ailesini ziyaret etmek için tek başıma Langone Health'e gittim. Önceden telefon etmişim.

Hastane sosyal hizmet uzmanı ziyareti onaylamıştı. Telefonda bana, ailenin sadece Simon'ın ricası üzerine benimle görüşmeyi kabul ettiğini söyledi.

Yoğun bakım ünitesinin yanındaki bir aile odasında Lily'nin ailesiyle tanıştım. Annesi zaten odadaydı.

Babası benden birkaç dakika sonra geldi. Elinde paket kahve vardı. Kafeteryaya gitmişti. Karısının yanına oturdu. Elini karısının dizine koydu. Bana baktılar.

Konuşmaya başlamadım.

"Benim adım Beau Cross. Simon Kessler'ın isteği üzerine buraya geldim. Cross Vakfı'nın başkanıyım. Ben de babasını kaybetmiş bir adamım. Buraya sizden bir şey istemek için gelmedim. Biraz sizinle oturup, sizi anladığımı söylemek için geldim."

Anne ağlamaya başladı.

Onlarla üç saat oturdum ve onlara babamdan bahsettim, sevdikleri birini kurtaramayan bir kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattım.

Anne, ikinci ve üçüncü saat boyunca elimi tuttu.

Baba ağlamadı. Bana baktı ve dinledi. Kızını birkaç hafta boyunca kucağında tutarken, onu yere bırakabileceği söylenmesine izin vermemiş bir adamdı.

Ertesi gün geri döndüm, yanlarında oturdum ve dinledim.

Baba bana Lily'den bahsetti. Bana, yatağındaki kız haline gelmeden önce nasıl bir kız olduğunu anlattı. Anne bana fotoğraflar gösterdi.

Birkaç saat onlarla oturdum.

O akşam eve geldiğimde Cade kanepemde oturuyordu.

Ben daireye taşındığımdan beri elinde olan anahtarla içeri girmiş ve kanepemde oturmuş, sehpa da iki bira bırakmıştı.

"Cade."

"Beau."

Bana bir birayı uzattı.

Onu aldım ve yanına kanepeye oturdum.

"Olanları duydum. Şirket beni bilgilendirdi. Şu anda doğru olanı yapıyorsun. Yaptıklarını geri alamazsın, ama doğru olanı yapıyorsun."

"Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bana olanları baştan anlat."

Ona her şeyi anlattım — talimatı, Simon'ı ve oğlunu, Lily'yi — her şeyi. Bir an geçti, sonra sanki benim aşık olduğumu zaten biliyormuş gibi bana baktı.

"Onun tüm yükünü üstlenip kendime yük etmek istedim, Cade. Yeterince acı çekti."

Bana dönüp şöyle dedi: "Anlıyorum. Yönetim kurulunun onayı olmadan bunu yapmak riskli, ama sen elinden gelenin en iyisini yapıyorsun ve yaptığın şey, sende hayranlık duyduğum bir şey."

Birkaç dakika sessiz kaldık.

O devam etti, "Bu arada, annem nasıl olduğunu sordu. Ona çalıştığını falan söyledim, o da bunun ne anlama geldiğini biliyor."

Teneke kutular boşalana kadar içtik ve Cade gitti.

Ertesi sabah, yine Langone Health'e gittim. Lily'nin annesi aile odasında beni bekliyordu. Yalnızdı.

"Dün gece kocamla konuştuk. Onu nasıl bırakacağımızı bilemediğimiz için onu yanımızda tutuyorduk. Bugün belgeleri imzalayacağız. Onun, başka bir çocuğun yaşamasına vesile olmasını istiyoruz. Lütfen o çocuğa ulaşmasını sağla. O çocuğa."

"Teşekkür ederim. Aldığınız karar için ikinize de gerçekten minnettarım. Kolay olmadı. Dylan'ın bunu almasını sağlayacağım."

"İmzalarırken bizimle birlikte olur musunuz?"

"Eğer isterseniz."

"Lütfen."

Ben de

kaldım.

Baba geldi.

Belgeler getirildi. Hastane koordinatörü her birini açıkladı. Anne üç belgeyi imzaladı. Her birini aynı özenli el yazısıyla imzaladı.

Son belge organ alımı için verilen onam formuydu. Eli titriyordu. Elimi onun elinin üzerine koydum ve o imzalarken elini tuttum. O öğleden sonra, Kessler ailesini havaalanına götürdüm.

Simon ön koltukta oturuyordu. Marta, Dylan'ın yanında arka koltukta oturuyordu. Dylan, Earl'ü kucağına almıştı. Dylan on bir yaşındaydı ve o sabah, bugün Philadelphia'ya giden bir uçağa bineceği ve Lily adında bir kızıdan kalp nakli olacağı söylenmişti.

Arabada pek konuşmadık.

Marta'ya araç kiralama servisini nerede bulacağını, Simon'a da kapıyı söyledim. Uçuşları iki saatten biraz az sürecekti.

Gidiş salonuna geldik ve valizlerini taşımalarına yardım ettim.

Terminali geçtik.

Giriş kapısında, Marta Dylan'ın ilaçlarının doğru cebe konduğunu kontrol ederken, Simon'dan benimle birlikte gişeye gelmesini istedim.

Simon yürüdü.

Pencerenin önünde durup pistlere baktık.

"Simon, sana henüz söylemediğim bir şey var." "Tamam."

"Donör."

Bana baktı. "Söyle."

"Bana ondan bahsetmiştin. Adı Lily, değil mi? Yani on iki yaşında. Birkaç aydır Langone Health'te komada yatıyordu ve bu sabah ailesi belgeleri imzaladı. Kalbi, oğlunun profiline uyuyor."

Simon hareketsizdi. Gözleri beni geçip, kapı alanının zemininde bir noktaya, sonra duvara, sonra tekrar bana baktı. Eli ensesine gitti ve orada kaldı.

"Bay Cross, ben..."

"Simon, bunu senin için yaptım, çünkü elinde bir dosya ile hastane koridorunda oturup bana oğlundan bahsetmiştin. Bana Lily'den bahsetmiştin. Bunu sen yaptın. Ben sadece telefon görüşmeleri yaptım."

Simon bana baktı. "Bay Cross, saçmalamayın. Bunu birlikte yaptık ve size, Lily'ye ve ailesine ne kadar teşekkür etsem azdır. Tüm umudumu yitirdiğimi sanıyordum. Bunu gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Elini uzattı, elimi sıktı ve bana kısa bir sarılma verdi.

Marta Simon'ı çağırđı ve kapıya doğru yürüdüler. Dylan dönüp bana el salladı.

Ben de el salladım.

Kessler ailesi kapıdan geçti ve ben onların gidişini izledim.

Doğru şeyi yapmıştım, ama içimde hâlâ biraz suçluluk duygusu vardı.

Sabrina bu suçluluk duygusunu benden alana kadar kalacaktı.

22. Sabrina

Bonnie ertesi sabah uyandı.

Biraz sersemlemişti, vücudunun çeşitli yerlerinde tüpler vardı, ama yanaklarındaki pembe renk, onda fark ettiğim ilk gerçek yaşam belirtisiydi.

Bana baktı. "Anne."

"Merhaba, bebeğim."

"Susadım."

"Sana su getireyim, bebeğim." "Çok susadım. Anne. Ben... "

"Birkaç dakika sonra sana buz parçaları vermeme izin verecekler." "Şimdi alabilir miyim lütfen?"

İyileşme haftası sakın geçti.

Bayan Park çorba getirdi — kendi yaptığı çorbayı, termosun içinde, ne zaman hastalanırsam bana yaptığı çorbanın aynısını. Kit, hastanenin hediyelik eşya dükkanından çok pahalıya aldığı dergileri ve Bonnie'nin komik bulmuyormuş gibi davrandığı ama aslında komik bulduğu bir yığın kötü şakayı getirdi.

Cade ve Suzanne ameliyattan sonraki ikinci gün geldiler.

Vivienne her gün geldi — sabahları kahveyle ve bazen bütün öğleden sonra, bazen de sadece bir saat kalıyordu.

Beau gelmedi. Onu

davet etmemiştim.

Bonnie bir keresinde sordu. "Anne, Beau nerede?" "İşiyle meşgul, canım."

Bonnie ikinci kez sormadı, cevabı daha sonra kullanmak üzere aklına kaydetti.

Bonnie'nin doğum günü hastanede geldi.

Bayan Park, üstünde fondan bir kedi olan üç katlı bir pasta ile içeri girdi — gözleri yeşil fondandan yapılmış siyah bir kedi. Bonnie'nin isteği üzerine ikinci kata fondandan gezegenler yerleştirdi.

Kit, flama getirdi ve bunları Bonnie'nin yatağının üzerindeki korkuluğa, pencerenin etrafına ve banyo kapısının üzerine astı. Bunları iki yıl önce Yeni Yıl'da Half Past'ı süslemek için kullanmıştı ve o zamandan beri dairesinde duruyorlardı.

Cade ve Suzanne ona yeni peluş oyuncaklar getirdi, Vivienne ise küçük bir teleskop getirdi. Teleskopun piriç kısmına Bonnie'nin adı kazınmıştı ve Vivienne, sorulduğunda teleskopun fiyatını bize söylemedi.

Bonnie mumları üfledi. İki denemede söndü ve bir anlığına dilek tuttu.

Bana baktı. "Keşke Beau burada olsaydı."

Oda yarım saniye sessizliğe büründü.

Sessizliği bozan Vivienne oldu. "Bonnie, bana Satürn'den bahset," dedi.

Bonnie ona baktı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, o anda kimseye Satürn'den bahsetmek istemiyordu. Ama yine de bize Satürn'den bahsetti.

Birkaç dakika Saturn'dan bahsetti, sonra pasta yedi ve yorgun düştü.

Bonnie uyurken, Bayan Park kafeteryaya gitmiş, Kit ise eve gitmişti. Suzanne ve Cade bir galeri randevusuna gitmişlerdi ve oda boşalmıştı, ama Vivienne kalmıştı.

Vivienne yanımdaki sandalyeye oturdu. Elleri kucağındaydı.

Bekledim. Sessiz biriyle oturup o sessizliği doldurmamakta giderek daha iyi hale geliyordum.

"Sabrina, sana oğlumun ne yaptığını anlatabilir miyim?"

Ona baktım. "Bana söylememesini söyledim."

"Anlatmadı, ama ben sana anlatacağım. Aslında o benden bunu istemedi. Bu kısmı bilmeni istiyorum. Beni buna o zorlamadı. Ama Cade bana ayrıntıları anlattı ve ben de bilmeni istediğim için sana anlatıyorum."

"Vivienne — "

"Sabrina, Beau hakkında söyleyeceklerimi dinle."

Bana Kessler'ların evinden, Beau'nun Queens'e gittiğinden, Marta, Simon ve Dylan'ın tek gözlü bir dinazorla kanepede oturduğundan ve Beau'nun bir gecede ayarladığı Philadelphia değerlendirmesinden bahsetti.

Bana Langone Health'ten bahsetti.

Beau'nun, birkaç aydır komada olan Lily adındaki bir kızın ailesiyle birlikte yoğun bakım ünitesinin yanındaki aile odasında üç gün geçirdiğini anlattı.

Lily'nin annesinin belgeleri imzaladığını anlattı. Kessler ailesinin Philadelphia'ya uçtuğunu söyledi. Çarşamba günü yapılacak ameliyat yarındı. Beau, ulaşım, konaklama ve ameliyat masraflarını kendi cebinden karşılamıştı. Donör bağlantısını da o kurmuştu. Lily'nin ailesi karar verene kadar her gün Langone Health'te bulunmuştu.

Bana yönetim kurulundan bahsetti.

Yönetim kurulu bu konuyu duymuştu. Bir yönetim kurulu üyesi, yaptıklarını sızdırmıştı. Haber patladı — Beau'nun bloğunun köşesinde üç haber aracı vardı. Yönetim kurulu toplanmış ve Beau'nun tahsis yetkisini elinden almıştı. Vakfın bekleme listesindeki önceliği tersine çevirmişlerdi. Beau, isim olarak hâlâ başkandı. Artık bekleme listesiyle ilgili kararları o vermiyordu. Yönetim kurulunun acil kararıyla, Bonnie için verdiği gibi kararları bir daha asla vermeyecekti.

Beni aramamıştı.

O zamandan beri dairesinde tek başına kalmıştı.

"Buraya gelmeyecek," dedi Vivienne. "Buna layık olduğunu düşünüyor."

Tavana baktım. "Vivienne, istediğim gibi mi yaptı?"

"Aynen istediğin gibi. Sana söylemedi. Doğru olduğu için yaptı. Kendini korumadı."

Uzun süre tavana baktım. "Onu görmem gerek." "Bonnie uyuyor. Ben buradayım. Ona göz kulak olurum."

Beau'nun binasına gittim.

Köşede üç haber aracı, kaldırımda iki fotoğrafçı ve telefonlarını havaya kaldırmış bir grup insan vardı.

sıradan insanlardı; bu blokta bir şeyler olduğunu duymuşlar ve telefonlarına çekecek bir şey bulabilecekler mi diye bakmaya gelmişlerdi.

Yüzümü tanımıyorlardı.

Başımı eğerek yanlarından geçtim. Kapıcı beni tanıyordu. Beau'nun beni ilk kez dairesine çıkardığı gece lobideydi. Beni geçirdi.

Asansör yukarı çıktı ve ben Beau'nun katında indim. Kapısına yürüdüm ve kapıyı çaldım.

Beau kapıyı açtı.

Beş gündür uyumamış bir adam gibi görünüyordu. Tıraş olmamış olduğu için sakalı uzamıştı. Onu hatasını düzeltmesi için hastanenin bekleme salonuna gönderdiğim gece giydiği aynı gri süveteri giyiyordu. Bir elinde kahve vardı. Görünüşe bakılırsa kahve soğumuştur.

Ben içeri girerken geri çekildi.

Söylenene kadar bana dokunmayacaktı. Ben başlamalıyım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Ellerim terliyordu. Ona söylemeliydim. Bununla yüzleşmeye hazırdım.

"Beau." Adı, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Sabrina, iyi misin?" Kahvesini giriş masasına koydu. Ben bunu söylerken gözlerini benden ayırmadı, her zamanki gibi sabit ve sıcak bir bakışla, sadece ikimiz olduğumuz zamanlarda olduğu gibi.

Nefes aldım. Nefes verdim. Avuç içlerim terliydi ve boğazım yanıyordu, ama kelimeler göğsümü sıkıştırıyordu ve onları içimde tutmaktan çok yorulmuştum.

"Seni seviyorum."

Bana baktı ve kıpırdamadı. Bir saniye nefes almadı.

"Sabrina, ben..."

"Seni seviyorum. Birkaç haftadır seni seviyorum. Kendime bunu asla söylemeyeceğimi söylemişim, ama ameliyattan sonra söyleyeceğimi de söylemişim..."

"Sabrina."

"Bunu söylüyorum çünkü bilmeni istiyorum. Bunu söylüyorum çünkü doğru zamanı bekleyemeyeceğim."

Bana bakıyordu. Gözleri ıslaktı. "Sabrina, o sokaktan beri seni seviyorum."

Nefesim kesildi, "Ne dedin?"

"Sarhoş olduğum ve senin bana bakmak zorunda olmaman rağmen baktığın gecedan beri. O zamandan beri seni seviyorum. O zamandan beri geçen haftaların hiçbirinde sevmekten vazgeçmedim," diye devam etti.

"Beau." Sesim titriyordu.

"Üzgünüm, Sabrina. Bunu şu anda söylediğimden başka bir şekilde nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Yaptığım şey için üzgünüm. Bunu kime yaptığım için üzgünüm. Benimle alakası yokken bunu benimle alakalı hale getirdiğim için üzgünüm. Üzgünüm."

Öne doğru eğildim.

"Beau, yaptığın şey..."

"Biliyorum."

"Aynı anda hem kızgınım, hem minnettarım, hem de sana aşığım. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin, ama yaptın ve kızımı kurtardığın ve her şeyi düzelttiğin için sana hayatımı borçluyum."

"Evet."

"Koşullarım var."

"Nedir?"

"Sıkıcı bir erkek istiyorum." "Sabrina

—"

"Beni dinle, Beau. Dokuz yıldır bekar bir anneyim. Bekar bir anne olmayı sevdiğim için bekar bir anne olmadım. On dokuz yaşındayken beni terk eden adam sorumlu bir adam olmadığı için bekar bir anne oldum. Sadece tutkusu ve arzusu yüzünden beni bir otopark duvarına dayayıp öpecek bir adam istemiyorum. Gelip, resitallerde katlanır sandalyelerde oturup telefonuna bakmayan, Bonnie ve benim için yanımızda olan bir adam istiyorum. Yanımda kalacak bir adam istiyorum, Beau."

"Kalacağım, Sabrina. Söz veriyorum."

"Senden Bonnie'nin babası olmanı istemiyorum. Senden odada bulunan adam olmanı istiyorum."

"O adam olmak istiyorum."

Ona Bonnie'nin babasından bahsettim.

Son dokuz yıldır kimseye, o birkaç dakika içinde Beau'ya anlattıklarımı anlatmamıştım. Dört yaşındaki Bonnie'nin mutfak masasında bana neden bir babası olmadığını sorduğunu anlattım. Kızımın içindeki, benim gideremediğim özlemi anlattım.

O dinledi. Konuşmam bittiğinde hemen bir şey söylemedi, sadece birkaç dakika öylece oturdu.

"Sabrina, senin istediğin kişi olmak istiyorum. Şu an için söz veremem, ama ihtiyacın olan adam olmak için çalışıyorum."

Onu öptüm ve kanepeye oturduk.

Aşağıda basın varken, çeneme değen sakalıyla, giriş masasındaki unutulmuş soğuk kahvesiyle, günlerce kendini tuttuktan sonra nihayet, nihayet elini yüzümün yanına getiren o, onun dairesinde onu öptüm.

Uzun süre öpüştük.

Dudaklarına dokunurken, doğru olan bir şey için hayatı boyunca inşa ettiği her şeyi feda edecek kadar beni sevdiğini anladım. Vakıfta sahip olduğu yetkiyi bırakmıştı. Haberlerdeki ününü feda etmişti. Babasının mirasını başka bir adama devretmişti ve artık onu dağıtma yetkisi yoktu.

Bunu yapmıştı çünkü ben ondan işleri düzeltmesini istemiştım ve çünkü tüm bunların altında, bir yerlerde, onun olmasını istediğim adamdı.

Bir noktada geri çekildi.

"Aşağıdaki basınla ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Bırak onları. Yorulacaklar. Yakında başka bir yerde daha ilginç bir şey olacak ve hepsi oraya koşacak."

Gülerek güldü.

Kucağına tırmandım ve onu öptüm.

"Seni seviyorum," diye kulağına fısıldadım.

O da gülümsedi ve "Ben seni daha çok seviyorum" diye fısıldadı.

Epilog

Beau

Sabrina benim süveterimi giymişti.

Hiçbir süveterim ona olmuyordu; hepsi çok uzundu. Kollar, ellerinin üzerine inmişti. Eli şarap kadehinin sapını kavırıyordu. Kadeh birkaç dakikadır doldurulmamıştı.

Ameliyattan bu yana bir yıl geçmişti.

Yemek odası doluydu.

Vivienne masanın başındaydı. Bayan Park onun yanındaydı. Arkadaşlıkları kesinlikle hastanenin aile salonunda başlamıştı. Vivienne şarabı doldurdu — mahzenden çıkardığı koyu granat rengi bir Cabernet.

Cade ve Suzanne karşımızda oturuyorlardı.

Düğün planları sorunsuz bir şekilde ilerliyordu — mekan, çiçekler, müzik grubu, hepsi tek bir tartışma bile çıkmadan seçilmişti. Cade her şeyi ilk seferde onayladı. Tek istediği şey vanilyalı bir pastaydı. Vivienne, bu kadar kolay planlanan bir düğün görmediğini söyledi.

Elim masanın altında Sabrina'nın bacağının üzerindeydi.

Bonnie, Vivienne'in yanındaydı. Saçları artık omuzlarına kadar uzamıştı. Hayatındaki at kuyruğu dönemi bitmişti ve artık saçlarını açık bırakan büyük bir kız olmuştu.

Vivienne'e bilim fuarı projesinden bahsediyordu.

Proje biyolüminesans üzerineydi — ameliyattan sonra seçtiği kafadanbacaklılar kitabının konusu. Okul sonunda bu konuyu verdiğiinde hazırdı.

"Vivienne, dinoflagellat en önemlisi. Nedenini biliyor musun?"

"Söyle bana," dedi Vivienne ilgiyle.

"Çünkü gece okyanusa gidersen görebileceğin tek şey o."

"Hiç gördün mü?"

"Henüz görmedim. Ama
göreceğim." Suzanne
çatalını masaya bıraktı.

"Bağ mekanı mükemmel, çiçekler krem rengi ve okaliptüs, caz
üçlüsü ise inanılmaz. Cade şarkı listesini kendisi seçti. İkimiz de çok
heyecanlıyız. Tanrıya şükür, bir kez bile anlaşmazlığa düşmedik."

"Saygılı bir partner olmaya çalışıyorum," dedi Cade.

"En iyi müstakbel koca. Kararları veren kişi olmayı sevdiğini
sanıyordum."

Masadakiler güldü. Cade de güldü.

"Sabrina, o imkansız bir adam. Eskiden fikirleri olurdu."

"Hâlâ var," dedi Sabrina. "Sadece çok iyi saklıyor."

Vivienne, Cade'e baktı. "Cade, pasta konusunda bir karar ver."

"Çikolatalı olsun istemiştım, ama vanilyalıya karar verdim.

Bu durum için daha uygun."

"Teşekkürler," dedi Suzanne.

Masadakiler yine güldü. Yanımdaki Sabrina'yı izliyordum. Elinde
şarap kadehi, sakın ve güzel bir şekilde kardeşime gülüyordu. Bonnie
de ona yaslanarak gülüyordu. Sabrina'nın eli Bonnie'nin saçındaydı.

İkisini izledim ve kalbimin sessiz ve kesin bir huzurla dolduğunu
hissettim. Artık onlar benim her şeyimdi. Onları mutlu etmek, önemli olan
tek şey gibi geliyordu.

Sanırım yakında bir yüzük alacağım.

Yazar Hakkında

Merhaba, ben Harper!

Benim için özel olan her hikayenin ortak bir yanı var: hayranlık uyandıran bir kahraman ve ona yakışacak kadar güçlü bir kahraman.

Koruyucu alfa erkekler, inatçı milyarderler ve savaştıkları kadar şiddetle seven sert erkekler bulacaksınız.

Rahatınıza bakın, bir sonraki favori aşk hikayeniz burada sizi bekliyor. ♡
